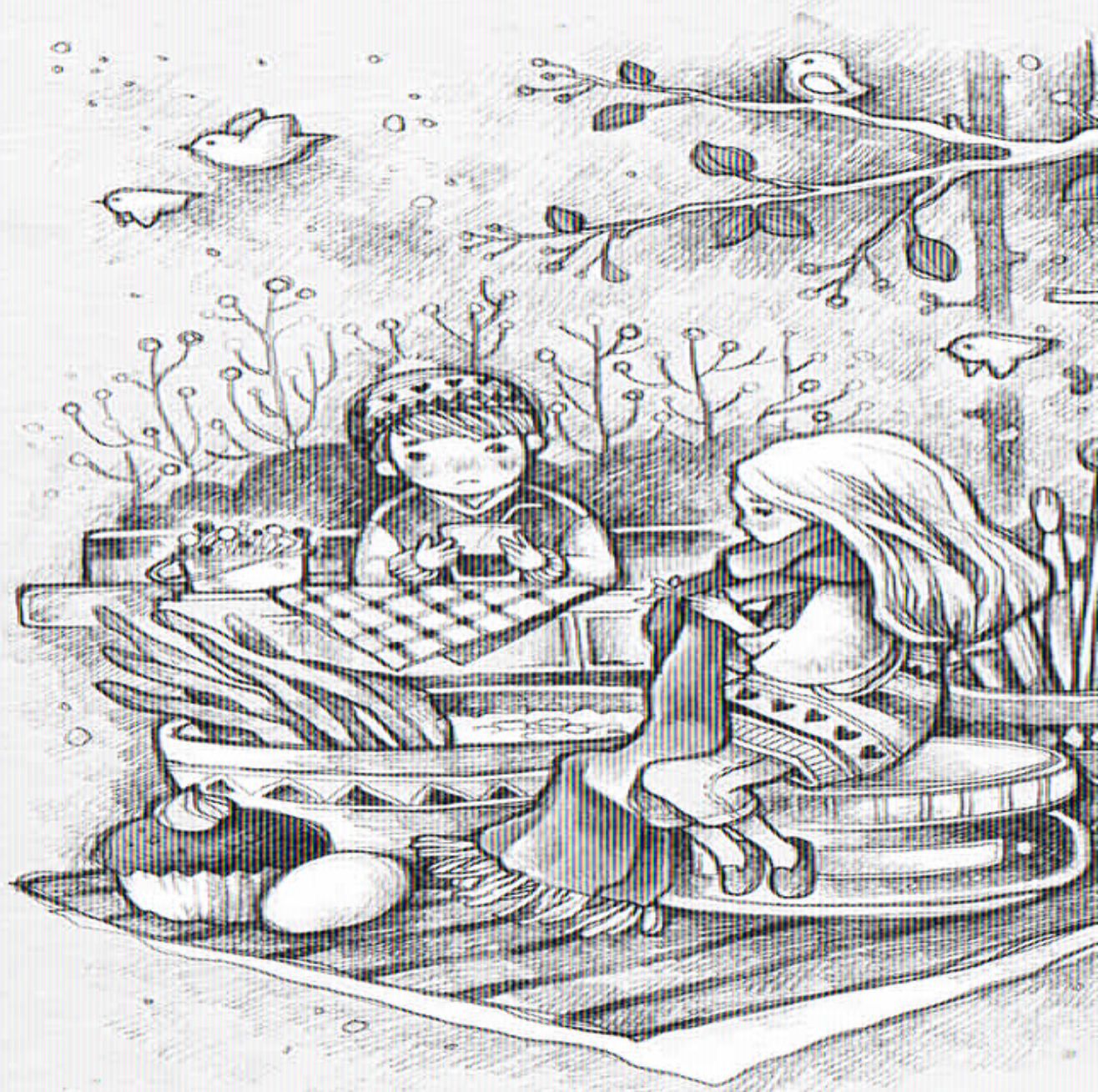

Tình đầu, tình cũ những mùa

Nhiệm Lạc Giả

TÌNH ĐẦU, TÌNH CUỐI, NHỮNG MỐI TÌNH

---* ❖ *---

Nhiều Tác Giả

Tập Truyện ngắn

Text: **Waka**

Đóng gói: @nguyenthanh-cuibap

MAY

SAO MÀ TRONG TRÉO THẾ!

"Sao mà trong tréo thế", đó là điều tôi thốt lên sau khi đọc hết những tác phẩm trong Tình đầu, tình cuối, những mối tình. Dù là tình đầu, hay tình cuối, dù ngọt ngào hay vương vấn nhiều đau đớn, tôi vẫn cảm nhận được sự trong trẻo tỏa ra từ những câu chuyện ấy. Phải chăng, đó mới là điều nên giữ lại của mỗi một tình yêu?

Suốt một thời gian dài, tôi chỉ dành thời gian của mình cho các cuốn tiểu thuyết. Một câu truyện ngắn có thể gói gọn mọi lý trí và cảm xúc, mọi sự đóng - mở trọn vẹn không phải dễ, và tôi chẳng mấy khi bị thuyết phục bởi chúng. Việc đọc những tác phẩm trong Tình đầu, tình cuối, những mối tình là từ đề nghị của cô biên tập viên xinh đẹp YOLOBooks. Ấy vậy mà tôi đã đọc một mạch đến... gần sáng, khi buông máy ra cảm thấy không hề hối hận.

Mấy chục truyện ngắn, dĩ nhiên không phải tác phẩm nào cũng xuất sắc. Nhưng phần lớn trong số đó, dù hành văn đã mượt mà, ý tứ sâu xa hay chưa cũng đã ít nhiều chạm đến cảm xúc của người đọc. Mà cảm xúc, với tôi là điều quan trọng nhất khi viết ra bất kỳ một điều gì đó. Có những truyện ngắn mà tôi vừa đọc vừa... run, đọc hết mới thở phào nhẹ nhõm; có những truyện bị thu hút ngay từ vài câu đầu bởi tư duy và lối viết độc đáo; có những truyện chỉ đơn thuần sử dụng cách viết giản dị quen thuộc, nhưng lại đưa đến cảm xúc sâu đậm...

Cái này không phải tập làm văn chính là truyện ngắn mà tôi vừa đọc vừa run. Thú vị làm sao khi chia sẻ điều này với các tác giả khác, họ cũng

có cảm nhận giống tôi. Cách viết từng từng, cá tính độc đáo của nhân vật mà có lẽ của cả người viết, khiến người đọc như đu trên dây, vừa đọc vừa nín thở xem liệu tiếp theo tác giả sẽ làm gì. Truyện ngắn này không làm tôi thích thú ngay từ đầu, nhưng nó đã nhanh chóng cuốn hút tôi thực sự, và tôi hòa vào cảm xúc của nhân vật từ lúc nào không hay. Thích đưa mình vào những tình huống khó, nhưng tác giả đã xử lý những tình huống ấy rất “tĩnh” và rất thuyết phục. Dù đọc hơi “đau tim”, nhưng không thể phủ nhận rằng tác phẩm này đã đem đến dấu ấn chẳng lẫn với ai.

Năm một bàn tay ướm và Hòm mail đặc biệt lại khiến tôi yêu thích theo cách khác. Ngay từ đầu, tác giả bộc lộ một năng khiếu văn chương thiên bẩm, mọi ý tứ, câu chữ đều tự nhiên và mềm mại thoát ra như thể không cần một sự gắng sức nào. Bởi vậy, cảm xúc mà nó đem đến cho người đọc cũng dễ chịu vô cùng. Tôi gọi hai tác phẩm này là một món ăn lạ, bởi nó hầu như không viết theo lối viết thông thường. Hòm mail đặc biệt đơn giản là dòng suy tư của một cô gái, nhưng nó lại làm hiện lên cả một câu chuyện sống động với nhiều nhân vật, nhiều không gian, nhiều biến cố. Truyện không dài, tình tiết không nhiều, nhưng ẩn sau đó là những cảm xúc cuộn cuộn, mà người đọc có thể cảm thấy trọn vẹn một cách nhẹ nhàng.

Năm một bàn tay ướm lại hay ở chỗ, tác giả chẳng có câu nào nói rõ về tâm trạng nhân vật. Họ buồn hay vui, người đọc phải tự cảm nhận qua những câu văn đầy tinh tế. Sự bất ngờ của những tình huống khiến câu truyện hấp dẫn từ đầu đến cuối. Tôi thích cái kết của câu truyện qua hình ảnh mái tóc mấy năm không cắt của chàng trai, đáng yêu vô cùng, lạ lẫm vô cùng mà lại không hề gượng ép. Mọi nỗi niềm trong truyện đều được diễn tả một cách nhẹ nhàng như mây bay, nhưng lại sâu và thấm.

Vẫn còn đó những lỗi dễ nhìn thấy mà nhiều người viết hay mắc phải, ví dụ như quá tham dùng chữ dẫn đến loãng ý, câu văn đầy rẫy từ ngữ trau chuốt bóng bẩy mà ý tứ lại nông, hoặc tham diễn giải hơn là xây dựng, lười sáng tạo trong cách viết, dùng đi dùng lại những từ, những ý, những tình tiết vốn đã quá cũ kỹ. Nhưng nhìn chung những tác phẩm trong Tình đầu, tình cuối, những mối tình đều đem đến cho người đọc những trải nghiệm và cung bậc cảm xúc phong phú. Nó cũng ghi dấu nhiều cách viết, nhiều thử

nghiệm tìm tòi mới lạ của các tác giả trẻ. Trong đó có nhiều tác giả mà tôi thực sự mong muốn có thể được đọc thêm nhiều tác phẩm của họ, thưởng thức những sáng tạo và xúc cảm họ mang đến, đơn giản với tư cách là một độc giả dành cho họ nhiều yêu mến.

May

(Blog của May - Đừng chỉ hôn lên môi)

THANH HƯƠNG

CUỘC THI CHO NHỮNG NIỀM ĐAM MÊ

Trong cuộc đời, mỗi người chúng ta rồi sẽ trải qua một vài mối tình. Là tình đầu nồng nhiệt, vẹn nguyên những ngày thơ trong trẻo. Là cuộc tình thứ hai mang theo thật nhiều tâm sự, Là tình cuối chất ngất trải nghiệm, suy tư. Tất cả đều là những ký ức tuyệt đẹp, sẽ theo chúng ta suốt dọc dài năm tháng. Hãy cùng YOLOBooks đánh dấu khoảnh khắc yêu thương của bạn với “Tình đầu, tình cuối, những mối tình”.

Gần 300 bài dự thi gửi về chỉ trong vòng hai tuần cuộc thi diễn ra, chứng tỏ sức hút của cuộc thi lẫn khả năng sáng tác tốc độ của các tác giả. Đề tài tình yêu rộng lớn giúp mọi cây viết thỏa sức vẫy vùng. Và quả thật, cách xây dựng đề tài, tiếp cận vấn đề, dẫn dắt câu chuyện, sử dụng ý tứ, câu văn của các bạn đều ít nhiều có cá tính riêng, màu sắc riêng. Một số tác giả vẫn còn loay hoay trong câu chữ và ý tưởng nên truyện có phần một màu, nhàn nhạt hoặc lan man. Song nhiều tác giả đã cho thấy sức bật và sự nổi trội của bản thân.

Sau khi tiếp nhận các tác phẩm dự thi gửi về, ban biên tập YOLOBooks đã lựa chọn được 175 bài dự thi để độc giả bình chọn và cùng đánh giá. Sau vòng loại, 20 bài dự thi “chất” hơn cả cũng đã được Ban Giám khảo chọn lựa và tiến hành chấm điểm theo thang điểm 20. Ngoài Top 9 phụ thuộc hoàn toàn vào số điểm Giám khảo chấm, một bài dự thi duy nhất được lựa chọn bởi khán giả (Giải được yêu thích nhất) do lượng like và share cao trên Facebook YOLOBooks cũng nhanh chóng “lộ diện”.

Quá trình sàng lọc và lựa chọn 20 tác phẩm xuất sắc từ 175 bài dự thi vượt qua vòng loại cũng là quá trình “toát mồ hôi hột” của ban biên tập YOLOBooks. Ngoài việc viết chắc tay, có những câu văn đắt giá hay cách dẫn dắt câu chuyện mạch lạc, thì nội dung truyện và cá tính của tác giả cũng là yếu tố quyết định khi hạ bút cho điểm của Ban Giám khảo.

Top 10 cuộc thi Tình đầu, tình cuối, những mối tình gồm 10 truyện ngắn với nhiều màu sắc rất khác nhau. Đó là Năm một bàn tay ướm cho một tuổi trẻ ngây ngốc nhưng rất chân thành, là Cái này không phải tập làm văn đưa người đọc đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Là Thanh xuân không bao giờ khóa cửa làm hoang hoải lòng người, là Ai cũng sẽ có ngày lạc bước khiến người đọc thấy chút bướng bỉnh của mình đâu đó trong tình yêu. Là Kí ức hoa anh đào tuy vụng về nhưng cũng đã xây dựng được tính cách nhân vật rõ ràng, là Mocha với sự đuổi bắt trong tình cảm mà ai cũng từng có lúc trải qua. Hay như câu chuyện của những người trẻ đi tìm ý nghĩa đích thực của tình yêu trong Có chút nắng trong mưa, hoặc kết thúc để bắt đầu cho một điều mới mẻ với Đừng lướt qua nhau. Ngược chiều chênh vênh nhắc nhở rằng hạnh phúc mong manh nên nếu yêu thương xin đừng tiết kiệm lời nói, và Không yêu anh nhiều như cô ấy kết thúc tập truyện với sự buông bỏ để giải thoát cho tâm hồn.

Chỉ cần có đam mê và quyết tâm, không ngọn núi nào bạn không thể đến. YOLOBooks luôn hoan nghênh những thử nghiệm mới, sự nhiệt huyết, tình yêu với văn chương và ngòi bút của bạn. Đừng ngại ngần viết ngay hôm nay, đừng lo sợ thất bại. Thành công sẽ không đến nếu bạn không làm gì cả.

Biên tập viên Thanh Hương

NHIÊN PHƯỢNG

NĂM MỘT BÀN TAY ƯỚT

1.

Một buổi chiều đầu mùa hạ, Mẫn rủ tôi ngồi thuyền nan ra giữa sông chơi, để coi đời trôi về đâu. Tôi nghe Mẫn nói, cười sảng sặc, thì nó trôi về biển, chớ đâu. Rồi cũng lẻo đẻo theo Mẫn lên thuyền. Chiếc thuyền hơi cũ, chắc cậu mợ Mẫn đã dùng nó hơn chục năm chứ chả chơi, nhưng khá chắc chắn. Tôi nhảy cái phóc làm chiếc thuyền nan tròn trành suýt lật. Bọt nước bắn tung tóe, sóng dập dềnh một mảnh sông. Mẫn vừa đưa tay quẹt mấy giọt nước bắn trúng gò má vừa cắn nhẩn cắn nhẩn, coi chừng lộn cổ xuống sông đó nghe. Tôi nheo mắt, thì có Mẫn cứu, lo gì.

Tôi và Mẫn, hai đứa hai mái chèo, chậm rãi cào xé mặt sông bằng những nhát ngập ngừng.

Ra đến giữa dòng, Mẫn kêu tôi đưa mái chèo đây, làm chi, để cất. Tôi ngơ ngác giơ một cánh tay ra, hỏi tình queo, thế giờ chèo bằng tay à? Mẫn kiên quyết lắc đầu, tao đã bảo mày rồi, để im vầy coi sông đưa tụi mình về đâu. Toát mồ hôi hột (lỡ gặp chỗ xoáy lộn cổ chết thiệt thì sao), nhưng tôi vẫn lập cập đưa mái chèo cho nó. Mẫn nhanh tay chuôi hai chiếc mái xuống đáy thuyền, cười nhẹ tênh, xong rồi, mày coi, giờ chúng mình đang lững lơ lững giữa dòng, thú vị phết ha. Vẻ tươi tắn trên gương mặt Mẫn khiến gân cổ tôi nhũn đi, tôi gật như cái máy, dù thật ra lo lắng nhiều hơn thú vị.

Sông không đưa chúng tôi về đâu cả. Nước lặng tờ, gợn những lớp sóng lăn tăn. Nếu không có những lớp sóng, tôi không chắc đâu mới là

nguồn, đầu dẫn ra biển. Ngó xuống mặt nước xanh trong, tôi thấy bầu trời tháng Năm ngăn ngắt, vài cụm mây lững thững trôi. Ngó chệch qua chút nữa, gương mặt Mẫn in trên mặt nước, buồn thênh thang. Tôi định khều Mẫn để hỏi sao vậy, mà không mở miệng được, tay cứng đờ, môi khô. Mười mấy năm sống trên đời, rốt cuộc tôi chỉ là một đứa dốt, vì đã không nhận ra nỗi buồn cũng đẹp quá trời quá đất.

Mẫn nói đã mua vé tàu rồi, vài ngày nữa sẽ đi. Đi đâu? Trời đất, mày hỏi y chang cô nhân viên bán vé, Mẫn chớp mắt, bộ cứ phải đi đâu mới được mua vé hả. Câu hỏi làm tôi ngẩn tò te, ba năm chơi với nhau nó toàn hỏi những câu kỳ cục, mà chắc câu này kỳ cục nhất, nghe chả hiểu gì. "Tấm vé đó đi đến nơi xa nhất có thể trong chuyến hành trình, tao sẽ nhảy xuống một ga bất kỳ nếu thích. Mày bảo tao thích kiểu gì ấy hả? Chịu thôi. Chắc là một ga thật vắng, thật heo hút, thật buồn. Mà cũng có thể là nhà ga to đùng chật kín người, nếu tao thấy thấp thoáng đâu đó sắc hoa ti gôn". Ánh mắt Mẫn vụt sáng, tươi vui. Tôi cố hình dung một nhà ga có sắc hoa ti gôn, dây leo trên thanh chắn tàu hay hàng rào dây thép gai, ửng hồng dưới ánh nắng ban trưa. Có khả năng Mẫn nghiêng về phương án thứ nhất hơn, một ga vắng còn dễ kiểm, chứ hoa ti gôn ở ga tàu tôi chưa từng thấy bao giờ.

2.

Chúng tôi chơi với nhau từ năm lớp Mười, thân thiết đến mức cả thầy cô lẫn bạn bè đều hiểu nhầm hai đứa là một cặp. Tôi cũng tưởng vậy, chỉ Mẫn là không. Mẫn thích người khác, một anh khóa trên biết chơi vĩ cầm. Trong hội thi văn nghệ của trường, anh ta chơi bản gì đấy, tôi không rõ, chỉ biết Mẫn say mê nhìn không chớp mắt. Bản nhạc kết thúc, Mẫn lách mình ra sau cánh gà tìm cho bằng được anh chàng vừa biểu diễn trên sân khấu. Bọn họ quen nhau. Một cách hết sức logic và dễ hiểu, tôi bị cho ra rìa. Được non một tháng, Mẫn im lặng quay về bên tôi. Hơi thở mềm và ấm của Mẫn khi dựa đầu vào vai tôi khiến những giận hờn của thằng con trai mới lớn tan biến. Chúng tôi lại là hai đứa bạn thân, thậm chí còn thân hơn trước.

Mẫn rất lạ. Tôi không biết nên dùng từ gì khác ngoài lạ. Có khi Mẫn hiền khô, im im không hé một lời. Lại có khi Mẫn quậy tưng bừng, đến

mức cô giáo chủ nhiệm phải phê vào sổ liên lạc cả đoạn văn dài, đại ý cần phải chấn chỉnh nghiêm túc, phải thay đổi này kia. Trên đường đi học về, Mẫn xé phăng hai trang trong sổ liên lạc. Cuốn sổ vốn đã mỏng dính, giờ trở nên lép kẹp. Bữa đó Mẫn bị đập một trận sưng vù cả mông, nhưng vẫn hớn hờ khoe với tôi: "Ba tao tìm không ra cây roi dâu nên túm vội chổi đót trở ngược cán đánh thôi mà ạ, đỡ đau hơn nhiều".

Hồi còn con nít thích mùa hè bao nhiêu thì bây giờ tôi ghét cay ghét đắng bấy nhiêu. Mùa hè năm cuối cấp nặng nề với áp lực thi cử. Mùa hè buồn bã với những cuộc chia tay, tạm biệt trường lớp, tạm biệt bạn bè, tạm biệt chỗ ngồi thân quen. Chẳng mấy chốc chỗ ngồi cũ sẽ đón chào học trò mới, và mình tự dưng trở thành người đứng ngoài kỷ niệm. Hơn hết, tôi tiếc nuối vì mai này không còn được gặp Mẫn mỗi ngày.

Khi nghe tôi thỏ thẻ điều đó, Mẫn bật cười.

Nó đề nghị hay là hai đứa dọn về ở với nhau, ngày nào cũng thấy, khỏi buồn. Không đợi tôi kịp phản ứng, Mẫn kéo tay tôi đặt trước mặt, dùng bút bi vẽ lên ngón áp út một chiếc nhẫn. "Đây là nhẫn kim cương", Mẫn nói. Như để khẳng định điều đó, Mẫn đánh mũi tên ra mu bàn tay, viết rõ ràng hai chữ "KIM CƯƠNG". Tay Mẫn dấp dính mồ hôi làm ướt cả tay tôi mỗi khi chạm nhẹ. Kỳ lạ thay, tôi không khó chịu với bàn tay ướt nhẹp ấy. Tôi chỉ là không dám nắm, sợ bị tuột. Mẫn mím môi viết xong, ngẩng mặt nhìn tôi, hỏi:

- Thích không?

- Đây có phải lời cầu hôn không?

- Nếu mà muốn nghĩ thế.

- Tao sẽ không rửa tay, không tắm, không giặt, không đụng vào nước.

Tao sẽ ủ tay mình thật kỹ vào túi áo nếu lỡ gặp mưa.

- Mà chưa đủ tuổi đeo nhẫn cưới đâu, còn hai năm nữa kia, đồ con nít.

Mẫn cười híp cả mắt, nhanh tay xóa chiếc nhẫn kim cương. Giờ thì tôi đã hiểu sức mạnh của những người có bàn tay ướt, chỉ một loáng đã xóa sạch vết bút bi, không còn tí ti dấu vết nào. Thấy tôi ngơ ngẩn, Mẫn xoa xoa mái đầu, an ủi:

- Thôi đừng buồn, đeo nhẫn kim cương tụi cướp thấy được chặt tay mày đó. Tao xóa để bảo vệ mày thôi.

Rồi Mẫn lẩm bẫm, nhìn nhau ít thôi, còn có thời gian mà nhớ, chứ ngày nào cũng thấy mặt nhau chán thấy mồ. Đó là buổi học cuối cùng chúng tôi ngồi cạnh nhau. Mẫn quay mặt ra ô cửa sổ ngắm nhìn những chùm bằng lăng tím phai úa màu. Tôi nghiêng đầu ngắm Mẫn, không chút e dè. Bài giảng cuối cả hai không lọt tai được chữ nào. Mùa hạ vô tâm thấp lửa làm những trái tim mới lớn băng khuâng buồn.

3.

Cái bữa ngồi trên thuyền nan cho đời trôi đi đâu thì trôi đó, Mẫn day day mái tóc hơi dài của tôi, buồn hiu buồn hắt:

- Mai này xa rồi lấy ai cắt tóc cho mày đây? Con nhỏ là thợ-cắt-tóc-độc-quyền của tôi.

Hễ thấy mái đầu tôi rườm rà một chút, Mẫn kéo tôi ra khoảng đất trống sau hông nhà nó, hì hục cắt cắt xén xén. Cảm giác nhắm mắt nghe gió vờn quanh người, nghe mùi hương của Mẫn thoang thoảng, cảm nhận được cô ấy đang ở gần, rất gần mình, thực sự khiến tôi hạnh phúc. Mẫn cắt không đẹp, thậm chí còn lờm chờm kì quái. Lần đầu hót xong, Mẫn than trời, hay ra quán sửa lại cho tử tế hơn. Tôi chăm chú ngắm mình trong cái gương tròn bé xíu, ngược lên nói chân thành:

- Không cần sửa lại đâu mày ạ, tao thích, thật! Mẫn căng thẳng hỏi lại, ánh nhìn có vẻ tha thiết:

- Mày chắc chứ?

Thế là Mẫn nghiêm nhiên trở thành thợ cắt tóc của riêng tôi. Tôi quả quyết sẽ không chìa đầu ra cho bất cứ ai ngoài Mẫn, dù tay đó có đoạt giải Cây Kéo Vàng toàn quốc. Mẫn sượng lắm, hứa sẽ chỉ cắt cho mình tôi, chỉ mình tôi. Nếu ai đó trả cho Mẫn một trăm triệu, mà không, một tỷ chẳng nữa, nó cũng nhất quyết không cắt. Ý nghĩ từ giờ mái tóc mình không được Mẫn chăm chút khiến tôi buồn tê tái. Mẫn đề nghị:

- Hay mày phá vỡ nguyên tắc đi, ai cắt chả được.

- Không, nếu mày không cắt, tao sẽ để vậy, buộc đuôi ngựa như bọn con gái. Chừng nào gặp được, để mày cắt mới thôi.

- Tao chỉ sợ tóc mày dài tới gót chân, đi lệch tha lệch thếch mắt cười.
- Mày nói cứ như sắp xa nhau cả đời.
- Ai mà biết được.

"Ai mà biết được", bốn chữ gọn ghẽ mà như dài lê thê, kéo từ nỗi buồn này sang lo âu khác, từ năm tháng hiện tại đến ngày của tương lai. Lúc đó đã xế chiều, nắng sắp tắt sau dãy núi điệp trùng, chiếc thuyền bị đẩy xa xa một chút bởi vài đợt gió hơi mạnh, tôi bồn chồn nắm lấy tay Mẫn, nói gấp gáp:

- Cho Đức được nắm tay Mẫn suốt đời, nghe Mẫn?

Hình như Mẫn cười, mà hình như gì nữa, rõ ràng Mẫn đang cười. Tay tôi hơi lỏng đi vì tiếng cười của Mẫn. Có vẻ Mẫn không tin, dấu cái nhìn của tôi thành khẩn hơn lúc nào. Hoặc cũng có thể Mẫn tin nhưng không muốn trả lời. Tiếng Mẫn cười giòn giã bao nhiêu, lòng tôi tan nát bấy nhiêu. Tôi hỏi Mẫn lại lần nữa:

- Được không, Mẫn?

Nhanh như cắt, Mẫn nhẹ nhàng rút bàn tay dập dính của mình khỏi tay tôi, nhảy ùm xuống sông, lặn mất hút. Tôi ước mình biết bơi, để nhảy theo Mẫn, để níu Mẫn lại, không bất lực đứng im nhìn mặt sông vá vúi bằng phẳng sau tiếng ùm ban nãy. Hơn năm phút, Mẫn ngoi đầu lên khỏi mặt nước, kêu ê ê, nói nè. Tôi vừa xoay lại, Mẫn vẩy nước lên ướt mặt, ướt tóc, ướt áo quần. Không né, tôi chỉ hơi nghiêng mặt, nhắm nghiền mắt, nghe mùi nước xộc vào mũi.

- Làm sao mày nắm tay tao suốt đời được, khi tay tao ướt át thế này, hở?

Mẫn lại cười, giòn tan.

4.

Tôi lên thành phố luyện thi đại học theo sự sắp đặt của gia đình. Quyết tâm phải đậu bằng được một trường đại học nổi tiếng buộc tôi học quay cuồng. Tình cảm dù có tha thiết đến đâu, khi buộc phải quên, tự khắc sẽ thôi nhắc nhớ. Tôi thầm nghĩ phải chăng khi nhắc đến hoa ti gôn, Mẫn muốn nhắn nhủ với tôi rằng tình cảm kia rồi cũng tan vỡ, như loài hoa có dáng hình tim vỡ phai phôi?

Mẫn nhảy lên tàu vào một buổi sáng ngập hơi sương. Cô ấy bảo tôi đừng tiễn. Những cuộc tiễn đưa thường khiến Mẫn hằng hụt và chấp chới. Quan trọng hơn, thấy tôi, Mẫn sợ rằng mình sẽ xé tấm vé mà ở lại mất. Tôi nghe Mẫn, không tiễn. Chỉ là khi nhìn kim đồng hồ loạch xoạch quay, tự nhiên tôi nghe lòng chới với. Tôi mất cô ấy rồi ư?

Chúng tôi đã không liên lạc, như một sự thỏa thuận ngầm, dù không ai nói gì. Hàng trăm lần tôi mở danh bạ nhìn số Mẫn, muốn ấn vào nút gọi nhưng không hiểu sao lại thôi. Cả khi biết tin mình đã đậu đại học, tôi nhảy cẫng tính gọi Mẫn, để khoe tao thành công rồi mà, mà chỉ lặng im.

Mẫn không thi đại học. Cô ấy bảo đằng nào thi xong cũng bỏ, nên thôi. Tôi không biết bây giờ Mẫn đang ở phương trời nào. Chắc Mẫn đã nhảy xuống một ga tàu heo hút nào đó, kiếm một công việc tạm bợ sống qua ngày. Với cá tính của Mẫn, cô ấy dám làm những điều khủng điên, hành hạ bản thân không thương tiếc. Nghĩ thế, chưa bao giờ tôi thấy an lòng.

Bạn bè đại học rất kinh ngạc khi thấy tôi chẳng bao giờ chịu cắt tóc. Nhìn luộm thuộm phát gớm, con bé trong lớp quăng cho tôi một câu như vậy. Tôi nhìn nó bằng ánh mắt thương hại. Là vì nó có biết yêu thương một ai đó là như thế nào đâu. Hết năm nhất, tóc tôi đã dài chạm vai, buộc hoặc xõa tùy thích. Tôi kiếm mấy sợi chun cột lên cao, có khi búi củ hành. Không bao giờ tôi dùng đến lược, nên khi nào đám tóc cũng rối nùi, lộn xộn, hết như cuộc sống không ngăn nắp của tôi.

Mẹ cảm râm: "Ở thành phố không có tiệm hớt tóc nào hả? Mà làm tao phiền lòng quá Đức ơi!". Ba cứng đanh rắn dọa: "Mày còn vác cái đầu đó về, tao chém!". Tôi ước mình nhỏ lại, sáng sáng thắt khăn quàng đỏ trèo lên xe đạp ôm cứng lưng mẹ đến trường. Tôi hồi đó ngoan hiền, không khiến ba mẹ phải phiền lòng vì mình chút xíu xiu xiu. Tôi căm ghét chính bản thân mình của bây giờ quá!

5.

Mẫn về.

Giữa mùa đông của năm hai đại học, Mẫn đến tìm tôi, hết như vệt nắng long lanh sưởi ấm ngày đông lạnh lẽo. Tôi ôm chầm Mẫn, ngay giữa

hành lang giờ ra chơi, mặc kệ tất cả ánh nhìn dồn về phía hai đứa. Tôi siết chặt Mẫn trong vòng tay mình, áp mặt lên mái tóc thơm của cô ấy, cố ghìm nhưng vẫn nghe mẫn mẫn nơi khoe môi. Mẫn về rồi, Mẫn đã về rồi!

Mẫn rướn người xoa xoa mái đầu của tôi, nói nhẹ bằng:

- Tóc Đức dài quá.
- Không có ai cắt giùm.
- Bởi vậy mình mới phải về nè. Đi, tụi mình đi cắt tóc.

Mẫn kéo tay tôi qua những dãy giảng đường. Tay Mẫn vẫn ướt át như trước, nhưng tôi biết mình sẽ không bao giờ buông, sẽ cố giữ thật chặt, thật chặt! Tôi đã không hỏi Mẫn hai năm qua làm gì, ở đâu, sống thế nào, yêu đương ra sao. Nếu muốn, Mẫn sẽ tự kể. Tôi chỉ biết cảm ơn khoảng thời gian xa nhau, để cả hai nhìn lại chính mình, nhận ra mình không thể thiếu người kia trong đời.

Vẫn những nhát kéo vụng về. Vẫn mùi hương thoang thoảng. Vẫn Mẫn. Vẫn tôi. Tiếng Mẫn rầy rà nhưng đầy yêu thương:

- Trời đất, tóc gì rồi nùi vậy, như cái tổ rơm không hơn. Kiểu này chắc mình phải ở bên cậu suốt đời quá, chứ không ra đường họ đấm cho tơi bởi vì cái đầu ghét quá! Cười gì, tóc bay vào mồm bây giờ. Đúng là mình không thể xa cậu được mà...

“Ai mà biết được”, bốn chữ gọn ghẽ mà như dài lê thê, kéo từ nỗi buồn này sang lo âu khác, từ năm tháng hiện tại đến ngày của tương lai.

Giải nhất

Nhiên Phượng

Tên thật: Trần Thị Phượng

Sở thích: Thích trồng rau và nấu ăn, thích cắm thật nhiều hoa trong nhà tắm, thích chụp ảnh trẻ con và nói chuyện với người già, thích buộc dây dày mỗi khi bán lợn, thích ăn tất cả những món mẹ nấu, thích nhìn ba cười.

Câu nói yêu thích: Sống để làm thế giới có mình khác đi một chút.

Các tác phẩm đã xuất bản: “Tháng năm không ở lại” (Nhiều tác giả); “Này ngược lép, anh yêu em” (Nhiều tác giả)

Đang là sinh viên Khoa Báo chí và Truyền Thông, Trường Đại học Khoa học Huế.

HƯƠNG THẢO

CÁI NÀY KHÔNG PHẢI TẬP LÀM VĂN

1. Mùa hè

"**T**rước kia, ở vùng Bắc Hà có một làng nọ nổi tiếng hiếu học, là nơi xuất thân của rất nhiều tú tài, cử nhân. Nhiều người ra làm quan, nhưng cũng có những người thích vui thú điền viên, về quê dạy học. Thế nên, không biết từ khi nào, sĩ tử khắp miền đổ về đây dù mài kinh sử.

Có một cậu tú tài nọ, chuẩn bị thi cử nhân, mới đến trọ học ôn thi tại làng. Cậu trọ tại nhà một cô bé ở gần bến sông. Gần gũi bên nhau, ngày qua tháng lại, cô bé con đã đem lòng yêu thầm nhớ trộm cậu tú tài ấy.

Rồi ngày thi cũng tới. Tú tài khăn gói lên kinh thành. Trước lúc chàng đi xa, cô mới thẹn thùng giải bày mối tình thơ dại.

Tú tài không nói gì, chỉ mỉm cười lẳng lặng xoa đầu cô bé.

Cô bé cứ đợi, đợi mãi. Một năm, hai năm, ba năm... không có tin tức gì. Có người hỏi cô, vì sao vẫn đợi, chàng đâu có ước hẹn sẽ trở về bến sông? Cô trả lời, vì chàng biết tôi đang đợi, nên nhất định chàng sẽ trở về.

Lại năm năm tháng tháng trôi qua... Ở bến sông nọ người ta đồn đại là có bóng ma một cô gái đêm đêm hay ra giữa dòng mức nước. Dần dần, dân làng đâm sợ, chập tối là không dám đi ngang qua chỗ đó nữa.

Có một gã thanh niên vốn gan lì trong đám trai làng, thấy vậy bèn nhất quyết đi bắt ma. Đêm đó gã chờ sẵn ở bụi cây. Trăng lên cũng là lúc bóng ma cô gái xuất hiện. Gã nọ không sợ hãi liền lội xuống nước. Nhìn kỹ, đó là một cô gái trẻ, không giống một con ma nữ hại người.

- Cô là ai, sao đêm nào cũng mức nước giữa dòng?

- Tôi chờ tình lang của tôi. Bao giờ tôi múc được gáo nước của mình, chàng sẽ trở về.

Gã nọ nhìn, thấy trên tay cô gái là một cái rây.

- Múc nước bằng cái rây này ư?

- Đúng vậy, tôi đã đánh cược với số phận. Phải bằng cái rây này.

Yên lặng một lúc. Trời cao, trăng trong, gió mát, nước lạnh.

- Nay cô, chân trời nào chẳng có cỏ thơm, cứ sao phải chung tình với một cành hoa?

- Cổ văn có câu: “Nhược thủy tam thiên, ngã chích thủy nhất biều âm”. Nước sông dù có đến ba nghìn gáo, tôi cũng chỉ cần một gáo nước của tôi mà thôi!

Gã nọ không nói gì nữa, lội vào bờ. Đến khi quay lưng lại nhìn thì không thấy cô gái đâu nữa.

Sáng ra, gã đem chuyện kể lại cho dân làng, mọi người đều cho là lạ bèn lập miếu thờ ở gần bến sông. Nghe nói miếu này rất thiêng, đặc biệt là đối với các thiếu nữ trẻ đến cầu tình duyên.

Đêm đêm vẫn thấy bóng cô gái xuất hiện giữa sông. Tức là tình lang của cô vẫn chưa trở về.”

Đó là bài “tập làm văn” mà tôi viết trong lớp học môn “Nguyên lý và phân tích kinh tế vi lượng”. Nguồn cảm hứng của tôi, không ai khác chính là cậu bạn ngồi chéo góc phía trên bên trái gần cửa sổ. Chỉ cần khẽ ghéch mặt lên, giả vờ đang nhìn về phía tán cây xanh mát, là tôi nhìn thấy cậu ấy, cao lớn, vai rộng, tóc cắt ngắn, đeo kính vuông gọng đen, mặc áo sơ mi kẻ ca rô.

Nặng chiếu qua cửa sổ, nhảy nhót trên bàn cậu. Tim tôi cũng nhảy theo. Có phải định nghĩa “say nắng” bắt nguồn từ đây không nhỉ? Tôi thích cậu ấy, tôi nói thật đấy. Mấy đứa bạn gái thân của tôi khi biết vậy đều có phản ứng mồm hình chữ O thay lời muốn nói: “Sao lại có thể thích được thẳng đấy, quá là nhạt nhẽo”. Chúng nó nghĩ những đứa con gái như bọn tôi - váy ngắn giày cao - phải cặp với các chàng xe to ví dày mới xứng tầm. Chúng nó đã quen nhìn tôi đi cùng các chàng đẹp trai, chúng nó đã quen được đám “vệ tinh” bay vèo vèo quanh tôi bao trọn gói những cuộc ăn chơi

hoành tráng. Chúng nó làm sao mà hiểu được, tôi đã chán ngấy những anh chàng đó, chỉ biết ăn chơi sành điệu, xài đồ hiệu và tiêu tiền triệu. Đùa cợt thì hoặc là thô tục hoặc là nhạt như nước ốc, nói chuyện thì mắt lúc nào cũng chỉ ngang tầm... khe ngực con gái. Quanh đi quẩn lại, họ chỉ biết khoe mẽ nào là nhà to, xe đẹp, bố mẹ giàu... với mong muốn những cô em ngây thơ sẽ tí mắt lên và thỏ thẻ “ôi thế á”, “vậy hả anh”... Lừa được em nào lên giường là vênh váo còn hơn Neil Armstrong chinh phục mặt trăng, khoe khoang khắp nơi, chỉ thiếu điều bắc loa phường để thông báo cho khắp bà con làng xóm. Tôi thà mang tiếng là kiêu, là chảnh còn hơn phải đi chơi với những gã đó đến lần thứ hai.

2. Mùa thu

Mọi chuyện đã thay đổi vào cái ngày mà tôi và cậu ấy được xếp vào cùng một nhóm làm bài tập. Lúc đó tôi chỉ nghĩ, bạn này chăm học lắm, vậy là tốt rồi, mình tha hồ... lười. Cả nhóm có năm người, một mình tôi là con gái. Một người đó bảo tôi tìm số liệu, tôi nói: “Ừ để về google lát là ra”; bảo tôi vẽ đồ thị, tôi đáp: “Khó lắm, tớ không biết làm”; bảo tôi phân tích và nhận xét, tôi cười giả bộ ngu: “Tớ dốt mấy cái đó lắm”. Kết quả, tôi được giao nhiệm vụ viết mở bài và kết luận, đọc và tổng hợp mỗi phần của các thành viên rồi ghép lại cho mượt mà. Chắc mấy người bạn họ cũng khó chịu với tôi, nhưng thà tự làm còn hơn tranh cãi và giao việc cho một con bé học hành vớ vẩn, đến lớp chỉ để điểm danh và môn nào cũng vừa đủ để qua như tôi. Chỉ trừ có một người, chính là... cậu ấy. Cậu ấy nói, dù sao thì tôi cũng phải tham gia vào các buổi họp nhóm cho có trách nhiệm, nếu không cậu ta sẽ gạch tên tôi. Tôi còn biết làm sao nữa, chỉ có thể chửi thầm cậu ta trong lòng thôi.

Buổi họp nhóm đầu tiên vào lúc tám giờ sáng tại quán cà phê Tiffany gần trường. Chín giờ, tôi lò dò bước vào. Một người bạn cùng nhóm mặt lạnh như băng. Cũng phải thôi, tôi đâu có ý đến muộn như vậy, chẳng qua đêm trước tôi đi chơi về khuya quá nên sáng dậy không nổi. Tôi rất có trách nhiệm mà, tôi đã đặt chuông báo thức hẳn hoi nhưng... hình như tôi tắt báo thức phải đến năm lần rồi mới mở mắt được. Dù sao thì tôi cũng biết thân

biết phận mở laptop ra im lặng làm bài. Cậu ấy nhìn đôi mắt tôi hơi sững, mái tóc còn rối, lên tiếng hỏi:

- Bạn ăn sáng chưa?

- À... tớ chưa ăn.

- Đừng bỏ bữa sáng, bị chết não đó. Đây là quán cà phê nhưng cũng phục vụ ăn sáng, bạn gọi đồ đi.

Chết não?! Dọa trẻ con hay sao chứ. Nghĩ thế nhưng tôi vẫn gọi phục vụ. Mười lăm phút sau, tôi đã có ngay trước mặt một đĩa lớn bánh mì, xúc xích nướng, trứng ốp, dưa chuột và cà chua xắt lát. Tôi ăn tự nhiên, mặc kệ vài ánh mắt nhìn mình kiểu kỳ thị “Ăn tham thế, người hay lợn vậy?”. Đến cuối buổi, ai nấy tự cầm hóa đơn trả tiền phần của mình cơ mà.

Buổi họp nhóm thứ hai, tôi lấy cớ hỏng xe để trốn. Khi cậu ấy nói sẽ qua đón, tôi chỉ muốn nuốt luôn lưỡi của mình. Trên đường đi, cậu ấy hỏi xe tôi bị hỏng ra sao. Tôi đành miễn cưỡng bịa ra, không phải xe hỏng, mà là đi ngược chiều xong chẳng có giấy tờ gì nên bị công an giữ xe rồi. Quãng đường từ nhà tôi đến trường chỉ mười phút chạy xe, nhưng sau vài câu xã giao ấy, chúng tôi chẳng còn gì để nói. Tôi im lặng, phở vẳng, lá me đỏ như mưa xuống vai hai đứa giống như ngàn vạn cánh bướm vàng tí hon. Bỗng nhiên tôi muốn con đường đến trường sẽ dài hơn mười phút. Chỉ nghĩ thế thôi, tôi lập tức thấy kỳ cục với chính mình.

- Bạn đi ăn bún đậu mắm tôm không?

Cậu ấy hỏi tôi như vậy sau buổi họp nhóm thứ ba. mấy bạn trai còn lại trong nhóm có vẻ hơi ngạc nhiên và bất mãn, nhưng cũng không nói gì. Tôi đồng ý, và sau đó vô cùng hối hận vì váy ngắn là một trang phục hoàn toàn không phù hợp để mặc khi ngồi ghế con via hè.

Buổi họp nhóm thứ tư, cậu ấy xem qua phần bài tôi làm, rồi hỏi:

- Môn này có thi cuối kỳ đó, bạn cũng phải học một chút đi chứ?

- À... ừ... thì đến lúc thi rồi học. Tớ toàn thể thôi... một tuần cho cả kỳ, mỗi môn một đêm.

- Có gì cứ hỏi tớ. Tớ cho bộ đề của các kỳ trước luôn.

- Vậy lát nữa...

- Lát nữa tớ đi chơi điện tử với mấy anh em. Nếu cần thì tối về tớ gửi qua mạng cho.

Tôi cảm thấy hơi ảm ức. Sao không rủ tôi đi chơi cùng? Nhưng nghĩ lại, tôi cũng tự thấy mình vô lý. Mà dạo này, không hiểu sao tôi cứ hay bắt quả tang mình đang suy nghĩ vô lý như vậy?

Từ đó, sau mỗi tiết học trên lớp, nếu tôi dặn trước, buổi tối cậu ấy sẽ chờ tôi trên mạng. Tôi bỏ nhiều vụ hẹn hò đi chơi để ôm laptop ở nhà. Tôi thấy mình vui hơn mức bình thường khi thấy cậu ấy trên mạng, đến mức gần như mong chờ những buổi học online đó. Mùa thu năm ấy trôi qua như thế, dịu dàng và êm đềm. Tôi vui vẻ và yêu đời hơn bao giờ hết. Cho đến buổi họp nhóm cuối cùng diễn ra vào một ngày rất gần Noel... Hôm đó, chúng tôi tập thuyết trình xong, tôi hỏi cậu ấy có rảnh tối Noel không. Cậu ấy trả lời là hôm đó đi chơi cùng gia đình rồi, sao thế, tôi có việc gì ư? Tôi nói, không có gì. Trên đường về, mặc cho gió lạnh như tát vào mặt, tôi nóng bừng cả hai má và cứ nghĩ mãi về cuộc nói chuyện vừa rồi. Tôi có ý rủ cậu ấy đi chơi ư? Nhìn hàng me trĩu lá, tôi đã tìm ra câu trả lời vốn đã ở sẵn đó bao lâu nay. Tôi thích cậu ấy, rất thích.

3. Mùa đông

- Nghỉ Tết Dương lịch và nghỉ giữa kỳ phải đến hai tuần ấy, bạn có kế hoạch đi chơi đâu chưa?

- Nhà tớ định đi Sa Pa bạn ạ. Thế còn bạn?

- À, nhà tớ thì chưa. Có lẽ là ở nhà thôi, tớ được nghỉ học chứ bố mẹ tớ vẫn bận việc lắm.

Vậy là cậu ấy đi Sa Pa. Tôi cảm thấy có chút buồn nhoi nhoi trong lòng. Tôi vẫn chưa được đi chơi riêng với cậu ấy lần nào. Mùa đông rất lạnh, nên càng cô đơn.

Ngày quay lại giảng đường, cậu ấy tặng tôi một chiếc khăn len họa tiết thổ cẩm, là quà Sa Pa. Hoàn toàn không phải gu thời trang của tôi, nhưng nó làm tôi vui sướng hơn cả khi được (người khác) tặng khăn Hermès. Chưa bao giờ tôi mong ngóng được đến lớp như thế. Hôm nào tôi cũng đến sớm, nếu cậu ấy đang ngồi một mình thì tôi sẽ may mắn “tình cờ” ngồi cạnh.

Nếu cậu ấy chưa đến, tôi giữ chỗ, và bất cứ ai lại gần tôi cũng bảo “Chỗ này có người rồi”.

Hầu như ngày nào tôi cũng “không hiểu bài” nên phải nhờ cậu ấy giảng hộ. Tôi tận dụng từng cơ hội để được ở gần cậu ấy nhiều hơn. Người ta vẫn thường nói rằng, hạnh phúc mà ta đang nắm giữ trong tay, thường phải đến khi mất đi rồi ta mới nhận ra được. Toàn là vớ vẩn. Ở bên cậu ấy, tôi biết thừa là tôi đang hạnh phúc như thế nào, tôi trân trọng từng giây từng phút đó lắm chứ. Nhưng biết thế thì có ích gì, hết chín mươi phút là tan học, chẳng lẽ tôi níu cậu ấy lại rủ rê đi chơi được sao? Tôi chẳng qua cũng chỉ là một đứa bạn học cùng lớp, cậu ấy giúp đỡ tôi vì cậu ấy nhiệt tình và tốt bụng với bạn bè, chứ đâu phải cậu ấy thích tôi. Cậu ấy làm sao mà có thể thích tôi, nhìn qua đã thấy không hợp nhau rồi. Tôi ơi, đừng mơ tưởng nữa!

Đó là khi tôi bắt đầu viết.

“Ngày xưa ngày xưa có một nàng cocktail. Nhìn thì đẹp lóng lánh, mùi vị rất thơm tho, uống vào cũng mát mẻ, ngon lành. Còn có bổ dưỡng hay không thì không ai biết. Vì nàng cocktail nọ, tên là gì, thành phần ra sao, chính nàng ta cũng không rõ.

Nàng cocktail yêu một chàng Vodka. Chàng mạnh mẽ và nam tính vô cùng, khiến nàng ngộp thở. Nàng đã yêu, và bị cuốn vào tình yêu đó. Cho đến một ngày, nàng nhận ra rằng nàng đang dần đánh mất đi mùi vị của mình. Nàng sợ... Vậy là nàng bỏ đi.

Rồi nàng yêu một gã rượu Rum. Những nỗi buồn vương vấn của mối tình cũ được gã xóa sạch. Nàng vui vẻ, nàng cười và hát. Nàng đắm chìm trong ánh đèn lấp lánh và rục rờ. Rồi gã nói với nàng: “Xin lỗi anh không thể quên được tình cũ của anh, cô ấy cũng là một ly cocktail xinh đẹp như em...”. Vậy ra nàng chỉ là một người thay thế?

Từ đó, nàng bị dị ứng với rượu mạnh.

Nàng gặp một cậu soda. Nhẹ nhàng, cậu ta đến bên nàng, lặng lẽ chia sẻ và chăm sóc nàng. Cậu soda yêu nàng say đắm, đến mức cậu ta có thể vỡ tan vì nàng. Thế là, từ hạnh phúc, nàng trở nên hoảng hốt, và cảm thấy mình quá mức là bị gò bó đến ngạt thở. Nàng len lén bỏ đi, cứ nghĩ là cậu

ta sẽ buồn lắm. Nàng lại đứng từ xa xa nhìn cậu, và phát hiện ra cậu đang hạnh phúc đắm đuối với một cô tonic rồi. Nàng thấy đến là ngứa mắt!

Từ đó, nàng cứ thấy soda với tonic ở đâu là tránh cho xa.

Nàng chỉ đơn giản là một nàng cocktail phù phiếm, quăng mình vào những cuộc tình phù phiếm, trong một thế giới tuyệt đỉnh phù phiếm. Nàng chẳng yêu ai, cho đến một ngày, nàng gặp một anh chàng cocktail...

Anh nói rằng, chỉ vừa gặp nàng, anh đã nhận ra nàng là Mojito giống anh. Nàng có bạc hà, nàng có chanh tươi, nàng là Mojito. Ồ, vậy ư, nàng không biết. Nhưng cuối cùng cũng có người nhận ra nàng, nàng hạnh phúc lắm. Anh gọi nàng là một nửa của anh.

Có lẽ, như mọi câu chuyện cổ tích, hạnh phúc của nàng là ở đây. Nhưng, thật chẳng may, nàng lại không phải là một nàng công chúa. Nàng biết anh vẫn ưa bờn cợt với mấy cô mật ong, cà phê. Nàng nhận ra anh vẫn lén lút với những ả trà sữa, nước ép. Nàng nổi giận. Chẳng xin lỗi, chẳng giải thích, anh ta buông lời khinh bỉ, miệt thị nàng, anh ta cười ha hả mà nói với nàng rằng không phải chỉ có thế đâu, số lượng gái đẹp xung quanh anh ta còn nhiều nữa cơ, và nàng chỉ đơn giản là một trong số đó thôi. Rồi anh ta công khai cặp kè với mấy cô bạn cocktail khác của nàng.

Nàng không buồn, mà chỉ còn tức giận. Rồi từ tức giận chuyển sang thù hận. Nàng đẩy anh ta ngã xuống đất vỡ tan. Rồi nàng bỏ trốn vào một cái tủ đá.

Và nàng nhìn thấy một ly nước lọc.

Nàng thích ly nước lọc. Suốt ngày nàng quanh quẩn bên Nước Lọc.

Các cô cocktail khác biết chuyện, họ ngạc nhiên, rồi khuyên nhủ nàng "Nước Lọc thì nhạt lắm, nước lọc làm sao mà có thể đi cùng với cocktail?". Nàng nghe họ, nhưng nàng vẫn nhìn Nước Lọc. Nước Lọc trong veo, nhìn thấu đáy, không hề ẩn chứa một chút vẩn đục của những âm mưu toan tính, của những dối trá lọc lừa.

Rồi Nước Lọc cũng nhìn thấy nàng:

- Chào em, Margarita.

- Margarita?

- Chẳng phải em là Margarita sao? Em là rượu Tequila, rượu mùi Cointreau và nước cốt chanh hòa quyện. Lại thêm một viên muối ở miệng ly...

- ...

- Ồ, em còn có một chút nước tinh khiết, vì vậy, em êm dịu hơn mọi Margarita khác.

Nàng không có một chút nghi ngờ gì hết, nàng đã biết, nàng chính là Margarita. Sóng sánh vì hạnh phúc, nàng ngồi xuống bên Nước Lọc. Cuối cùng, nàng đã yêu.

Thế là hết câu chuyện về một nàng cocktail.”

4. Mùa xuân

Sau Tết Âm lịch là đến sinh nhật tôi. Cậu ấy tặng tôi một con chim màu vàng như mơ chín. Chúng tôi đã thân nhau hơn học kỳ trước, nhưng để đạt được đến mức độ “thân thiết” mà tôi muốn thì còn xa. Thành thạo, tôi hay cùng cậu ấy xuống căng tin vào giờ nghỉ, uống trà đá và ăn củ đậu, nói chuyện linh tinh trên trời dưới bể. Tôi thậm chí còn không để ý rằng đã có nhiều ánh mắt đang quan sát chúng tôi.

Có lần, một em gái khóa dưới hỏi, anh chị giờ yêu nhau ă? Cậu ấy nói ngay, không, chỉ là bạn thôi. Em gái ấy cười, tại em có bao giờ thấy anh đi với con gái đâu. Sau rồi cậu ấy quay sang tôi giải thích với vẻ áy náy, từ trước đến giờ tớ không có bạn là con gái, vậy nên mới bị hiểu lầm thế. Tôi trầm nghĩ, hiểu lầm thế là tốt chứ sao, thật luôn cũng được, sao phải lầm.

Tất nhiên là tôi không thẳng thừng nói thế, nhưng từ đó tôi bắt đầu để ý quan sát cậu ấy nói chuyện với bạn bè hơn. Có lần mon men ra hóng hớt cậu ấy với thằng bạn thân, tôi ù cả tai về những cái gì mà DAC, Amp, cấu trúc mạch preamp inside...

- Ừ con đây được cái âm dày, bass đầy đặn, tep không quá sáng...

- ... nói chung là tương đối dễ nghe...

- ... kể cả nghe bằng LoD thì...

Tôi ngồi xuống bên cạnh, nghe một lúc rồi mặt dày chen vào.

- Gì đấy hả bạn ơi?

- À đang nói chuyện chất lượng âm thanh... ấy mà bạn.

Cậu lôi trong cặp ra một chiếc headphone (đừng hỏi tôi nhãn hiệu gì, tôi không hề có một tí ti manh mối nào), cắm điện thoại rồi bật nhạc, áp vào tai tôi. Giai điệu Hotel California của Eagles vang lên.

- Bạn thấy không, đoạn intro đấy... huyền thoại của nghệ thuật phối khí luôn. Quá đỉnh! Nghe thấy không... nghe thấy không, con này rõ rành rành sáu âm guitar cả điện tử cả acoustic cả bass sáu - tám - mười hai dây với nhau...

Thật tình, đôi tai trâu của tôi chẳng nghe ra gì hết, nhưng tôi cũng gật gù ra vẻ tâm đắc lắm.

Lũ bạn gái của tôi chứng kiến cảnh này, chỉ biết lắc đầu ngán ngẫm. Chúng nó triết lý với tôi: “Mày ơi, miễn cưỡng sẽ không có hạnh phúc”.

Tôi biết chứ, nhưng mà tôi thích cậu ấy, tôi còn có thể cư xử kiểu khác sao? À, chắc là cũng có thể cư xử kiểu khác, nhưng tôi chưa nghĩ ra kiểu nào phù hợp. Chắc hẳn phải có mối tương quan nào đó giữa cơn “say nắng” và sự suy giảm chỉ số IQ.

Cũng vì chăm chỉ hóng hớt thế mà tôi phát hiện có không ít người khuyên nhủ cậu ấy với một sự lo lắng thật tâm.

- Mày yêu con bé đấy à? Đừng nhé, con đấy nó ghê gớm lắm...

- Mày phải cẩn thận đấy. Con bé ấy chơi bời có tiếng luôn!

- Sao mày hay đi với con đấy thế? Cẩn thận khéo nó có ý gì với mày đấy.

Cậu ấy đều cười và trả lời, không có gì, hai đứa chỉ là bạn bè thôi. Tôi buồn, tim muốn tan thành nước.

Có lần hai đứa đi ăn sữa chua mít, tôi hỏi cậu ấy.

- Sao mọi người hay hiểu lầm hai đứa mình thế nhỉ? Từ trước đến nay bạn chưa có người yêu hay sao?

- Chưa có.

- Thật á? Khó tin!

- Thật. Hồi học lớp Mười hai, tớ cũng có thích một bạn cùng lớp, nhưng nhát nên chẳng dám nói. Rồi bạn ấy vào Sài Gòn học...

Cậu ấy mỉm cười, còn ngọt ngào hơn cả món sữa chua mít mà tôi đang ăn. Tôi ghét phải nhìn thấy cậu ấy cười như thế, khi đang nói về người

khác.

- Thích sao không dám nói? Biết đâu lại được...

- Thì nhát mà.

- Vậy bạn thích chờ con gái tỏ tình trước hả?

- Không, con gái như thế... bạo dạn quá, tớ không thích.

- Vậy bạn không nói, cũng không thích bạn gái nói... Bảo sao độ thân đến giờ...

- À, nếu như tớ thích một ai đó đến mức không thể không nói ra, thì tớ sẽ nói. Dù sao, tớ vẫn không thích con gái mà lại chủ động...

Đến đó thì vừa lúc ăn hết bát sữa chua mít. Hai đứa tôi đi về, mỗi người một xe. Sắp hết mùa xuân rồi nhưng trời vẫn lạnh. Qua chỗ rẽ, nhìn bóng cậu ấy đi xa, tôi thầm mong rồi sẽ có một ngày nắng ấm.

5. Vẫn là mùa hè năm ấy

Ở bên cạnh cậu ấy, ngay cả trong những lúc vui vẻ nhất, tôi vẫn luôn cảm thấy mùi vị của chia ly. Tôi sợ phải tốt nghiệp, tôi sợ cả khi năm học kết thúc. Vì thế, tôi chỉ còn cách chậm rãi nhắm nháp từng giây từng phút một, trong lòng thầm nhủ rằng đây chính là những giây phút hạnh phúc nhất của mình, rằng mình sẽ không quên, không thể quên, không được phép quên. Những nỗi niềm hạnh phúc khi ấy khiến tôi phát đau, đau đến tê dại trong lồng ngực - hoàn toàn theo nghĩa đen. Ngồi trong lớp, chỉ cần khẽ liếc mắt sang bên nhìn cậu ấy thôi cũng thật là đau. Không khí xung quanh cậu càng lúc càng đặc sánh khiến tôi khó thở. Cho đến một ngày đầu hè nắng rực rỡ, tình cảm chất chứa trong tôi sắp bùng mình nở bung như một đóa hoa độc trong đêm. Tôi đã phải cố gắng kiềm chế, rất kiềm chế. Sẽ ra sao nếu như đóa hoa ấy nở và tôi cũng sẽ vỡ tim mà chết? Tại sao chỉ ngồi bên cậu ấy, lặng lẽ ngửi một mùi nam tính lẫn quần quanh mình, cũng làm cho tôi khó thở đến phát khóc lên được? Tôi chỉ còn biết dồn lực vào ngòi bút, viết nên những bài tập làm văn mà lần nào đọc lại cũng thấy thật là ngớ ngẩn...

“Anh thông minh, tốt bụng và lặng lẽ. Chẳng hào hoa phong nhã, nhưng anh là Hoàng Tử của em.

Em hư hỏng, lẳng lơ và ngạo mạn. Và em yêu anh. Nhưng em không phải Công Chúa của anh, em không phải Lọ Lem hay Người Đẹp. Em chỉ là một cô ả tầm thường đến tội nghiệp đang đợi chờ nụ hôn tình yêu đích thực.

Anh sẽ không bao giờ muốn hôn một con ếch như em, kể cả nếu anh có muốn, em cũng không thể biến thành một nàng công chúa. Bởi vì em quá tầm thường so với anh. Sự thật là, anh xứng đáng với một cô gái bước ra từ cổ tích, một cô gái luôn tốt và đẹp với anh. Vậy nên, ngày qua ngày, em chỉ nhìn anh, muốn nói mà chẳng thể cất lời. Chúng ta mãi chỉ là bạn. Em nên im lặng mãi mãi... Em biết rằng sẽ chẳng có hy vọng, sẽ chẳng có tình yêu và sẽ chẳng có hạnh phúc nào cho em đâu. Dù có bao nhiêu chàng trai vây quanh em đi nữa, em vẫn cứ cảm thấy cô đơn như thế. Chẳng ai có thể so sánh được với anh. ‘Hạnh phúc mãi mãi về sau’ của em thực sự chỉ là câu chuyện ‘ngày xưa ngày xưa’...

Đêm nay, ở một vương quốc xa rất xa, em đang nhớ anh. Em nhớ từng khoảnh khắc, từng nụ cười, từng lời nói... Em nhớ anh...

Anh và em có thể chỉ là bạn bè, nhưng có thể ở một thế giới khác, một dòng thời gian khác, chúng ta đã yêu nhau... Có thể là tạm thời, có thể là sai lầm, có thể đã quá muộn, có thể là mãi mãi...”

(Xin lỗi, tôi nhầm... Tôi đã không viết bài tập làm văn này trong lớp. Tôi đã viết nó “ở một vương quốc xa rất xa”... Tôi viết nó trong đêm ở một khách sạn Thái Lan...)

Dù tình cảm của tôi đè nặng đến như thế nào, tôi vẫn không thể nói ra. Tôi không muốn cho cậu ấy một gánh nặng. Tôi không muốn sau này, và ngay cả bây giờ cũng thế, cậu phải ân hận vì đã ở bên một đứa con gái hư hỏng như tôi, một đứa con gái mà tất cả những thằng bạn thân đều cảnh báo, một đứa con gái mà mọi bà mẹ đều muốn con trai mình tránh xa. Nếu thực sự cậu ấy muốn ở bên tôi, sẵn sàng vượt lên trên tất cả khó khăn, thì cậu ấy đã thổ lộ với tôi. Yêu tôi. Và chấp nhận tôi. Mãi mãi ở bên tôi. Cậu ấy nhất định sẽ không để tôi đau lòng thêm một lần nào nữa. Bởi vì tôi đã từng đau, nên tôi luôn biết trân trọng niềm hạnh phúc mà tôi đang nắm giữ. Còn nếu như không thể thì tôi chỉ mong cậu ấy đừng cho tôi bất kỳ một hy

vọng, một ảo tưởng nào về tình cảm của cậu ấy nữa. Cứ để tôi ôm ấp những kỷ niệm vui buồn, những món quà của cậu tặng tôi, mà nhớ về một thời tôi đã từng yêu như thế...

Mùa hè năm ấy, tôi tận hưởng từng chút một niềm hạnh phúc ngọt ngào và đau đớn, bởi vì tôi đã biết và đã sợ một ngày phải xa nhau. Và rồi ngày ấy cũng đã đến, sớm hơn tôi nghĩ, hết năm thứ ba, cậu ấy chuyển tiếp sang một trường đại học ở Helsinki. Năm học đã kết thúc, tôi không có cơ để gặp cậu ấy nữa, nhưng tôi vẫn gọi điện, tôi muốn nói lời chào. Cậu ấy nói, tớ còn bận sắp xếp hành lý và chuẩn bị giấy tờ, còn phải đi chào họ hàng nữa, bận lắm, xin lỗi bạn nhé. Mấy lần tôi gọi sau đó, chuông vẫn đổ nhưng cậu ấy không nghe máy. Thế đấy, dù chỉ nhìn thấy cậu ấy và nói lời tạm biệt thôi cũng là không thể. Tôi đành nhắm mắt và buông tay. Có lẽ, cơn đau của tôi cũng đã đến lúc phải chấm dứt, và tôi cũng không hề ân hận, vì tôi đã trải qua bao nhiêu ngày tháng êm đềm đẹp đẽ với cậu ấy, vì tuổi thanh xuân của tôi đã có một quãng thời gian được cùng cậu ấy bầu bạn. Như thế cũng đủ để tôi có thể lặng yên mà thương nhớ, mà tưởng niệm những điều tuyệt vời đã qua.

6. Lại mùa thu

“Tôi hạnh phúc ngay cả với thảm cỏ xanh dưới chân mình, cũng như với làn mưa bụi vẫn nhẹ nhàng phủ lên mọi vật... Vậy, mưa có hạnh phúc không, khi được chầm chậm rơi xuống thế gian này, khi được tan vào trong cỏ? Tôi không biết, chỉ biết, chắc chắn cỏ đã rất hạnh phúc.

Một đời ngọn cỏ sẽ gặp biết bao nhiêu giọt mưa? Giọt mưa nào cũng giống nhau, liệu có thể nhận ra giọt mưa của riêng mình? Có đấy, tôi vẫn luôn nhận ra giọt mưa của tôi, giữa tất cả những giọt mưa trên trần gian này, chỉ đơn giản vì cậu là giọt mưa mà tôi đã chọn, mà tôi đã yêu. Tôi đã nguyện được làm một ngọn cỏ hạnh phúc, hạnh phúc với giọt mưa của riêng mình.”

Trên đời này, có một loại hạnh phúc đầy đắng cay, đó là khi phải buông tay và đành nhìn người mình yêu thương được hạnh phúc - hạnh phúc mà không cần đến mình.

Tôi đùa đấy. Câu nói đấy không phải là của tôi, mà cũng chẳng phải là của danh nhân nào cả. Chỉ là mấy lời nhảm nhí mà tôi tự nghĩ ra để xoa dịu chính mình. Lũ bạn gái của tôi cuối cùng đã đầu hàng, chúng nó thẳng thừng bảo tôi: yêu thì phải nói. Tôi cũng muốn nói lắm, nhưng nỗi sợ bị từ chối đã kéo khóa cái mồm lại. Tôi chẳng biết làm gì, cả ngày ôm laptop, vật vờ đọc những đoạn chat cũ. Hay là tôi cứ bất chấp hết nói lời yêu thương đi? Nhưng nói để làm gì khi chỉ còn ba ngày nữa là cậu ấy bay rồi? Nói cho cậu ấy biết chứ sao, yêu thì phải nói mà... Không được, cậu ấy không ưa những đứa con gái bạo dạn và chủ động trong chuyện tình cảm. Biết đâu tôi lại là ngoại lệ thì sao? Không đâu, bắn súng không nên thì phải đền đạn đó. Ôi chao, tôi chưa từng có khi nào lại mong biết trước tương lai, biết trước kết quả những hành động của mình đến thế (chắc chỉ trừ cái lần tôi thi đại học).

Cậu ấy online, nick cậu ấy sáng. Tôi hít một hơi thật sâu, và gọi.

- Chuẩn bị xong hết chưa?

- Xong cả rồi. Hơi bị quá cân một tí, nhưng thu xếp được. Trường trả kết quả hơi muộn, tớ đang bị trễ ngày nhập học đây.

- Là sao hả bạn?

- Thì giấy tờ xong xuôi rồi, trường bên kia chấp nhận rồi. Nhưng bên đó đã bắt đầu tuần lễ định hướng sinh viên từ thứ Hai hôm trước. Ba ngày nữa tớ mới bay, kịp thì kịp đi học nhưng mấy ngày định hướng ban đầu thì không tham gia được.

- À...

- Tớ lên mạng kiểm tra thư chút thôi, chuẩn bị đi ngủ đây, mấy ngày nay mệt quá.

- Ủ... Bạn đi ngủ đi.

- OK. Ngủ ngon nhé.

Không! Não của tôi vốn đã nhốt tim vào trong lồng sắt, nhưng không ngờ vào cái giây phút quyết định này, trái tim của tôi cứ thế mà vượt ngục.

- À từ từ! Tớ bảo này! Ngoaooo!

- Gì thế?

- Tớ rất thích bạn. Thật đấy. Bạn sắp đi rồi, nên là tớ không muốn giữ bí mật thêm nữa, hu hu...

Tôi cho thêm cái mặt khóc rất thảm thiết. Một lúc im lặng rất lâu.

- Đừng làm tớ sốc chứ. *Mặt cười* Bạn có ý đồ gì đây?

- Có ý đồ gì đâu. *Mặt buồn* Tớ thích bạn từ lâu lắm rồi, từ hồi làm bài tập nhóm trước đây kia...

- Nghi ngờ quá. *Mặt cười to* Thôi tớ ngủ đây, mai tớ phải dậy sớm. Bạn nói thế tớ lại mất ngủ bây giờ.

Bộ phim kết thúc. Trên màn hình hiện ra chữ “Hết”. Trái tim vượt ngục đã bị bắt lại, nhốt vào chỗ cũ. Tôi biết ngay, cứ lần nào nó sống ra là sẽ có chuyện mà!

- Ủ bạn ngủ đi. Ngủ ngon.

Tôi thần thờ nói. Cậu ấy đã thoát khỏi cuộc gọi. Tôi cũng thoát luôn Skype và tắt máy tính. Tôi nhìn chăm chăm vào bóng mình trên màn hình tối đen một lúc lâu. Đẳng sau song sắt, trái tim tôi ủ rũ thì thầm câu xin lỗi. Bộ não đáp, không sao, nói ra được thì cũng thấy nhẹ nhàng hơn. Tôi thờ hắt ra, rồi lục tìm trong đồng sách vở quyển “Nguyên lý và phân tích kinh tế vi lượng”. Bài tập làm văn mà tôi đã viết vào những buổi học mùa hè cách đây rất lâu vẫn kẹp trong đó, tôi rút ra và đọc lại, rồi đọc lại lần nữa. Loài hoa độc trong tim cuối cùng cũng nở rộ, nhưng tôi không bị vỡ tim mà chết. Tôi chỉ buồn thôi. Dù sao thì ở phía gần cửa sổ lớp học, nơi có tán cây xanh mát, tôi vẫn có thể tưởng tượng ra cậu ấy ngồi đó, cao lớn, vai rộng, tóc cắt ngắn, đeo kính vuông gọng đen, mặc áo sơ mi kẻ ca rô. Tôi lén lút nhìn cậu ấy, bất kể cậu ấy có quay lại và phát hiện ra tôi hay không, tôi cũng không quan tâm. Tôi biết rằng tôi đã từng yêu, đã từng hạnh phúc, một mối tình học trò chỉ cần như vậy thôi là đủ để mỉm cười mỗi khi tôi nhớ lại. Tôi muốn nói lời cảm ơn cậu ấy, người đã biến những năm tháng thanh xuân của tôi thành giấc mộng văn chương có màu của mây trời và mùi vị của một khúc hoan ca. Khẽ mỉm cười, tôi ngồi vào bàn, lấy giấy bút ra và bắt đầu viết tiêu đề: “Cái này không phải tập làm văn”.

Trong lòng thầm nhủ rằng đây chính là những giây phút hạnh phúc nhất của mình, rằng mình sẽ không quên, không thể quên, không được phép

*quên. Những nỗi niềm hạnh phúc khi ấy khiến tôi phát đau, đau đến tê dại
trong lồng ngực.*

Giải nhì

Hương Thảo

Sở thích: Đọc, viết.

Câu nói yêu thích: “Người ta đã nói quá nhiều điều vớ vẩn về tính thay đổi của con người và về sự thất thường của tình cảm... Tôi luôn luôn nghĩ rằng những tình cảm có thể thay đổi được thì thực ra chỉ là những thứ không tồn tại ngay từ đầu. Có những cuốn sách tôi thích khi tôi mười sáu tuổi. Giờ tôi vẫn thích chúng.” - Ayn Rand.

LẠC HY

THANH XUÂN KHÔNG BAO GIỜ KHÓA CỬA

Tôi khẽ đan lấy tay anh, trong bóng đêm, bàn tay sần sạm ấy cũng tén cần co lại, từ từ ôm lấy bàn tay nhỏ bé của tôi, vô cùng ấm áp. Những đêm thật dài, chúng tôi ở trong căn phòng thơm mùi gỗ cũ, ôm lấy nhau hoặc nắm tay nhau mà ngủ. Một căn phòng nằm khuất sâu trong những ngõ ngách của thành phố, nơi huyên náo không thể chạm đến nhưng cái thứ ánh sáng leo lắt và buồn rầu của những ngọn đèn đêm gần như bao trùm.

Có những đêm trần trọc, tôi hay hỏi anh những câu rất vu vơ: Hạnh phúc là gì, vì sao con người ta lại cần tiền, vì sao anh lại đến với tôi.

“Trên đời cơ bản có rất nhiều chuyện không lý giải được và chúng ta giống như những con lạc đà ngơ ngác đi trên sa mạc, đâu biết vì sao mình được sinh ra ở sa mạc, và cũng đâu biết vì sao đến lúc chết đi, mình vẫn không thể thoát ly sang một thế giới khác” - Trong bóng đêm, giọng nói anh chùng xuống, hơi thở kéo thành những quãng êm ái trôi về miền bất tận. Tôi lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, ngẩng đầu dậy đã thấy quá nửa đêm, sức nhớ đến rượu liền nổi cơn thèm thường.

Tôi rời khỏi thân thể Minh. Mùi nước hoa trên cổ anh vẫn còn vương lại nơi mái tóc, ngọt ngào khắc sâu vào tâm tưởng những chìm đắm mông lung. Anh ngẩng nhìn tôi một lúc rồi quay người vào tường, ga giường nhăn nhúm sau cuộc ân ái. Ánh sáng dưới phố trắng ngắt hắt vào tấm lưng anh, một đường rãnh chạy dài chính giữa lúc lồi lúc lõm, vừa quyến rũ ma mị, vừa lãnh đạm, trơ trọi tột cùng.

Minh không hay ghé đến đây, và tôi cũng hiếm khi nào chủ động một cuộc gọi. Chúng tôi là người tình của nhau, chỉ là người tình và thi thoảng vẫn sẽ chia cho nhau vài chuyện vui buồn trong thế giới thực tại, chứ không có sự đi quá khỏi giới hạn riêng tư. Trái tim mỗi con người là những chiếc khóa ổng kiên cố nhất trên đời, hoặc chỉ có duy nhất một chìa khóa mới có thể mở nó ra, hoặc sẽ bị hủy hoại bởi bất kỳ một sự xâm phạm dù vô tình hay cố ý. Minh là thầy giáo, và sẽ thật tệ nếu như chuyện giữa chúng tôi bại lộ. Có lần tôi lỡ miệng nói ra ý nghĩ đó, cứ tưởng Minh sẽ giận dữ, nào ngờ anh chỉ lạnh nhạt một lời, khi ấy đôi mắt anh vẫn đầy vẻ thanh tĩnh, không ngừng rời khỏi trang sách cũ:

- Người ta không thể cả đời đi khai móc những lỗi lầm mà đến cả chính họ cũng không thể tránh khỏi.

Điều đáng sợ không phải sự bình thản trong đôi mắt của Minh, mà điều đáng sợ chính là trong câu nói ấy, Minh nhắc đến mối quan hệ của chúng tôi như một lỗi lầm. Tôi nín thính, có lẽ Minh hiểu sự im lặng ấy có nghĩa là gì. Tôi yêu anh, lẽ nào đó cũng là một sai lầm?

Có thể. Bởi chúng tôi là người tình, nào đâu có phải đôi lứa yêu nhau? Điều duy nhất có thể tồn tại lâu dài giữa chúng tôi sẽ không phải là hạnh phúc, mà là một gánh nợ, nợ một chỗ dung thân giữa biển người nhạt nhẽo nhiều nỗi phân ưu cần giải tỏa.

Minh thích chơi guitar, giọng anh không có cái vẻ uy nghiêm, ngời ngời khí thế thi thoảng hơi khoa trương như những anh bạn nhà giáo trạc tuổi. Trái lại, Minh thích ngân nga những ca từ êm ái vang vọng trong không trung, trong trẻo như tiếng chuông gió ngày hè, ngòn ngọt tựa quả mận sắp lìa cành, hồng chín và thơm tho dễ chịu. Anh hay khoác áo sơ mi trắng, bản lưng rộng và cánh tay rắn chắc dịu dàng ôm lấy thân đàn, mỗi chiều gảy nên những tấu khúc trầm mặc. Người ta thích niềm vui hơn nỗi buồn, nhưng buồn mãi thì nghiện hơn là vui, anh nói thế. Mắt của Minh tuy thường âm đạm, nhưng mỗi lần anh nói những điều như thế với tôi lại vô cùng ấm áp và chan chứa tình thương. Anh nói anh nhìn thấy mình nhỏ bé trong thứ âm nhạc thuộc về quá vãng, một con người không thể sống thiếu

nghệ thuật, thấy lòng dễ dàng lung lay trước một tán lá vàng chênh chao trên hồ nước mà lại chẳng may may xuyên xao trước thời cuộc đảo điên...

- Anh có thể đàn thứ gì vui tai cho em nghe lúc này được không?

Tựa đầu lên ghế, tôi nghiêng người và gác chân lên ô cửa sổ trong phòng. Minh đang gảy đàn, những cung bậc buồn làm đầu óc tôi trở nên mù mịt. Giấc trưa này, con người thị thành dễ bị choáng ngợp bởi nóng và nắng. Người ta sẽ mơ màng, dù đang làm việc trong công xưởng hay ngồi máy lạnh nơi văn phòng, dù ở ngoài đường xá đầy bụi hay ở trong quán ngóng mắt ra phố.

Tôi cũng đang choáng, đang say, đung nhac buồn đầu óc càng nhào ra, đắm đuối trong một thế giới với quá nhiều vật sáng tối chông chéo, vắn vện và méo mó, còn những thứ bên cạnh mình thì dần nhuyễn tan và bay khỏi tầm với...

- Nếu một ngày nào đó anh có vợ, chúng mình có còn như thế này được không?

Tôi khựng lại, giọng nói anh rơi lại đâu đó giữa vũ trụ này, bầu trời hôm nay vẫn trong quá. Con chim bồ câu xám ngắt vẫn đang sục sạo những thứ thức ăn còn vương lại trên tầng thượng của chung cư bên. Đôi mắt nó đục ngầu không một chút xúc cảm, giống như chính tôi lúc này, vẫn đang cố nuốt chửng thời gian và mặc cho mọi cảm giác đau lòng lênh láng trong tiềm thức.

Không, tôi vội vã đáp. Tôi không muốn anh thấy sự buồn bã đang thấm thấu vào trái tim mình, từng lúc ngẫu nhiên về linh hoạt trong đôi mắt. Tôi nhắm mắt lại, vừa đủ nhanh để kịp cảm thấy giọt nước ấy sắp trào ra và “sầm”, tất cả mọi thứ đột nhiên bị khóa chặt như một cánh cửa đã chẳng còn sẵn lòng vì ai để mở ra nữa. Tôi sẽ sống những chuỗi ngày cô đơn và mất mát ấy như thế nào đây?

Ngày hôm ấy trời vẫn trong nhưng đêm kéo dài thườn thượt. Tôi mừng tượng đến bản nhạc cưới của họ mà lòng mênh mang buồn. Minh sẽ vận vest đen, đi giày da, tóc chải chuốt không còn xù lên như những đêm tự do ngồi đàn cho tôi nghe nữa. Anh sẽ đứng trước cánh cổng vu quy được phủ kín bằng bong bóng và hoa, cùng với cô dâu trong chiếc soare trắng

diễm lệ tay bắt mặt mừng đón từng đợt khách. Có một vài lúc nhàn hạ, họ sẽ lại len lén hôn nhau trong xập xình nhạc cưới, những đứa trẻ cười khúc khích rồi chạy đi thoăn thoắt. Minh hôm nay đã là chồng của người ta, và sắp tới cũng có thể là cha của những đứa trẻ xinh đẹp mà tôi không có phước phần làm mẹ chúng.

Radio đêm nay vang lên những âm điệu réo rắt thê lương, còn tôi, tôi như cái xác bất động nằm trên chiếc gối trắng đẫm nước mắt và rỉ loang nỗi nhớ.

- Em đang rất buồn phải không?

- Phải, em đang rất buồn. Sao anh có thể nói đi là đi như vậy? - Tôi buông lời quở trách. Hơi thở của tôi đượm mùi rượu vang đỏ, những tầng khí nóng như mỗi lúc một dày hơn quanh tôi. Ai đó đang ôm tôi và thì thào. Từ sau lưng, bằng chất giọng của anh, bằng thứ mùi thơm ngòn ngọt dịu dàng của anh, nhưng làm sao có thể là anh - tôi tự nhủ. Tôi dờ dẩn tự cười mình, những giọt nước mắt chảy ra giàn giụa, không biết có phải đã ngập hết căn phòng này để tôi chết đuối hay chưa, mà sao, âm thanh của thiên đường đã tha thiết gọi mời đến thế...

Đôi môi người chạm nhẹ lên vai tôi, một ít râu nơi cằm làm tôi khẽ run lên vì nhột. Chiếc hôn ấy dịu dàng chạm vào cổ, nhẹ nhẹ trượt lên má và cuối cùng là lặng lẽ rời đi.

- Anh xin lỗi.

Tôi giật mình choàng tỉnh. Những tia nắng đầu ngày xuyên qua lớp rèm chiếu sáng một khoảnh nệm đan thành hình lưới. Tiếng con chim bồ câu gọi bầy vẫn ảo não như mọi khi. Thành phố tuyệt nhiên không đổi thay, vẫn say sưa trong mối lo cơm áo gạo tiền và những cuộc hợp tan bình thường như hơi thở. Ngoài kia, những mặt người vẫn va vào nhau trên bao hành trình đi tìm lẽ sống. Lẽ sống của tôi bấy giờ là gì, tôi cũng không biết. Tôi chỉ thấy mình chơi vơi, ngật nghèo đến đáng thương và không thể tìm thấy một lối ra. Có lẽ tuổi trẻ của chúng ta vốn dĩ đã là một sai lầm không còn con đường nào khác để chọn lựa chẳng, Minh nhỉ?

Phạm và tôi cưới nhau đúng một năm sau ngày tôi và Minh mất hẳn liên lạc. Chúng tôi công khai, được ủng hộ và chúc tụng rất nhiều. Phạm là

một người đàn ông tốt, yêu vợ con và luôn sẵn sàng ở bên cạnh khi tôi cần anh nhất. Anh làm bên kiến trúc, yêu nghệ thuật và trẻ con, một người đàn ông bình dị, chất phác, ưa cười và thích che chở. Nếu Minh là thứ ánh sáng tươi nguyên, chói lóa của mặt trời, thì Phạm chính là một tán cây xanh mượt lá, che chở cho tôi khỏi những buồn đau và ám ảnh về tình yêu cũ. Phạm không biết Minh, anh hiền lành và ngô nghê trong vai trò của một người chồng, người bạn. Nhưng có lẽ ở Phạm, chỉ mỗi tình yêu thương và sự tử tế mà anh dành cho tôi đã là một niềm hạnh phúc vô cùng an ủi.

Một đêm trời hạ còn dư âm oi bức, tôi trần trọc mãi không hiểu sao vẫn chưa ngủ được. Phạm cất tiếng ngáy ro ro ngay khi đặt lưng xuống, chỉ có tôi là thao láo mắt thức, ngó lên trần nhà như thể mình chẳng còn nơi đâu để nhìn. Tôi sợ nhìn ra phố, sợ những mùa lá rụng rơi xuống sân làm lung lay một tiếng đàn hoài niệm.

Khuya khoắt, thành phố ngoan ngoãn hết trẻ ngủ. Trên các nẻo đường uốn quanh những gốc cây bàng già, chỉ còn ánh điện vàng là lay lắt một sức sống yếu ớt. Chúng hắt vào phòng của chúng tôi. Cảm giác này làm tôi nhớ đến căn phòng của tôi và Minh một năm về trước. Đó cũng là một đêm hè nóng nực đến mức làm người ta say say thế này, căn phòng không đèn và anh thì ngồi trên giường, những ngón tay thanh mảnh gảy những bài tình ca buồn mà anh thích nhất. Minh luôn gieo rắc nỗi buồn cho tôi, và tôi thì sống với anh như một kẻ gần như không có sức kháng cự với sự buồn bã. Chúng tôi còn trẻ và đều có chung cảm giác quá chật vật với những niềm sớm đến sớm đi. Thế là chúng tôi cứ chìm đắm trong cơn buồn cho đến lúc nhận ra bản thân mình đã không còn khả năng hòa nhập vào những thứ vui tươi, náo nhiệt được nữa. Chúng tôi thuộc về bóng tối, tự do và cô đơn, một tuổi trẻ điên dại chìm đắm trong hoan lạc và nỗi đau vô lý. Giờ đây, có lẽ những ngày tháng ấy đã thực sự đi qua và bây giờ, với Phạm, tôi cảm thấy mãn nguyện cho tất cả. Minh chỉ là một giấc mộng hảo huyền của những cảm giác yêu đương không toàn vẹn, chỉ là một cơn ác mộng của thanh xuân phù phiếm và bướng bỉnh mà thôi...

Và khi ấy, tiếng đàn trần ai cất lên trong màn đêm thanh vắng. Chỉ một vài nốt ngân ngủi mà sâu trong tâm can, sóng dữ đã cuộn trào. Tôi gần như

không thể tin vào tai mình nữa. Tôi bật dậy, đủ nhẹ nhàng để không làm Phạm thức giấc. Tiếng đàn lặng đi như thể đoán biết được tôi sẽ dỗi tìm đến nó. Minh đang tựa người vào một hốc cây đang rung rinh trong đợt gió nổi, vẫn đôi mắt trong suốt gam màu lạnh lẽo và âm đạm, nhìn về phía tôi. Một chiếc lá vàng ươm chao đảo. Anh quay người đi. Tấm lưng rộng trong chiếc áo sơ mi trắng, dáng người dong dỏng cao với cách đi đứng có hơi khum xuống như luôn gắng gượng giấu mình vào mọi thứ. Là Minh chứ không phải bất kỳ ai khác. Chắn chắn là Minh.

Tôi đứng nhìn thời gian trôi qua từng khoảnh khắc, đồng hồ vẫn tích tắc trong vô tận. Anh biến mất sau một khúc cua, lưng áo còn phấp phới một màu trắng nguyên lành. Một chiếc lá lại rơi xuống không chút phiền muộn. Đôi mắt tôi nheo đi nheo lại không biết bao lần, trong bóng tối cố nhủ những gì mình thấy chỉ là ảo ảnh vô thực. Có khi nào nỗi nhớ hóa thành sự mơ tưởng hão huyền quá hay chẳng?

Buổi trưa hôm ấy, chúng tôi hẹn nhau đến cà phê Falling Angel. Minh vẫn giữ số của tôi trong danh bạ, chỉ có tôi là xóa đi. Tầng trệt, một góc khuất nắng, nhạc chơi lối cũ với chút buồn thăm thẳm của điệu guitar lạc loài, đầy mê mẩn. Vẫn là một trưa hè tiết trời dịu êm, chúng tôi lại cùng nhau ngồi nghe nhạc và uống cà phê, buồn vui phóng mắt ra dòng đô thị đang vật vã những khói bụi và cộ xe, con người. Tôi để My ở nhà cho bà nội chăm, đến tháng sau là con gái tôi đã được đúng năm tuổi. Một khoảng thời gian đủ dài hơi và bừa bộn để tôi đặt dấu chấm hết cho những ái ngại về một tình cảm cũ, đơn phương.

- Thời gian này em thực sự đẹp ra nhiều. Minh ngắm anh nghệ sĩ một hồi rồi lẳng lặng nhìn vào cốc mình, khuấy đi khuấy lại những lớp đường sâu dưới đáy. Có lẽ anh muốn được ngồi trên chiếc ghế ấy, cầm cây đàn ấy, phiền não đánh những bài ca buồn tôi đã từng nghe anh chơi thời trẻ. Chúng tôi không biết nên nói với nhau những gì, khi mà những bồi hồi, xuyên xao trong tâm trí trở nên giống những cọng dây đàn, đang rung lên và căng ra. Anh đã khác. Chẳng còn cái vẻ hào hoa phong nhã của ngày xưa, giọng nói phảng phất ngọt ngào đã nguội lạnh. Minh đã để râu ria nhiều hơn. Anh vẫn nghệ sĩ, vẫn dày dặn chất nhà giáo, nhưng đâu đó trong

lời nói của Minh tồn tại một thứ còn u sầu và kín kẽ hơn nữa. Một nỗi buồn tiềm ẩn mang lại cho người đối diện thứ cảm giác như đang lọt thỏm trong một đáy giếng sâu, cạn và lạnh lẽo vô cùng...

- Cảm ơn anh, có lẽ là do Phạm chăm sóc em rất tốt.

Lời nói của tôi có phần tàn nhẫn, chí ít là với suy nghĩ của tôi. Chúng tôi bắt đầu kể về những chuyện cũ và giữ khoảng cách chừng mực. Tôi đã không còn nghĩ ngợi nhiều về sự hàn gắn, tôi đã đơn phương, anh có vợ và nay tôi cũng đã có chồng. Những đứa con của chúng tôi sẽ được sinh ra và nuôi nấng trong hạnh phúc. Mỗi con người sẽ lại trở về với thế giới riêng, đôi bàn tay sần sạm nắm nín lấy tay tôi năm đó giờ đã là chỗ vuốt ve cho một người phụ nữ khác. Tôi tự hỏi điều gì đã bào mòn và rút cạn sức sống của anh. Nhưng tôi không trả lời, vì anh đã từng bào mòn và rút cạn sức sống của tôi.

- Em nghĩ xem anh có hạnh phúc không?

- Em không biết nhưng em mong là có.

Anh mỉm cười rồi lắc đầu. “Chẳng có thứ gì trên đời là như ý muốn cả.” Anh nói rồi tựa mình lên chiếc ghế sofa, nhấp một ngụm đen, ánh mắt đậu lại trên một vật mây bay ngang trời, trắng muốt. Mắt anh xám bạc như màu lông con chim bồ câu năm nào, quanh quẩn cả đời để đi tìm một nguồn sống không thực. Con chim lạc loài cất tiếng kêu đáng thương mà vô vọng biết bao nhiêu.

Một ngày khác anh lại nhắn tin cho tôi, dòng tin nhắn ngắn ngủi khiến tôi đau đầu trong suốt nhiều năm sau đó.

“Em biết không, có những lúc anh ước giá như mình không phạm phải hai sai lầm cùng một lúc.”

Minh đã bị kéo vào một đường dây hối lộ trong trường đại học. Vụ việc bị phanh phui, nhưng vì chỉ đóng vai trò nhỏ nên người ta hầu như không để ý tới anh. Sau đó vài năm, anh gặp Hạnh - một đồng nghiệp cùng phòng có gia đình quyền thế. Cô điếu đổ vì anh và làm căng với cha để có được anh bằng mọi cách. Cha Hạnh là một viên chức có tiếng trong ngành, nhờ nắm thóp được chuyện của Minh nên dồn anh đi đến chuyện cưới hỏi với Hạnh. Minh không muốn, ông ta ra sức chèn ép con đường thăng tiến

trong sự nghiệp của anh. Có những hôm ông ta thậm chí còn cử người gửi fax những xấp tài liệu cũ qua phòng trực của Minh. Những đồng giấy tờ lằng nhằng mang tính tố cáo và khiêu chiến. May là, máy fax của phòng ban nằm gần với chỗ Minh ngồi trực nhất nên lúc ấy, chưa ai ở trường biết chuyện này cả.

Tôi hồi tưởng lại lời Minh kể mà thở dài thườn thượt. Gió hun hút thổi từ ngoài phố yên lành cuốn theo mùi sứ thơm ngào ngạt trong vườn. Một tay Phạm vun trồng, quả nhiên không phải là thứ “công trình” xoàng xĩnh. Xoa đầu My, tôi nhìn Phạm đang say sưa vẽ bản thiết kế trong căn phòng nhỏ nhưng ấm cúng của chúng tôi. Có thể tôi đã thật sự yêu Minh sâu đậm, nhưng tất cả những gì tôi có được ngay lúc này đây chính là một tay Phạm đã thầm lặng xây cất. Tôi nghĩ đến hai lần trước đây, cái đêm Minh cưới vợ lần cái đêm tôi thấy bóng anh nấp dưới một gốc cây gậy đàn. Điều đó thật sự xảy ra chẳng? Tôi xoa xoa trán, những cảm xúc hỗn độn bắt đầu vùng vẫy trong trái tim. Tôi tự hỏi lòng, có lẽ nào tình cảm của tôi thật sự không hề đơn phương như chính tôi đã nghĩ? Sự hoài nghi trong trái tim về một niềm hạnh phúc đã tắt lịm trong quá khứ chợt lộ ngược dòng trở về tâm trí, chúng đã chạy những đoạn đường dài để khiến con người ta thấy mình day dứt, cảm giận và đờn đau biết bao...

Tôi chỉ biết lúc ấy anh đã bắt được ánh mắt buồn bã của mình. Trò chơi điện tử của bé My vẫn bíp bíp âm ì. Anh cười hiền lành, hàm răng trắng và khóe môi ngọt lịm:

- Em ngồi một mình bên đó có sao không? Phạm bước đến bóp vai cho tôi. Anh cúi đầu hôn lên trán tôi, hôn khẽ lên những nếp nhăn đang từng lúc làm người phụ nữ của anh trở nên già nua và khổ sở. Đằng sau chiếc kính cận với gọng dày màu đen, đôi mắt anh đượm buồn nhưng vẫn chất chứa một liều thuốc xoa dịu. Anh luôn như thế, luôn mang đến cho tôi sự an toàn mà hiếm có người đàn ông nào có thể làm được.

Anh cẩn thận rút tờ báo rời khỏi đôi bàn tay tôi, một trong hai đang nhè nhẹ run lên. Anh nắm lấy nó, xuyt xoa, hơi ấm lan tỏa đến mức không thể nào không tan chảy. Nhìn về phía tờ báo, nỗi buồn dậy sóng trong đôi

mắt của tôi, sự hoang mang làm tắt ngấm những niềm vui nhỏ nhoi trong những hoài tưởng riêng tôi về một tuổi trẻ đã từng mãnh liệt tha thiết.

- Ngủ sớm đi vợ, để mai còn sức đi làm nữa. Phạm cốc nhẹ nhẹ lên đầu tôi, một cử chỉ rất hiền, rất chồng. Phạm biết tất cả mọi chuyện, chỉ là anh không chọn nói ra. Tờ báo vẫn lạnh lùng nằm chễm chệ trên bàn với hai màu đen trắng mà tang tóc chất ngất trong từng câu chữ nó viết. Minh bị bắt, giờ này có lẽ anh đang ngồi sau song sắt đợi chờ quyết định cho bản án sát nhân. Còn Hạnh và cha cô ấy, nghiệt ngã thay đều không thể qua khỏi. “Gia đình viên chức trong đường dây hối lộ, con rể sát hại cả nhà vợ, tự sát không thành” - Tựa đề bài báo.

- Hạnh là người như thế nào vậy Minh?

- Cô ấy là một người phụ nữ tốt cho đến khi biết đến sự tồn tại của em.

Tại sao, tôi nhăn. Minh nín thính, tôi có thể nghe thấy tiếng thở dài của anh lai vãng đến nơi này. Tôi nghĩ về câu nói ấy, nếu như Hạnh biết chúng tôi đã từng là người tình của nhau, tôi tin rằng cô ấy sẽ không khỏi khó chịu. Nhưng chúng tôi minh bạch. Hiếm hoi lắm tôi và Minh mới có một cuộc trò chuyện ngắn ngủi. Chỉ là những tin nhắn chọt đến chọt đi vào những ngày mênh mang bỗng nhiên nhớ về quá khứ, không thể làm gì hơn ngoài một lời nói giá như chưa từng. Có thể tôi còn nặng lòng với Minh, nhưng giữa chúng tôi đã thực sự không còn đủ dũng cảm cho mọi sự liều lĩnh ngay lúc này.

Ở anh, tôi giữ thứ cảm xúc lạnh lặn của những ngày mới lớn còn khờ dại, tôi coi anh là người cất giữ những nhiệt thành của son trẻ đời tôi. Tôi yêu Phạm và Phạm hay My đều là tất cả thế giới của tôi, chỉ là, tôi không thể cứ để Minh trôi đi như một mảnh bèo vụn sắp bị nhấn chìm và nghiền nát bởi cái bánh răng của cuộc đời còn nhiều nghiệt ngã. Chúng ta không thể thờ ơ và tàn nhẫn với một ai đó ta đã từng yêu như mạng sống, và hơn hết, là cả tuổi thanh xuân không gì quý giá bằng...

Càng nghĩ tôi càng thấy bên trong mình gãy vụn. Cuộc đời có thật là tàn nhẫn đến thế không?

- Con biết cô này nè mẹ. - My chỉ vào hình của Hạnh, ngơ ngác ngó lên nhìn tôi. Con bé nói thật.

- Làm sao con biết cô ấy?

- Con thấy cô hay đi theo con. Có hôm con chào cô mà cô không trả lời, rồi cô đi mất.

Tôi bật khóc nức nở thành tiếng. Tôi ôm chầm lấy My tưởng như chưa bao giờ chặt hơn thế. Tôi đã hiểu rồi.

Tôi nắm lấy bàn tay của Phạm, tay anh ấm và có phần bớt sần sạm hơn tay của Minh. Phạm biết tất cả, nhưng anh âm thầm để tôi tự do chọn lựa. Anh luôn lặng lẽ trong thế giới của tôi, một cái bóng im lìm sẵn sàng giấu đi nhiều trăm trở, sẵn sàng thứ tha và rộng mở vòng tay đón tôi về nhà sau những chên vênh ngược dòng. Nhiều đêm lo cho Minh mà gối tôi đầm nước, Phạm giả đờ như đang ngủ rất say để rồi ôm lấy tôi thật chặt trong vòng tay của mình. Hơi thở của Phạm rất ấm, từng chút một dịu dàng soi lối trái tim tôi.

Những hôm đến thăm Minh trong trại trước khi ra tòa cũng là Phạm chở tôi đến. Chiều chiều đứng đợi tôi trước cánh cổng sắt lạnh tanh, dáng anh to rộng đứng chắn một vùng nắng nhỏ bên tán bàng vừa trở bông, có khi mồ hôi đổ nhễ nhại. Sau tất thấy những gì xảy đến, Phạm vẫn không một lời trách móc tôi đã không nói cho anh biết. Chiếc xe bon bon chạy đi trong nắng chiều vụn vỡ, đầu óc tôi trở nên trống rỗng, chỉ thoáng nghe thấy tiếng anh ngoảnh lại giữa một ngã tư đường: “Em này, đi thăm ba mẹ cậu ấy có được không?”. Mắt tôi đỏ lên, rớm nước. Tôi rúc đầu vào lưng anh, đôi bàn tay yêu thương ôm lấy anh. Áo anh đã ngấm ướt một khoảng nhỏ.

- Buồn phiền của em, để anh giữ hộ. Đừng khóc nữa nào...

Tôi và Phạm đã có những ngày cùng nhau bước trên con đường trái bàng vàng đã rụng khắp, My nắm tay bố, lọc cọc đạp chiếc xe nhỏ bốn bánh trên vỉa hè. Con bé cười ngật nghẻo vì vui sướng, đuôi tóc vênh vênh lên, gió thổi cũng gật gù. Cũng một chiều trong trẻo như thế, khi những ngọn gió mùa lùa qua kẽ tay mát rượi, nắng thì đậu lại trên vầng trán nóng ấm. Minh ngẩng mặt hít hà thứ không khí đầy nhựa sống ấy, lồng ngực căng ra, đôi mắt tròn vẹn một lời mãn nguyện.

- Cảm ơn em vì tuổi thanh xuân đã không bao giờ khóa cửa với anh.

Họ đưa Minh rời khỏi chúng tôi, chiếc còng số tám bạc héo hắt vưng lại những tia sáng gãy guộc, cùng đi theo anh đến những vùng đất mãi mãi không còn thanh xuân của chúng tôi nữa...

Người ta không thể cả đời đi khai móc những lỗi lầm mà đến cả chính họ cũng không thể tránh khỏi.

Giải ba

Lạc Hy

Tên thật: Trần Thị Trúc Vy

Sở thích: Những thứ liên quan đến sách báo, ngôn ngữ và nghệ thuật.

Câu nói yêu thích: Tôi tồn tại là để tận hưởng niềm vui. Nhưng tôi sống là để cảm thông với nỗi buồn kẻ khác.

Sinh viên ngành Ngôn ngữ Nhật tại Đại học Mở TP.HCM.

HẠ VŨ

AI CŨNG SẼ CÓ NGÀY LẠC BƯỚC

Tôi mất khả năng cảm nhận mọi âm thanh từ cuộc sống sau tai nạn xảy đến ở Blue Star. Mọi vết thương trên người đều không có gì đáng lo ngại ngoài việc chấn động vùng thần kinh và màng nhĩ có dấu hiệu bị rách. Tôi chấp nhận việc mình bị điếc một cách miễn cưỡng và hoang mang. Sau nhiều đêm liền suy nghĩ, tôi trốn tránh việc tiếp xúc với thế giới bên ngoài và mọi người. Hơn cả sự quan tâm, tôi lo sợ người khác sẽ thương hại mình. Chỉ có Duy vẫn đều đặn đến sau mỗi giờ tan làm.

Trái với bản tính sôi nổi và vui vẻ ngày thường, Duy trở thành người trầm lặng đến mức đáng sợ. Cậu ấy chỉ lặng lẽ ngày ngày ở cạnh tôi, không an ủi, không động viên mặc cho tôi nhiều lần trốn tránh và xua đuổi. Cậu ấy luôn dễ dàng tìm thấy tôi ở khu sân sau bệnh viện mỗi lúc tôi mệt mỏi, hoặc cố tình không chấp nhận vào mọi thứ đang xảy ra. Tôi thường ngồi trên ghế đá cạnh một cây bằng lăng già, cố gắng cảm nhận âm thanh xung quanh, nhưng đều thất bại. Cuộc sống của tôi, từ một thế giới rực rỡ sắc màu bỗng sau một đêm trở thành một màu xám xịt. Tiếng nước chảy róc rách, tiếng gió cào lá cây, tiếng bước chân từ những người đi qua, tôi không nghe thấy. Tiếng gió thổi qua tai, tiếng nắng gọi bầu trời, tôi không cảm nhận được gì... Giống như việc người ta bị đưa vào phòng phẫu thuật sau khi đã được tiêm thuốc tê, biết rõ là đau, nhưng lại không hề có cảm giác gì cả.

Ra viện, tôi càng tránh việc tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Lần này là cả Duy, mặc cho cậu ấy ngày ngày vẫn kiên nhẫn đứng đợi tôi trước cổng.

Thế giới không âm thanh là một thế giới cô độc và đáng sợ. Nó từng ngày cào cấu lấy trái tim vốn vẹn nguyên nhựa sống của tôi. Từ một cô gái yêu đời, tôi trở thành một con người tự kỉ và thất bại. Nhất là khi trở về nhà, tôi nhìn thấy cây guitar của mình treo ngay ngắn trên tường, nó từng là niềm say mê của tôi, ước mơ của tôi... Và tôi đã nghĩ cả cuộc đời mình sẽ gắn liền với tình yêu ấy. Tôi nhắm mắt lại, len lén trào ra một giọt nước không rõ hình hài, rồi hít một hơi dài và lấy hết sức lực chạm tay vào từng nốt trên dây đàn. Không có âm thanh, thế giới quanh tôi vẫn một mực tĩnh lặng. Tôi òa khóc.

Tôi vứt toàn bộ đàn guitar, máy nghe nhạc, bản thu âm của chính mình đã sưu tập trong nhiều năm liền. Mẹ bất lực nhìn tôi, hai mắt trào ra dòng lệ đau đớn. Tôi chạy lại ôm mẹ, hai mẹ con ngồi giữa những đồng băng đĩa và ngổn ngang những bản phác họa ý tưởng, khóc rất lâu. Sau đó, mẹ thu toàn bộ những đồ tôi đã vứt đi vào một chiếc hộp, cất trong nhà kho. Tôi như pho tượng gỗ đứng nguyên một chỗ mặc mẹ làm những điều đó; không cảm nhận, không suy nghĩ... Từ hôm đó, mẹ ngày ngày đến ngồi cạnh tôi, mẹ kể tôi nghe rất nhiều chuyện dù biết rõ tôi chẳng hề cảm nhận thấy bất kì âm thanh nào cả. Ngay cả khi tôi vặn volumn to hết cỡ từ chiếc loa thùng vốn chẳng nhỏ nhắn trong nhà, cả khi tôi nằng nặc theo em gái đến bar xập xình những khoảng tranh sáng tranh tối chen nhau, xung quanh mọi người đều rung và lắc, tôi vẫn không nghe thấy gì.

Tôi quyết định xin nghỉ học tạm thời ở trường, nghỉ hẳn tại lớp học đàn và không còn đến Blue Star làm vào mỗi buổi chiều nữa. Tôi cắt đứt liên lạc với cả thế giới, tôi muốn bỏ chạy, muốn trốn tránh hoặc nếu như có thể, tôi muốn mình biến đi đâu đó thật xa, để không ai nhận ra tôi, không ai cười nhạo hay thương hại.

Và tôi đề nghị chia tay với Duy.

Cậu ấy chấp nhận lời chia tay từ tôi một cách bình thản như vốn đã biết trước điều đó. Duy yên lặng đúng như tôi mong ước. Cậu ấy nhìn sâu vào mắt như muốn đọc hết mọi suy nghĩ ẩn sâu trong tâm hồn vốn đã cạn kiệt nguồn sống từ tôi. Tôi tuyệt nhiên không dám nhìn thẳng vào cậu. Một khoảng yên lặng bao trùm, tôi có cảm giác như mình đang dần bất lực.

Tôi viện một lý do gì đó rồi ra về, Duy không níu kéo. Nắng rải khắp bầu trời tháng Năm oi bức và khó chịu, mọi âm thanh từ cuộc sống vốn rộn ràng nay chỉ còn là một đoạn điệp khúc buồn lặp lại chán ngắt và vô vị. Cuối cùng, tôi cũng có thể thoải mái khóc ra. Giọt nước mắt ương bướng lẽ ra phải rơi từ lâu đến tận bây giờ mới được dịp len lén chạy ra ngoài. Không ai để ý, như người ta sẽ chẳng bao giờ màng đến sự tồn tại của một cô gái vốn mang nhiều khiếm khuyết là tôi. Và Duy xứng đáng hơn với một người con gái khác, hoàn hảo hoặc ít nhất là khác tôi, không- hề-mang-bất-cứ-một-tật-nguyên-nào-cả.

***

Mẹ bảo: “Thế giới không hề bỏ rơi con, chỉ có con vô tình mà bỏ đi thế giới”.

Sau nhiều ngày điều trị tâm lý tại nhà, tôi quyết định đi học nghe bằng khẩu hình. Mẹ vui vẻ đồng ý. Lớp học chỉ có khoảng vài người hoặc câm hoặc điếc đến học giống tôi. Tôi an toàn trong thế giới yên bình khi xung quanh mọi người giống mình, đều mang một hoặc vài khiếm khuyết. Ở cạnh họ, tôi thấy mình an yên. Không giống suy nghĩ trước đó khi tưởng rằng cuộc sống thật bất công, tôi phần nào được an ủi khi mình không đơn độc. Thế giới này thật ra rất vô lý, người ta thường chỉ yêu quý hoặc đồng cảm với những người có điểm gì đó, hoặc nhiều hoặc ít, giống mình. Mặc cho nhiều người khác còn có những hoàn cảnh lắt léo hơn thế nữa. Cũng có thể coi đó như một ngưỡng an toàn cố định mà tất cả tự tạo ra trong cuộc sống của bản thân, chẳng ai có thể cố thoát mình ra khỏi cái kén vô tâm ấy.

Nhưng thế giới yên bình của tôi nhanh chóng lại sụp đổ.

Duy đến.

Tôi không biết có phải cậu ấy đi theo mình đến nơi đó hay không, nhưng sau một tuần tôi đến học thì Duy cũng xuất hiện. Cậu ấy vẫn thế, luôn luôn như thế. Cậu ấy có thể dễ dàng tìm ra tôi bất kể tôi có trốn đến tận phương trời nào. Cậu ấy luôn có cách an ủi khiến tôi hết buồn, chẳng hề giống bất kì ai mặc dù bình thường, cậu không phải thuộc tuýp người giỏi ăn nói. Duy đến xin học khẩu ngữ, như tôi. Buồn cười ở chỗ khi chưa cần giới thiệu, mọi người đã biết cậu ấy vì tôi mà đến. Thay vì xuýt xoa cảm

động như những người khác, tôi thấy ngộp thở với chính cảm giác của mình. Tôi muốn trốn đến một nơi nào đó để cậu ấy không tìm ra, nhưng bất lực hiểu rằng thế giới của tôi, không chỗ nào không có Duy cả. Cậu ấy xuất hiện ở từng góc ngách không chỉ ở trong tim mà lấp đầy cả tâm trí của tôi. Kể cả khi chúng tôi chia tay, tôi vẫn đều đặn nhớ về cậu. Nhưng tôi không dám nhận, giống như việc tôi cố tình gạt bỏ đi hết thủy tình cảm của mình. Tôi tuyệt nhiên không muốn đến gần cậu ấy.

Những ngày đầu, tôi lảng tránh cậu ấy ở mọi nơi, mọi lúc. Chỉ cần nhìn thấy cậu ấy chuẩn bị tiến lại gần mình, tôi sẽ trốn vào một chỗ nào đó thật đông, giả vờ nói chuyện với một ai đó và phớt lờ đi sự tồn tại của cậu. Mỗi giờ giải lao, khi Duy đưa nước cho tôi, tôi sẽ vờ như mình không khát và vô tình đưa cho một ai đó biểu hiện sự quan tâm. Cuối buổi học, cậu ấy theo tôi lên xe buýt. Tôi sẽ ngồi vào một chỗ nào đó chỉ còn một ghế trống. Duy vẫn lặng lẽ không nói gì. Tôi nhiều lần bứt rứt, khó chịu đến nỗi chỉ muốn đứng trước mặt cậu ấy và hét lên thật to: “Biến khỏi cuộc đời tớ đi, đừng để tớ ngày càng yêu quý cậu!”. Nhưng nhìn vào ánh mắt chân thành của cậu ấy, tôi lại không nhẫn tâm. Tôi chỉ còn cách duy nhất là phớt lờ đi sự tồn tại của cậu ấy trong cuộc sống. Nhưng với một người vốn dĩ đã từng chiếm đóng một vị trí quan trọng nhất định trong tim mình, việc gạt bỏ người này ra khỏi tâm trí là chẳng hề dễ dàng. Nhất là khi mình lại vẫn vô cùng yêu thương người ấy.

Sau khi đã học xong cơ bản phần chức năng giao tiếp biểu hiện qua cánh tay và nét mặt. Chúng tôi thường thực hành tập nói chuyện cùng nhau. Chẳng biết cố ý hay vô tình, Duy luôn là người được sắp xếp cùng tôi trò chuyện. Duy không hề đề cập đến bất cứ điều gì trong quá khứ hay chuyện của hai chúng tôi, như một quy luật ngầm, tôi cũng không hề nói. Lần nào nói chuyện, cậu ấy cũng chỉ hỏi đi hỏi lại đến nhàm chán những câu: “Cậu có thoải mái không?”, “Cậu có hạnh phúc với sự lựa chọn của mình không?”... khiến tôi bí bách chỉ muốn òa khóc.

Nhưng vẫn kìm lại được.

***

- Cậu bạn ấy thực sự rất thích em. - Một giờ giải lao, cô giáo dùng khẩu hình nói với tôi điều đó.

Tôi định bụng phủ nhận toàn bộ như cái cách vẫn thường làm khi ai đó hỏi về mối quan hệ giữa hai chúng tôi. Nhưng giây phút nhìn vào đôi mắt kiên định từ cô, tôi lại không thể giả vờ như mình không hề biết đến điều đó. Tôi đưa mắt nhìn Duy, cậu ấy đang tập nói chuyện cùng một bạn vừa mới chuyển đến. Duy hình như cũng cảm giác được có ai đó nhìn mình, cậu ấy quay lưng lại và mỉm cười với tôi. Tôi tránh ánh mắt từ cậu ấy.

- Em không thấy mình rất trẻ con à?

- Em ư?

Cô gật đầu:

- Trốn tránh người yêu mình sâu sắc, một lòng một dạ chờ đợi mình. Em có thấy là mình đang sai lầm, hoặc quá ngốc?

- Cô không phải em, cô không hiểu đâu. Em không thể yêu cậu ấy với một khiếm khuyết như thế này. Cậu ấy toàn vẹn như thế, nổi bật như thế, cậu ấy xứng đáng với một người tốt hơn em.

- Cậu ấy đã không còn nhìn tôi nữa.

Tôi lúc này mới dám buông một tiếng thở dài. Không phải chỉ có cô mới nói tôi nghe điều này, tất cả mọi người đều nói thế. Nhưng mọi người đâu phải tôi, mọi người đâu thể hiểu thế giới không thanh âm đáng sợ và cô đơn đến mức nào. Mọi người đâu có hiểu sự cách biệt về khoảng cách và ngôn ngữ... Biết rồi thì sao? Yêu sâu sắc thì sẽ thế nào? Kết quả mới là cái cuối cùng con người theo đuổi. Chúng tôi sẽ có thể bên nhau mãi mãi ư? Ai sẽ chắc chắn điều đó?

- Em thấy cậu ấy có quan tâm những điều em nói không? Sau khi biết em như vậy, cậu ấy vẫn ở bên em, toàn tâm toàn ý chờ em. Em còn hy vọng vào điều gì hơn thế nữa? Cuộc sống này tàn nhẫn lắm, khi em để mất đi một người thật lòng yêu thương mình, em sẽ rất khó tìm được một người thứ hai. Em sẽ dễ dàng yêu một ai đó nhiều như đã từng yêu cậu ấy ư? Không bao giờ! Suy nghĩ lại đi... Cô biết em chắc chắn cũng chẳng thoải

mái gì. Cậu ấy cũng vậy. Cứ cho là cô nhiều chuyện đi. Vì cô từng là em, cô không muốn sau này em sẽ phải hối hận.

Cô đưa tay hết sức chậm và uyển chuyển, như sợ tôi sẽ không thể hiểu hết lời cô nói. Mắt cô rất kiên định và dịu dàng, nó có một sức mạnh khiến con người bị cảm hóa và dễ dàng lung lay.

Chính tôi ngay lúc ấy cũng dâng lên một sự xúc động. Nhưng tôi không nói. Thế giới xung quanh vẫn cô tịch và lặng im. Cuối cùng, cô đứng dậy vỗ vai tôi như một lời khích lệ. Trái tim rỗng toác của tôi từng chút, từng chút một đầy lên. Tôi thấy mình lừng lợ, vô định.

***

Một buổi chiều cuối tháng, tôi ghé Blue Star. Quán vẫn đông khách như từ trước tới nay vẫn thế. Blue Star là một quán đồ uống nổi bật nằm trên đường Hoàng Quốc Việt. Quán có một sân khấu nhỏ cho những lần biểu diễn âm nhạc vào mỗi buổi chiều. Tôi từng chơi guitar ở đó. Đó cũng là nơi lần đầu tiên tôi thấy Duy. Cậu ấy là tay trống chính của quán.

Anh phục vụ nhìn thấy tôi, tỏ ra rất bất ngờ. Anh vui vẻ chạy lại nắm tay và nói điều gì đó tôi không nghe thấy. Chờ cho cơn xúc động từ anh chấm dứt, tôi rút ra một tờ giấy vụn đã chuẩn bị trước, viết từng chữ đưa cho anh. Anh nhìn tôi kinh ngạc. Tôi bình thản đón nhận ánh mắt từ anh một cách tự nhiên như mọi điều hãn nhiên sẽ thế. Bởi vì sau một khoảng thời gian dài suy nghĩ về mọi chuyện, tôi hiểu rằng trốn tránh không phải là một sự lựa chọn hoàn hảo khi mà tôi có quá nhiều thứ còn luyến lưu trong cuộc sống này. Và tôi dần học cách đối diện với mọi người, chấp nhận mọi ánh mắt từ dè bủ đến thương hại. Tôi hiểu rằng đúng như mẹ nói, thế giới chưa bao giờ bỏ rơi tôi, chỉ có tôi đã vô tình bỏ rơi chính mình và gạt đi toàn thế giới.

Một cô gái bước vào quán đã làm chệch những suy nghĩ đứt gánh trong tôi. Cô chọn chỗ tôi thường ngồi trước đây, gọi một tách cà phê và im lặng chờ đợi. Tôi đoán cô chờ để xem nhóm Blue Star chơi nhạc mỗi buổi chiều. Tôi ngày đầu ghé quán cũng hay như thế. Mỉm cười, tôi bất giác nhớ lại hình ảnh đầu tiên thấy Duy trên sân khấu chỉ cách tôi chưa đầy năm mét kia. Cậu ấy không hề nhìn bất kì ai mà chỉ chú tâm vào việc chơi trống.

Nhưng khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu ấy thật đẹp. Và ngay giây phút âm nhạc nổi lên, trái tim tôi theo đó cũng không ngừng rộn nhịp đập liên hồi. Sau đó, tôi đến Blue Star đều đặn mỗi ngày. Rồi may mắn theo đó khi tôi trở thành cây guitar của quán. Cũng từ ấy, tôi quen Duy. Và mọi điều xảy ra theo cách mà hẳn nhiên nó phải là như thế. Cho đến ngày tôi xảy ra tai nạn...

Từng thước phim tua lại thật dịu dàng, tôi thấy mình như trở lại trước đây chứ không còn là tôi của ngày hôm nay: mặc cảm - tự ti - yếu đuối. Tôi vẫn là tôi những ngày ở Blue Star, vẫn mê âm nhạc, vẫn thích trà sữa và yêu quý Duy. Tôi vẫn mãi là tôi chưa hề thay đổi.

***

Đúng ba giờ, nhóm Blue Star xuất hiện. Tôi nhìn cậu ấy trong chiếc sơ mi xanh vẫn hờ hững và lạnh lùng. Nhưng tôi lại luôn thích một Duy như thế. Một Duy vô tâm với tất cả và chỉ quan tâm duy nhất đến một mình tôi, một Duy luôn vui vẻ và sâu sắc. Nhưng từ sau tai nạn, chính tôi đã cướp đi niềm vui của cậu ấy.

Âm nhạc sôi động nổi lên, tôi cảm nhận được nó khi xung quanh mọi người lắc lư theo từng nhịp gõ. Tôi nhắm mắt hít một hơi thật dài, âm nhạc như nương theo gió len vào đâu đó từng góc khuất sâu trong tâm hồn, tôi không thấy thế giới của mình chỉ toàn thình lạng nữa. Khi mở mắt ra, Duy đã đứng trước mặt mình từ bao giờ. Duy nhìn tôi, trong con mắt cậu ấy chỉ có hình ảnh tôi quen thuộc đến bất ngờ. Duy dùng khẩu ngữ hỏi có muốn chơi một bản nhạc nào đó hay không? Tôi phân vân rất lâu cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Tôi muốn tự thoát ra khỏi cái kén của mình trong những ngày đi lạc.

Duy cười dịu dàng cầm tay tôi dắt lên sân khấu. Mọi người bên dưới vỗ tay chúc mừng. Tôi không biết cậu ấy đã nói với mọi người những gì, nhưng sau đó tất cả nhìn chúng tôi bằng đôi mắt ngưỡng mộ... và đồng cảm, rồi tất cả vỗ tay. Tôi cầm đàn guitar đứng giữa sân khấu của Blue Star, cố gắng trấn áp từng nhịp thở gấp gáp, hết như lần đầu tiên tôi đứng ở nơi này, mọi cảm giác như vẫn còn nguyên vẹn. Tôi nhắm mắt để từng giọt nước mắt dài lăn trên má và cố nhớ lại mọi âm thanh và cảm giác từ âm

nhạc. Tôi thấy mình tự lướt trên chiếc đàn guitar quen thuộc ngày nào. Thì ra, mọi thứ vẫn nhẹ nhàng như cũ chứ chẳng hề quá tồi tệ như những điều tôi vẫn hay tưởng tượng. Duy vẫn đứng dưới sân khấu mỉm cười động viên tôi. Tôi thấy mình như vừa được lấp thêm đôi cánh.

Cuối buổi ngày hôm ấy, Duy đưa tôi về. Lần này, hai đứa lại ngồi cạnh nhau như những ngày từng hạnh phúc nắm tay nhau. Tôi tựa đầu vào vai Duy, Duy hỏi tôi có muốn hay không, nghe cậu hát. Tôi nhìn cậu ấy rồi bất lực chỉ vào tai mình. Cậu ấy dùng khẩu lệnh: “Không sao đâu, thế càng tốt vì tớ vốn chẳng hát hay gì. Thế này tớ mới có can đảm thể hiện”. Tôi vui vẻ gật đầu. Cậu ấy nhìn vào mắt tôi hát một tình khúc mà tôi chưa từng biết đến. Nhưng dù không nghe thấy, tôi cũng cảm nhận thật rõ nhịp tim đang đập gấp gáp trong lồng ngực mình. Tôi chưa kịp đưa tay lên trấn áp thì Duy đã bất ngờ nắm lấy bàn tay tôi, rất chặt.

Lần này, tôi cũng không rút tay về nữa.

***

Tôi lấy lại đàn, máy thu âm và toàn bộ bản phác thảo tôi đã sáng tác và suýt nữa bỏ đi. Tôi không thể dễ dàng từ bỏ cuộc sống nhanh như thế. Không thể nghe được không đồng nghĩa với việc tôi sau này sẽ mãi không thể chơi đàn. Tôi vẫn có thể cảm nhận được âm thanh bằng cảm giác và một trái tim khao khát. Tôi tiếp tục đánh, ít nhất vẫn có một người chịu nghe. Và giống như âm nhạc, tôi cũng sẽ không từ bỏ Duy. Vì tôi nhận ra cậu ấy chính là một phần trong cuộc sống vốn thịnh lặng của mình. Trừ khi cậu ấy buông tay tôi, chứ tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu ấy trước.

Những ngày qua, tôi đã lạc đi quá xa rồi. Nhưng thật may mắn vì sau mọi điều xảy đến, tôi vẫn còn có thể quay về lại là chính tôi. Tôi nhận ra lỗi lầm của bản thân và hiểu rằng kết quả không phải thứ mà người ta nhất định phải đạt được. So với một kết quả khô khốc và ngăn ngui, quá trình mới là cái quan trọng nhiều hơn. Còn gì hạnh phúc bằng khi được nắm tay ai đó đi suốt một con đường trải dài yêu thương? Đời này, còn nhiều lắm những niềm vui nhỏ nhoi nằm sâu trong sự đau đớn đến tột cùng của cuộc sống, đừng vội vàng từ bỏ.

Tôi nhận ra lỗi lầm của bản thân và hiểu rằng kết quả không phải thứ mà người ta nhất định phải đạt được. So với một kết quả khô khốc và ngăn ngủi, quá trình mới là cái quan trọng nhiều hơn.

Giải **ban giám khảo** bình chọn

Hạ Vũ

Tên thật: Nguyễn Thu Thảo

Sở thích: Đọc sách, đi, trải nghiệm và viết.

Câu nói yêu thích: Nothing is impossible!

LIBRA ĐINH

KÍ ỨC HOA ANH ĐÀO

Một ngày mới lại lên, mang theo những tia nắng ấm áp chiếu lan vào khắp thành phố Tokyo này, quả không sai khi người ta gọi Nhật Bản là “Đất nước mặt trời mọc”. Tự nhiên, khi bắt gặp tia nắng phản chiếu trên lan can hắt nhẹ vào tay, em bỗng dừng nhớ anh da diết. Ngày em xa anh cũng đã gần một năm rồi...

Em không thể nhớ nổi ngày em từ bỏ anh, bỏ lại tất cả sau lưng và đi đến xứ sở hoa anh đào này, vượt qua khoảng cách địa lý, mặc cho bạn bè, người thân ngăn cản, em vẫn xách ba lô lên và đi, tìm đến khoảng trời mới, để sống cho mình và không nhớ tới anh. Thậm chí, chỉ cần tưởng tượng ra anh và em cùng chung sống, cùng hít thở một bầu khí quyển của một vùng đất là tim em lại không đập nổi. Chính vì vậy, em mới ra đi...

Hôm nay, một mùa hoa anh đào nữa lại nở rộ, một mình đi trên con đường ngập tràn hai hàng cây đang nhẹ nhàng thả trôi những cánh hoa màu hồng nhạt, em đã dần trở nên quen thuộc và thích nghi với cuộc sống nơi đây. Điều duy nhất khiến em không hối hận quay trở lại Việt Nam chính là loài hoa này, loài hoa bắt đầu cho giai thoại của chính em, mỗi tình đầu mà em không bao giờ quên được

1. Ngày mưa và anh

“Woaa.. oaaa, đúng như mình nghĩ, quán cà phê này quả là kiến trúc rất đẹp, thật không ngờ mình có thể tìm được một kiến trúc cổ điển nằm giữa thành phố hiện đại này!!!” Em tròn mắt ngạc nhiên và tự thán phục mình, không uống công mò mẫm suốt hai tiếng đồng hồ. Đang hồ hởi bước

lùi để nhìn hết một lượt không gian của quán, thì bỗng dừng... Rào... ào... ào. Đáng ghét, mưa đầu mùa đến và đi không bao giờ báo trước, em vội đẩy cửa và bước vào bên trong, tiếng chuông gió treo ngay trên đầu cửa kêu leng keng. Em ngơ ra vài giây, bên trong khác hẳn bên ngoài, tuy là cổ điển nhưng lại mang phong cách Nhật, giấy dán tường lột tả chân thực nhiều thành phố nổi tiếng của Nhật Bản, trang trí dọc theo quán là hoa anh đào, em ngạc nhiên hết mức, theo kiểu mắt chữ A mà mồm chữ O ấy. Bỗng một bàn tay chạm nhẹ vào vai em lên tiếng:

- Chào tiểu thư, hoan nghênh cô đến với nước Nhật thu nhỏ! Cô bị dính nước mưa rồi, tuy không nhiều nhưng không thể để mặc được, cô mau ngồi và tôi sẽ mang cho cô một cái khăn bông nhé!

- Ơ, cảm ơn anh, nhưng tôi sẽ ngồi đâu?

- Cô có thể chọn không gian mà cô muốn, thế cô thích đi Tokyo hay Kyoto nào? - Nụ cười khẽ nhoen trên khóe miệng người đó.

- Ơ... Tôi... thích... hoa anh đào.

- Thế thì đi theo tôi.

Lần em gặp anh đầu tiên chính là như thế, anh nhỉ...

- Đây sẽ là chỗ ngồi tuyệt nhất mà cô từng có cho xem, tôi đảm bảo đấy! - Và anh nheo mắt đầy tình nghịch - Đợi tôi nhé!

Em nhẹ nhàng gật đầu và nhìn quanh. Ôi trời!!! Thật không thể tin được, em đang ngồi giữa cả một rừng hoa anh đào, cánh hoa rơi lả tả xuống đất, xung quanh chỉ có một, hai chiếc bàn con kiểu Nhật đặt chính diện và bao bọc thì chính là quốc hoa của Nhật Bản. Em đang cực kì phấn khích thì anh đẩy cửa bước vào, đặt nhẹ nhàng lên đầu em một chiếc khăn bông và tay thì cầm menu. Anh mỉm cười giới thiệu từng loại thức uống cho em, và tất nhiên trong cái lạnh phả nhẹ của mưa đầu mùa thì một tách trà ấm nóng không còn gì tuyệt hơn, em liền gọi một tách trà đào, và ngạc nhiên hỏi: “Tại sao quán mang phong cách Nhật nhưng thức uống và đồ ăn thì vẫn là của Việt Nam, chẳng phải nên là đồ ăn Nhật luôn sao?”. Anh nháy mắt tình nghịch: “Đó gọi là quan hệ hợp tác có chọn lọc”, rồi quay bước, để em ngẩn ngơ nhìn theo lưng anh khuất dần. Chính hôm đặt chân vào quán cà phê ấy, em đã không biết được rằng, cuộc đời mình bị anh kéo qua một

trang mới... Hôm gặp anh lần đầu đó, hoa anh đào vẫn rơi tràn đầy và nhẹ nhàng...

2. Ý nghĩa của hoa anh đào, em và anh

Kể từ lần đó, ngày nào em cũng tìm lý do có thể chính đáng hoặc không để ghé vào tiệm của anh. Chắc nhờ sự kiên trì không ngại gian khổ của chính mình mà em được cấp thẻ thành viên VIP của quán, đáng ngưỡng mộ mà! Và quan trọng hơn chính là em biết được tên của anh – Hải Long.

- Nay, anh có nghĩ em và anh sinh ra là để dành cho nhau không?

- Em lại linh tinh gì nữa thế, hôm nay em không có việc gì làm à, tiểu thư?

- Đừng gọi em là tiểu thư này, tiểu thư nọ, em có tên đằng hoàng đấy nhé, tên trong toàn bộ giấy tờ gia phả đấy, và em nghĩ nó hợp khi ghép chung với tên anh đấy!!! - Em chỉ chỉ tay đầy thích thú.

- À... anh cũng nghĩ là rất hợp, Hải Long và Hải Yên, nghe cứ như hai anh em sinh đôi ấy nhỉ? - Anh phá lên cười to.

- Anhhhhhhhhh, ý em không phải vậy. Hứ. Em giận dữ quay về phía khác, các nhân viên trong quán cười vui vẻ. Em đã quen anh được gần hai tháng rồi...

Có người từng bảo em rằng: Đừng thích hoa anh đào, vì nó mỏng manh lắm, thích hoa anh đào cũng như mọi thứ chỉ mập mờ, không rõ nét. Em mỉm cười không đáp, vốn dĩ trước đây em có thích nó lắm đâu. Em thích hoa oải hương cơ, em yêu màu tím. Nhưng từ khi biết anh, từ lúc đặt chân vào quán, khi anh hỏi em muốn ngồi đâu, em chỉ nghĩ được hoa anh đào, thế là nói đại. Rồi khi quen thân anh, em bỗng dưng yêu thích loài hoa này đến lạ, yêu luôn màu hồng mà em từng cho là sến súa, cấm hường, yếu đuối. Chỉ đơn giản vì nó toát lên mùi hương của anh. Thân thiết với ai trong thời gian dài, sức ảnh hưởng của người đó liền lây qua chính em luôn sao?!

Quen anh, em biết được nhiều thứ, cách anh lập nghiệp và khi anh mở tiệm cà phê này, em nhìn thấy ở con người anh một tính cách mạnh mẽ, kiên cường, em thích anh ở đôi mắt đen láy với ánh nhìn cương trực. Anh từng nói anh rất thích hoa anh đào, tuy vòng đời của nó chỉ kéo dài từ năm đến mười bảy ngày nhưng từ lúc bắt đầu khai nhụy cho đến khi tàn, loài

hoa này luôn kéo theo tất cả sự chú ý và nổi lòng của mọi người, anh bảo em thế. Những lúc ấy, em chỉ im lặng nghe anh nói, ý nghĩa loài hoa này, đến tận khi rời khỏi anh, em vẫn chưa thể hiểu...

Ngày qua ngày lại trôi qua nhẹ nhàng, êm ả, em vẫn bên anh yên bình như thế. Em thích anh từ khi nào không hay, chỉ là những khi gặp anh, tim em luôn đập lệch nhịp. Một lần, trong khi đi lấy hàng nguyên liệu cho quán cùng với anh, em bắt gặp một chú cún con bị bỏ rơi, em và anh cùng bế nó về nhà chăm sóc, và cùng là chủ chung của nó, em đặt tên cho nó là Saba, kết hợp của từ “sakura” - hoa anh đào và “ba” - thuộc giống loài chó shiba. Nghe em tự hào khoe, anh mắng: “Em đặt tên gì mà dở hơi thế, BAKA¹!!!”. Em nhoen miệng cười khì, vì khi đó một chữ tiếng Nhật bé đôi cũng không biết nên không rõ anh có hàm ý gì. Từ lúc ấy, em quyết định đi học lớp tiếng Nhật để không bao giờ bị anh “đá xéo” mà không hay biết. Kể từ khi có Saba, em thường xuyên đến quán anh hơn, kiếm cớ chơi đùa với Saba, thực chất là muốn bên cạnh anh. Vô tình, em thấy được laptop của anh có trang blog anh tự lập viết về cún con, em lén đọc thử. Anh viết vô cùng chi tiết và hài hước kèm theo những bức ảnh ngộ nghĩnh của Saba. Em thầm cười vì anh hóa ra cũng có khiếu văn chương. Lướt người đọc trang web khá đông, đa phần là những người yêu cún. Chương một, chương hai, chương ba,... mọi hoạt động của Saba và anh đều được đề cập chi tiết nhưng em lại dần nhận ra điều lạ lùng rằng: Những trang viết đó, lại không hề nhắc đến em dù chỉ một lần... Tại sao? Chẳng phải em và anh cùng là chủ chung của nó sao, chẳng phải những bức ảnh kia là em chụp sao, vậy tại sao nơi đó em lại không tồn tại? Anh đột ngột bước vào, giật mình khi thấy em đang đọc blog, anh đập máy và nhìn em chăm chặp. Em run lên, lấy can đảm hỏi anh:

¹ “Ngốc nghếch“ (tiếng Nhật).

- Sao anh giấu em blog này, tại sao anh lại không nhắc đến em, em và anh cùng nuôi Saba mà?

- Tại vì cô ấy cũng theo dõi trang này. - Anh nói.

- ...

Đó là lần đầu tiên, em biết được sự có mặt của cô ấy, đau đớn hơn em biết là anh đã có bạn gái, và đó không phải em. Trong quán cà phê, gió thổi mạnh, cánh hoa anh đào còn sót lại vương trên cửa sổ, trông tàn úa và thảm thương đến lạ.

3. Anh, em và cô ấy

Nghe các anh chị nhân viên thân thiết với anh kể lại, anh quen cô ấy khi hai người học năm cuối đại học. Vì bố cô ấy chuyển công tác nên cả nhà phải dời đi, kể từ lúc ấy, anh và cô ấy yêu xa, một ở Sài thành và một ở Đà Nẵng, nối hai người với nhau là chuyến tàu hỏa dài mười lăm đến mười sáu tiếng. Họ kể em nghe rằng cô ấy đẹp, dáng người mảnh khảnh, tóc ngắn ngang vai và có nụ cười tỏa nắng, họ cũng nói em biết tên cô ấy là Hy An, nhưng em thích gọi cô ấy là Gió, vì cô ấy đã cuốn hoa anh đào khỏi em. Em xem được hình của cô ấy nhờ bức ảnh chụp tốt nghiệp anh treo trên tường, chưa bao giờ em lại để ý đến nó như thế, nhiều lúc đi ngang qua, em liếc sơ và mỉm cười. Ở đó, em luôn chỉ nhìn thấy anh đang rạng rỡ cầm hoa và bằng chứng nhận chụp chung với bao nhiêu người khác. Thế mà bây giờ, em có thể bỏ ra hàng giờ ngồi ngắm nhìn nó, nhưng không còn hướng về anh, mà là hướng về Gió. Cô ấy thật sự nhìn rất có duyên, thì ra người con gái đánh cắp được trái tim anh lại là người như thế này. Em vẫn đến quán anh, lấy lý do chăm Saba mỗi ngày. Anh vẫn đồng ý, bản thân em biết là anh có bạn gái, biết là anh không độc thân, biết là anh vẫn yêu cô ấy nhiều, biết là cô ấy vẫn còn tồn tại nhưng sao em vẫn dành nhiều tình cảm cho anh đến như vậy. Em trở nên xấu xa khi luôn nghĩ rằng một ngày anh và cô ấy sẽ chia tay, nếu em cứ tiếp tục bên anh, quan tâm anh, anh sẽ hướng mắt về phía em, thậm chí em còn có thể làm vài bùa chú trừ dập tình cảm của anh và Gió. Không phải người ta thường nói “Yêu xa không bền vững, dễ đổ vỡ” sao? Không phải dạo này anh luôn cầm điện thoại chờ đợi tin nhắn nhưng không bao giờ thấy đổ chuông sao? Anh đang hy vọng điều gì vậy? Xin anh, nhìn em đi, em ở ngay đây này...

Em quan tâm và bên anh nhiều hơn trước, cùng anh dẫn Saba dạo phố và khám thú y định kì, anh vẫn không nhắc tên em trên blog. Mọi thứ không tiến triển gì hơn, chỉ mình em cố gắng, nhưng sẽ không có gì thay

đổi nếu ta không thử đột phá. Em quyết định thu hết can đảm bày tỏ tình cảm của mình với anh, em sẽ làm cho anh thấy hạnh phúc hơn cô ấy, sẽ không khiến anh thờ dài khi nhìn vào điện thoại, em đủ tự tin sẽ là chỗ dựa tinh thần vững chắc cho anh, em có thể làm được... Ngày hôm đó, em và anh dẫn Saba đi dạo, trời phớt màu cam nhạt, hai chúng ta lặng lẽ đi bên nhau, Saba hí hửng vẫy đuôi chạy lung tung. Em dè chừng hỏi anh:

- Bạn gái anh là người như thế nào vậy?

- Sao tự nhiên hỏi anh chuyện đó? - Anh ngạc nhiên.

- Tại em muốn biết!

- Cô ấy cũng rất bình thường thôi.

- Nhưng bình thường như thế nào, kiểu theo mức độ dễ thương hay tài năng ấy, 50% phải không?

- Kiểu ẩn dụ gì lạ đời thế, chẳng hiểu em đang nói gì. Nhưng đối với anh, cô ấy luôn là 100%.

Ra thế, trong tim anh, Gió chiếm trọn hết rồi, những 100% cơ đấy. Tai em ù đi, không còn nghe được gì nữa. Anh đỏ mặt khẽ bảo: “Hình như anh mới nói điều gì kì cục lắm, quên nó đi nhé. Về thôi nào”. Chân em bước mà lòng thật đau, liếc trộm anh. Tiếng chuông tin nhắn báo, anh mở ra xem, khẽ thờ dài, rồi cười: “Dạo này anh thấy tin nhắn tổng đài đến sao lắm thế?”. Đừng xạo em, rõ ràng anh mong tin nhắn của Gió. Này này, thế lại càng hay, anh và cô ấy đang dần có khoảng cách rồi, tin nhắn không có, điện thoại lại càng không, em sẽ có cơ hội rồi. Dù là định mệnh hay may mắn gì nữa, cứ như thế này, anh sẽ hết yêu cô ấy phải không? Em đã nghĩ như thế trong giây phút ấy, Gió mà em biết vào thời điểm này chỉ là hư ảnh thôi... Về đến trước cửa nhà, em bế Saba hôn chào tạm biệt, quay qua anh khẽ nói: “Em có chuyện...”.

Ting... ting... ting.

Điện thoại anh đổ chuông, anh quay qua em: “Xin lỗi. Đợi anh một chút”. Nhưng chưa kịp cho anh nhắc máy, em giựt điện thoại và anh hét lên: “Hải Yên, em đang làm gì vậy, trả cho anh!”.

“Không phải của bạn gái anh đâu, lần này cũng thế thôi.”

“Gì chứ, phải hay không, cũng không liên quan đến em.”

“Em rất thích anh. Vậy nên, so với cô bạn gái như vong hồn anh chẳng bao giờ gặp được thì quen em đi, em chắc chắn sẽ làm cho anh hạnh phúc! Chỉ có em mới khiến anh hạnh phúc thôi!”

“Đó là chuyện em tự quyết định được sao? Cuộc gọi vừa này là của Hy An, anh cài nhạc chuông riêng cho số cô ấy. Nếu anh có làm gì khiến em hy vọng như vậy thì cho anh xin lỗi.”

Chẳng qua chắc do việc anh đề nghị nuôi chung Saba mới thế. Sau này thì thôi, em không cần ghé quán anh hay nuôi Saba nữa. Xin lỗi em.”

Anh quay bước về Saba về, còn em đứng lặng ngay đó. Gió thổi mạnh khiến bụi bay vào mắt. Em đã khóc, khóc nức nở. Thua rồi, Gió đã thổi và khiến em phải rơi nước mắt. Em mất cả rồi, anh và Saba...

4. Kết thúc của một mối tình

Kể từ hôm đó, em không dám bước vào quán anh, nhưng em nhớ anh và Saba khủng khiếp. Lúc nào cũng đứng thập thò ngó tìm Saba. Hôm ấy may rủi thế nào, Saba chạy ra trước cửa, em mừng rơn như trẻ có được quà. Dang hai tay để Saba chạy về phía mình, nhưng nó nhìn em lúc lâu rồi quay vào trong. Em bị sốc nặng, mới hơn một tuần không gặp mà nó đã quên em rồi sao? Phải rồi, Saba chỉ cần có anh thôi, em đúng là người thừa mà. Nhưng chỉ ít phút sau, nó chạy ra với dây xích cổ, nó nhớ lúc em và anh dẫn nó đi dạo, nhớ khoảnh khắc vui vẻ đó. Em cũng rất nhớ, liền ôm Saba rồi òa khóc. Bỗng có tiếng nói: “Làm cho em và Saba cùng khóc, anh thật không muốn chút nào”. Em ngẩng mặt lên, anh đang đứng đấy, vẻ mặt buồn và mệt mỏi. Em đứng dậy cầm sợi dây xích đưa cho anh: “Xin anh, cho em được nuôi chung Saba tiếp. Em đã quá hấp tấp khi nói ra những lời đó rồi. Nhưng em phải can đảm lắm mới nói được. Vì vậy, xin anh đừng quên, đừng giả vờ như không có gì xảy ra”. Anh cầm lấy sợi dây xích móc vào cổ Saba rồi đưa nó cho em, anh bước phía trước, em bước theo sau. Nước mắt em vẫn rơi. Mối quan hệ này, tiến không được mà lùi cũng không xong, nhưng để có được thời khắc này cũng là cả một quá trình đấu tranh cật lực rồi.

Khoảng một tuần sau, khi em đang ngồi chơi với Saba trong quán, anh bước vào và nói: “Hải Yên, thứ bảy này Hy An sẽ đến đây. Đọc trên blog,

cô ấy muốn được dắt Saba đi dạo, nên hôm đó em không cần đưa Saba đi, để cho anh là được rồi”. Gió đến đây, từ Đà Nẵng vào Sài thành gặp anh, rồi muốn có cả Saba nữa. Em hét lên: “Không muốn, có chết cũng không muốn, Saba là do em và anh nuôi chung, sao lại bắt em đưa nó cho cô ta chứ? Anh nằm mơ đi, sẽ không có chuyện đó đâu!”, rồi em bế Saba chạy về thẳng nhà, anh gọi với theo em cũng mặc. Em đã không có anh, đừng bắt em phải không có luôn Saba. Saba rất hiền, gặp Hy An rồi, nó mếu cô ấy luôn thì biết làm thế nào? Em sẽ không được gặp nó nữa thì sao, mặc kệ ai nghĩ em ích kỷ vì em chỉ còn Saba yêu quý em thôi...

Thấm thoát thứ Bảy cũng đến, em dắt Saba ra ngoài thật sớm để anh không có cơ hội đưa Saba đi. Dẫn Saba đến công viên, em đang ngồi nhìn xa xăm thì thấy bóng anh từ xa. Giật mình, em bế Saba trốn sau ghế đá. Anh và cô ấy đi đến gần, ra là cô ấy đây rồi, Hy An còn đẹp hơn trong ảnh nữa. Cả hai đi quá xa, em chợt có ý định bám theo, biết đâu khi nhìn thấy anh và cô ấy vui vẻ, thân thiết, bản thân em sẽ có đủ can đảm từ bỏ mối tình đơn phương này, đủ quyết định rời xa anh.

Thế là em bám theo, ngồi trong quán nước nghe anh và cô ấy nói chuyện.

“Xin lỗi Hy An, anh không dẫn Saba theo được, một người bạn dẫn nó đi dạo rồi.”

“Thật tiếc quá nhỉ, không sao đâu mà. Vậy chúng ta làm gì đây?”

Em thoáng thấy vẻ mặt cô ấy phảng phất nét buồn, rồi anh đứng lên ra ngoài mua chút đồ ăn, còn cô ấy ngồi lại. Em nhìn Gió từ trên xuống dưới, vẫn mái tóc ngang vai, dáng người mảnh khảnh. Bỗng mắt em và cô ấy chạm nhau, em giật mình vụng về nói:

- Chào Hy An, mình là Hải Yên.

- Bạn biết mình à?

- Thật ra mình là người bạn mà Hải Long nhắc đến đấy. A ha ha ha, thấy hai cậu ở đây mình định đưa Saba vào. - Em nói dối hay thật đấy.

- Gì chứ, thật không thể tin được, anh ấy không kể cho tớ nghe là có một cô bạn thân gì cả, anh ấy dám giấu tớ.

- Này, cậu đừng nói vậy, Hải Long không dối trá chút nào hết. Tớ chỉ là người dẫn Saba đi dạo thôi, không có thân thiết gì đâu.

- Cậu trông tớ thế nào? Tóc tai, trang điểm, quần áo chẳng hạn.

- Ừm ...

- Hai người ở hai nơi, cái làm tớ sợ nhất khi gặp lại là anh ấy nghĩ tớ đã thay đổi, vì thế, tớ cố gắng để mình không khác đi.

Cô gái ngồi trước mặt em đây thật mạnh mẽ, cô ấy vì anh, bao nhiêu năm qua, cố gắng để mình vẫn như lúc còn bên anh. Em cầm tay cô ấy và khẽ cười:

- Thật tuyệt, thì ra đây chính là cô gái mà Hải Long coi trọng và nâng niu.

- Nhưng mà tớ... tớ đôi khi muốn nuôi tóc dài, muốn uốn, duỗi, đeo bông tai... cố gắng để không thay đổi, thật sự rất ngại thờ, nhiều lúc đã có ý định chia tay.

- Cậu... cậu đang nói gì thế, nếu như vậy thì gặp và nói lời chia tay đi, nếu không còn cố gắng được nữa thì làm như vậy đi.

“Này Gió, cô không muốn anh ấy thì kết thúc đi, tôi sẽ đưa anh ấy về, tôi sẽ cho anh ấy hạnh phúc, nếu cậu không cần thì để tôi...” Em đã nghĩ và cầu xin trong thâm tâm mình như vậy, nhưng cô ấy nói và câu nói ấy cho em biết được đáp án mà em muốn tìm nhất...

- Tớ không thể làm được, dù nghĩ gì đi nữa, thì khi gặp lại nhau, tớ vẫn mãi thích anh ấy!

- Gì vậy chứ, đó chẳng phải là đáp án sao? Cậu vẫn thích anh ấy nhiều mà, đừng lo lắng, Hy An, tin vào bản thân mình. Đối với Hải Long, cậu luôn là 100% đấy, cố gắng lên nhé!

Em đưa Saba cho cô ấy và quay lưng đi, trốn vào một góc khuất nhìn trộm. Anh trở lại, ngạc nhiên khi thấy Saba, và chắc cô ấy đã kể lại với anh, nên em đã thấy rõ ánh mắt anh dáo dác tìm kiếm xung quanh. Nhưng anh biết không, em không hối hận về điều mình làm. Mím cười thật nhẹ, em bước đi. Con đường em và anh vẫn dắt Saba đi dạo, nay trông vắng và lạ hơn hẳn, hai hàng cây khẽ đung đưa, em nhắm mắt và hít hà hương thơm cây cỏ. Phải rồi, em đã từ bỏ, sau những gì em cố gắng, khi nghe được lời

cô ấy nói, em biết cô ấy cũng yêu anh như em yêu anh, thà một mình em chịu nỗi đau này còn hơn cướp đi hạnh phúc của cả ba chúng ta. Rồi rất tự nhiên, em muốn đi khỏi Việt Nam, em muốn đến một nơi nào đó để tâm hồn bình yên lại, và em quyết định đặt vé, chẳng hiểu sao em lại chọn Nhật Bản. Phải chăng có hoa anh đào, phải chăng em tìm đến một nơi chỉ có ký ức ngày đầu tiên được gặp anh? Trở về nhà, em thu dọn đồ đạc, không muốn tới chào anh, em đi chuyến sớm nhất có thể. Mọi thứ diễn ra nhanh và choáng ngợp, đến em còn ngỡ ngàng... Ở sân bay, từ biệt gia đình, em an ủi rằng sẽ đi học bên đây khoảng một đến hai năm rồi quay về, bố mẹ ôm em thật chặt. Từ biệt mọi người, em quay nhanh vào phía trong. Một tiếng gọi vang lên rất to: “Hải Yên”. Em mặc nhiên không quay lại, mỉm cười rồi đi thẳng, đến bây giờ, em luôn nghĩ nếu hôm đấy quay lại nhìn thấy anh, mọi chuyện sẽ ra sao?

5. Hiện tại và tương lai

Thời tiết hôm nay quả thật rất tốt, hai hàng cây anh đào nở rộ hoa, rơi từng cánh nhỏ vương lên tóc, lên áo, mùi hương dịu nhẹ. Xa anh gần một năm, xa Saba gần một năm, em luôn tự hỏi anh và nó giờ ra sao, anh và cô ấy giờ thế nào. Có câu hỏi nhưng em không còn trẻ con muốn nằng nặc đòi biết đáp án nữa, mọi chuyện hiện tại đều rất ổn. Em đã trưởng thành hơn, đã biết suy nghĩ hơn, từ khi qua đây em đổi số điện thoại và chỉ có gia đình được biết, em không còn mò lên blog xem anh viết những gì, dù Saba và anh luôn hiện hữu trong tâm trí nhưng là phần kí ức đẹp mà em đã cất gọn từ lâu. Tình đầu của em có vị ngọt, có vị đắng, có cả vị thanh. Tình đầu của em không chỉ có anh mà còn có cả Saba. Tình đầu mà em đã yêu và cố gắng đấu tranh. Tình đầu mà em luôn mong muốn được có anh dù chỉ là một phần trăm. Tình đầu là để nhớ, em sẽ mạnh mẽ hơn, dù biết vẫn nhớ anh khi nhìn thấy hoa anh đào nhưng không còn cảm thấy đau nữa, em thấy nhẹ bẫng trong tâm hồn. Từ đây, em vẫn phải bước tiếp, rồi em sẽ gặp một người khác, rồi em sẽ lại yêu, nhưng tất cả yêu thương của tình đầu em đều dành cho anh như vị ngọt thanh của hoa quả đầu mùa dành cho người vun trồng nó. Mỉm cười và hướng tới tương lai, nhìn hoa anh đào trải đầy khắp đường, em nhắm mắt. “Nếu có kiếp sau, em sẽ lại yêu anh...”

... Chẳng ai ngờ rằng mưa là mối nhân duyên, Hải Yên còn đang đứng ngắm nhìn hoa anh đào thì trời chợt đổ mưa, mưa trong mùa anh đào nở rộ là điều hiếm thấy, cô vội chạy nhanh vào góc có chút mái hiên để tránh, lơ đãng nhìn ra xa.

Có thứ gì liếm chân cô, vội nhìn xuống, Hải Yên la lên đầy thích thú: “A! Cún con”. Nhắc bỗng nó lên, cô vô thức gọi “Saba”. Tiếng bước chân lại gần, giọng nói trầm ấm vang lên bằng tiếng Nhật: “Nó tên là Ruby, tôi là chủ của nó. Giống chó Shiba đấy”. Hải Yên ngược lên, một chàng trai người Nhật cao ráo, gương mặt sáng sủa đang nhìn cô. Cô mỉm cười và đáp lại, rất khẽ: “Vâng, tôi biết nó thuộc loài Shiba”. Dưới làn mưa rơi, phản chiếu hình ảnh một cô gái và một chàng trai đứng cùng nhau trò chuyện vui vẻ. Bên cạnh họ, chú chó đang ngồi nhìn với ánh mắt tròn xoe ngơ ngác. Trời vẫn mưa không dứt...

6. Kết thúc

Tình đầu là một tình cảm thiêng liêng trong sáng nhất, nhưng không phải ai cũng có thể có trọn vẹn nó. Tình đầu khiến cho bạn vui, hạnh phúc nhưng cũng có đau khổ, vụn vỡ. Đừng quá bi ai cho mối tình không thành ấy, hãy xem như một ký ức đáng nhớ cho tất cả cảm xúc thuở ban đầu. Bạn có thể khóc, có thể sầu đau nhưng hãy nhớ: “Yếu đuối một chút đi em, khóc một trận đi em, để rồi sau đó mạnh mẽ mà bỏ người ta lại. Ngoài kia, còn nhiều người yêu em lắm, em ạ...”.

Mối quan hệ này, tiến không được mà lùi cũng không xong, nhưng để có được thời khắc này cũng là cả một quá trình đấu tranh cật lực rồi.

Giải **được yêu thích** nhất

Libra Đỉnh

Sở thích: xem phim, đọc sách, viết lách, nghe nhạc và đi phượt

Câu nói yêu thích: Yesterday is history, Tomorrow is a mystery, but Today is a gift. That is why it is called the "Present" (Ngày hôm qua là quá khứ, còn ngày mai là một bí ẩn, nhưng ngày hôm nay lại là một món quà. Đó là lí do khoảnh khắc ấy được gọi là Hiện Tại)

Gì cũng vậy, rồi sẽ qua. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

KAI HOÀNG

MOCHA

Lần đầu tiên gã thấy nàng, vị khách trẻ hiếm hoi bước chân vào quán này.

Gã là chủ quán kiêm pha chế tại đây. Hầu hết những vị khách tới quán là do không thể cưỡng lại trước những loại thức uống mang hương vị Ý đặc trưng bản xứ mà gã tự tay pha chế. Họ đều là những người thành đạt và sành uống, còn gã đã từng có thời gian học pha chế tại Địa Trung Hải xa xôi. Vậy nên, gã phải đích thân tự tay pha chế chứ không thể giao phó cho ai khác, dĩ nhiên nếu gã không muốn đóng cửa sớm.

Quán có cái tên khá đẹp: Mocha.

Nàng thích Mocha từ cái nhìn đầu tiên. Quán chọn gam màu trắng làm chủ đạo, xung quanh còn có những hàng rào nhỏ bằng gỗ mun màu trắng, trông quán thật thanh tao và nổi bật giữa một góc nhỏ của thành phố. Gã chăm chú quan sát nàng, một cô gái xinh đẹp, dáng cao, gò má lúc nào cũng ửng hồng. Nàng mặc một chiếc áo trắng hở lưng, để lộ hình xăm một dòng chữ dài chạy dọc bên sườn trái, váy đen ngắn, đeo túi xách và chân mang giày đỏ. Trông nàng thực sự cuốn hút từ cái nhìn đầu tiên.

Nàng chọn cho mình một chiếc bàn khuất tầm nhìn của quán, đối diện với những bức tranh trang trọng treo trên tường. Duy chỉ có chỗ pha chế của gã mới có thể quan sát vị trí của nàng một cách rõ ràng nhất. Nàng tự chọn cho mình một ly mocha (như tên gọi của quán) nóng bốn tầng cầu kỳ. Người phục vụ nhanh chóng mang thức uống tới cho nàng, nàng mỉm cười cảm ơn. Sau khi nhấp một ngụm nhỏ, nàng dựa hẳn vào thành ghế, mắt

nhằm nghiền, như thể đang tận hưởng thứ thức uống ngon lành một cách tinh tế nhất.

Bây giờ đã là tháng Sáu, thời tiết khô hanh thật dễ chịu. Quán nhỏ nhưng ấm cúng, những chiếc bàn không đặt sát nhau như muốn tạo dựng một không gian riêng cho thực khách. Nàng vẫn nhắm nghiền mắt, lắng nghe giai điệu Bài ca tháng Sáu của Đỗ Bảo được phát ra từ chiếc băng cassette của quán. Ở đây mọi thứ đều đơn giản, không quá cầu kỳ, tạo cho người ta một cảm giác hoài cổ. Những chiếc bình gốm cũ đặt trên bàn, những vỏ chai rượu treo thòng bên cửa sổ, những chiếc băng từ và chiếc máy cassette của thập niên 80, tất cả đều được đặt ngay ngắn ở một vị trí trang trọng trong quán. Nàng có cảm tưởng nếu chỉ cần xô dịch đi một chút thì cả không gian ở đây như vừa xảy ra một sự xáo trộn lớn, thậm chí là cả một trận động đất.

Nàng đưa mắt quan sát khắp không gian của quán, cho đến khi ánh mắt dừng lại trước một bức tranh phác họa cô gái xinh đẹp, tóc dài xõa xuống vai, trên vành tai được đặt ngay ngắn một bông hồng nở rộ. Trông cô gái ấy như một thiên thần, hoặc ít nhất người ta cũng có cảm giác một thiên thần nào đó cư ngụ trong bức tranh này.

Đó là một bức tranh đẹp, thực sự đẹp. Đến nỗi bất cứ ai vô tình nhìn thấy, cũng phải dừng lại để ngắm nhìn thật kỹ càng, như thể họ không muốn bỏ lỡ một kiệt tác quý giá bỗng dưng xuất hiện tại một quán cà phê.

Nàng nhìn bức tranh ấy một hồi lâu. Một phút.

Hai phút.

Rồi mười phút.

Nàng khóc. Gã ngạc nhiên tột độ, trước giờ chẳng ai nhìn vào bức tranh này mà khóc bao giờ cả. Thay vào đó, họ sẽ xuýt xoa và khen lấy khen để bức tranh không tiếc lời, thậm chí có người còn hỏi gã về nguồn gốc của nó. Bức tranh được gã tìm thấy trong một hiệu sách cũ, gã đã mua nó, à không, đúng hơn là gã được tặng khi gã đang loay hoay thanh toán chung với vài quyển sách cũ kèm theo. Đây chỉ là một bức vẽ phác họa trên giấy A4 được lồng khung kính cẩn thận, có vẻ như ai đó đã rất tâm huyết với công sức của mình nên mới kì công như vậy. Sau khi biết ý định đem

bức tranh về trang trí trong quán cà phê, ông lão chủ hiệu sách cũ đã không ngần ngại tặng luôn cho gã. Chắc ông nghĩ rằng giữa việc định giá một bức tranh phác họa thì việc tặng cho một ai đó có ý định dùng nó làm vật trang trí trình trọng trên một góc tường thì tốt hơn.

Gã khẳng định đó chỉ là một bức tranh bình thường, nhưng việc nàng khóc vì bức tranh đó thì gã không tài nào đoán ra được. Có lẽ sau khi đóng cửa vào tối nay, gã sẽ nhìn bức tranh ấy một lần nữa thật kỹ, để tìm hiểu xem nguyên nhân tại sao một cô gái có vẻ ngoài xinh xắn như nàng lại khóc vì nó. Và gã đã thất vọng, bởi lẽ gã tuyệt nhiên chẳng thể tìm ra bất cứ điểm nào để gã thực sự xúc động vì nó cả.

Nàng rời quán cà phê khi bản nhạc The story của Brandi Carlile vừa kết thúc, một ca khúc đầy tâm trạng mà gã ưa thích. Có lẽ nàng cũng là một câu chuyện buồn bí ẩn như ca khúc vừa được phát ra từ chiếc máy cassette cũ. Gã nghĩ vậy.

***

Lần thứ hai nàng đến Mocha, lần này là vào một ngày giữa mùa đông. Nàng khoác một chiếc áo len to sụ, mặc một chiếc quần dài và mang một đôi boots. Gã tuyệt nhiên không thể thấy được hình xăm nàng từng để lộ ra. Gã thực sự muốn nhìn kỹ xem đó là dòng chữ gì và nội dung của nó có ý nghĩa ra sao. Dĩ nhiên là gã không thể.

Nàng vẫn nổi bật giữa quán cà phê, thu hút mọi ánh nhìn của tất cả các thực khách trong quán. Nàng lại chọn cho mình một góc bàn khuất tầm nhìn của quán, như thể đó là chỗ riêng tư bí mật để dành cho nàng. Khác hẳn lần trước, lần này nàng mang theo một đóa hồng vàng đã được chọn lựa cẩn thận.

Buổi trưa, chẳng có mấy người đến Mocha. Gã khá rảnh tay, đang mân mê chọn lựa những chiếc băng từ để phát tiếp cho chiếc máy cassette vừa mới chạy xong bản nhạc cuối cùng thì đã thấy nàng đứng ngay trước mặt.

- Em có thể cắm những bông hoa này vào chiếc bình gốm cũ đặt trên bàn mà em đang ngồi được chứ? - Nàng hỏi, giọng vừa đủ để gã nghe thấy.

- À, ừm, dĩ nhiên là được. - Gã trả lời, khuôn mặt trở nên bối rối lạ thường.

- Nhân tiện anh có thể ngồi trò chuyện với em một chút không, nếu việc này không ảnh hưởng gì đến công việc của anh lúc này? - Nàng từ tốn đề nghị.

Gã gật đầu nhẹ. Gã không thể cưỡng lại ước muốn được nói chuyện với nàng một lần. Và giờ thì ước muốn của gã đã thành sự thật. Tim gã như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Đây thật sự là điều không tưởng đối với gã.

Nàng cảm ngay ngẩn những bông hồng vàng vào chiếc bình gốm cũ. Hai mươi bảy bông tất cả, gã đếm. Gã chẳng thể hình dung tại sao lại là con số đó, nhưng giờ nó không phải chuyện quan trọng, ngay lúc này gã chỉ muốn nói chuyện với nàng, hoặc ít nhất gã muốn hỏi nàng tại sao lại khóc khi nhìn thấy bức tranh phác họa treo trên tường. Thế là đủ.

Nàng nói chuyện một cách rất thân mật, như thể gã là một người bạn thân lâu ngày không gặp, trong khi gã vẫn còn khá rụt rè và không biết nên bắt đầu như thế nào. Những điều đó không làm ảnh hưởng gì đến cuộc nói chuyện của họ cả. Những câu hỏi được phát ra từ môi nàng được gã đáp lại một cách chân thật, như thể đó là cách duy nhất mà gã có thể làm được ngay lúc này. Bất giác, nàng lại nhìn về phía bức tranh phác thảo cô gái treo trên tường, buông một câu nói rất khẽ.

- Anh rất giống anh ta.
- Ai cơ? - Gã ngạc nhiên.
- Người yêu cũ của em. - Nàng trả lời.

Gã lặng im. Gã muốn hỏi nàng anh ta như thế nào, và gã giống anh ta ở điểm nào. Nhưng lại thôi, bởi móc lại quá khứ của người khác không phải là một việc làm lịch sự, càng không phải là sở thích của gã.

Nàng nói nàng rất thích ly mocha bốn tầng gã pha chế. Nàng đã từng uống qua rất nhiều quán cà phê mang hương vị Ý, nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy thực sự ấn tượng với ly mocha mà nàng thưởng thức. Gã chẳng biết nói gì ngoài việc cười trừ.

Nàng kể cho gã nghe về Sa Pa, rằng nếu có đi xa, nàng sẽ ghé Sa Pa. Nàng muốn được nhìn thấy tuyết rơi, nàng muốn lang thang ở khu chợ tình và nếu may mắn, nàng sẽ tìm được một người đàn ông nào đó của đời mình. Ngay khi nàng vừa dứt lời sau câu nói ấy, gã thấy tim mình như có ai

đó bóp nghẹn. Nghĩ đến viễn cảnh đó, một cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng, nhưng gã là một kẻ biết che đậy cảm xúc một cách tài tình. Vậy nên, nàng chẳng thể nhận ra.

Họ cứ tiếp tục nói chuyện trong tiếng nhạc không lời nhẹ nhàng của chiếc băng từ mà gã vừa mới chọn. Cho đến khi bước chân của những vị khách cứ đều đặn bước vào quán, cũng là lúc gã xin phép nàng quay trở lại quầy pha chế để tiếp tục công việc của mình. Nhưng thực sự thì nếu cho gã lựa chọn giữa việc nói chuyện với nàng và tiếp tục công việc pha chế, có lẽ gã sẽ chọn được ngồi nói chuyện với nàng. Nhưng Mocha thì không thể không có người pha chế, mà thực ra thì gã không-hề-có-sự-lựa- chọn nào ngay lúc này.

***

Băng đi mất mấy tháng nàng không quay lại Mocha. Gã cảm thấy cuộc sống của mình ngày càng nhạt nhẽo. Tối hôm đó, gã đóng cửa sớm hơn ngày thường. Gã mở chai rượu vang đỏ đổ ra ly thủy tinh và uống một mình. Gã nhớ nàng, thực sự nhớ. Giờ này nàng đang làm gì? Liệu rằng nàng có bao giờ trở lại đây thêm lần nào nữa không? Nàng đã có người yêu mới? Những câu hỏi bỗng dưng vây kín suy nghĩ gã, như thể những đám mây đen giăng kín cả bầu trời. Trong khi gã đang lảng lảng với thứ nước sảng sảng trên tay, hoặc gã đang lảng lảng với thứ cảm xúc đang dâng trào của mình, gã nghe tiếng đập cửa rầm rầm ngoài quán.

Nàng say vật say vãi, nàng bước đi chao đảo. Gã hốt hoảng. Và khi gã chạy tới đỡ lấy nàng, nàng bỗng ôm chầm lấy gã. Nàng đánh gã thành thịch. Nàng khóc (lần thứ hai gã thấy nàng khóc). Nàng hôn lên môi gã tới tấp, dồn dập. Nàng nói yêu gã. Gã nghe máu nóng dồn lên mặt, tưởng chừng như một giấc mơ. Và khi gã nhận ra đây là sự thật, nàng đã kịp nôn ọe lên khắp người gã.

Gã dìu nàng lên phòng. Gã bật vội một ca khúc tiếng Ý nào đó từ máy cassette rồi chạy nhanh vào phòng tắm. Gã rửa trôi những thức ăn đang tiêu hóa mà nàng tặng cho gã, hoặc chính gã cũng muốn rửa trôi đi thứ cảm xúc lạ lẫm đang dâng trào trong người. Gã sợ mình không đủ tỉnh táo trước nàng. Gã sợ mình sẽ vượt quá giới hạn.

Gã cứ ngâm mình trong bồn tắm lâu nhất có thể.

Khi cơ thể đã lạnh cóng, gã vội bước ra, thay bộ quần áo mới và ngủ ngon lành trên ghế sofa.

Sáng, nàng xin lỗi gã về chuyện tối qua, nàng chẳng thể tin nổi mình lại chạy tới quán của gã thay vì về nhà. Nàng nói nàng không nhớ đã nói gì và làm gì tối qua, có lẽ cơn say đã làm nàng quên sạch. Một lần nữa, gã thấy lồng ngực mình co thắt dữ dội, gã ước nàng có thể nhớ hết tất cả và nếu được, nàng có thể xác nhận với gã những lời nói đó là sự thật. Nàng nhanh chóng bước ra khỏi quán, gã nhìn theo nàng cho đến khi cơ thể nàng chỉ còn là một dấu chấm nhỏ rồi mất hút. Có lẽ đó chỉ là những hành động bộc phát từ cơn say, gã tự vỗ về.

***

Nàng nhận tin cho gã vào một sáng Chủ nhật. Có lẽ nàng đã kịp lấy danh thiếp của gã tại quán. Nàng nhận tin rất dài, dài đến mức gã chẳng muốn buông chiếc điện thoại trong tay. Nàng viết:

“Đúng ngày này cách đây ba năm, anh ấy mất. Em muốn nói là người yêu cũ của em. Anh ấy mất khi chỉ mới hai mươi lăm tuổi. Em đã từng xin anh được cắm hai mươi bảy bông hồng vàng vào ngày này một năm trước. Chỉ vì anh ấy thích bông hồng vàng, và chỗ em ngồi là chỗ anh ấy thường hay vẽ phác họa.

Bức tranh phác họa cô gái trong quán cà phê của anh là do anh ấy vẽ. Em đã không kìm được nước mắt khi nhìn thấy nó. Bằng một cách nào đó, những thứ em muốn quên đi lại quay về. Ngay cả anh cũng vậy, anh giống anh ấy một cách không ngờ, từ ngoại hình cho đến cách nói chuyện. Em thực sự có cảm giác thích anh, nhưng em không cho phép mình đối xử với anh theo cách mà em đang hình dung về anh ấy.

Em giả vờ say, hoặc có thể là em say thật, cảm xúc trong em lại ùa về. Em muốn yêu anh bằng một nửa con người anh, một nửa con người của anh ấy. Nhưng em đã kịp ngăn cản mình lại. Em xin lỗi anh vì tất cả. Em không cho phép mình lao vào anh một cách mù quáng như vậy. Dù em biết anh cũng có một chút cảm xúc với em, khi em vô tình nhận ra anh đang quan sát em mà làm tràn cả phần thức uống anh đang pha chế.

Em đã từng nói với anh là em sẽ đi Sa Pa. Và giờ thì em đang trên đường đi đến đó. Có lẽ em sẽ không quay lại thành phố này nữa. Có lẽ em cũng sẽ chẳng bao giờ được thưởng thức ly Mocha nóng bốn tầng mà anh tự tay pha chế. Vậy nhé, tạm biệt anh.”

Từng dòng chữ in hằn tâm trí gã. Có thể từ nay về sau, gã sẽ chẳng bao giờ tìm thấy nàng nữa. Con tim gã như hồi thúc. Gã biết mình phải làm một điều gì đó. Nếu không, mọi thứ sẽ trôi tuột khỏi tầm tay.

Gã nhanh tay bấm số máy mà nàng vừa gửi tin nhắn. Và khi nàng chưa kịp cất tiếng thì gã đã vội nói ngay vào điện thoại:

- Hãy chờ anh ở Sa Pa. Anh sẽ tới.

Bằng một cách nào đó, những thứ em muốn quên đi lại quay về.

Giải khuyến khích

Kai Hoàng

Sở thích: Làm mình làm mây với con chữ và làm mệt cảm xúc bằng những suy nghĩ đa mang.

Câu nói yêu thích: Hãy sống như một mùa hè.

Đã xuất bản: Tập tản văn “*Yêu thương là định mệnh*”.

Đang học tập và làm việc tại thành phố Bà Rịa.

CANGO

CÓ CHÚT NẮNG TRONG MƯA

1.

Khu nhà tôi chếch về hướng Tây. Vào mỗi buổi chiều, tôi luôn thấy một màu đỏ rực của hoàng hôn, và khi tối đến cũng chỉ thấy những ngôi sao nhỏ bé bắt đầu rải rác trên bầu trời. Mùa hè ở đây không nóng, mà rải rác những cơn mưa. Người ta thường nói những cơn mưa đầu mùa hạ mang lại hơi ẩm và sự khó chịu lạ kì, nhưng tôi không thấy vậy. Mùa hè là lúc tôi có thể đóng cửa để ngăn những giọt mưa lất phất bay vào phòng, trùm chăn kín mít cảm hơi lạnh mà ngủ cho đến khi nào chán thì thôi. Những lúc như thế, tôi cảm thấy lòng nhẹ bẫng đi mà không có chút muộn phiền nào nữa. Tôi vẫn không hiểu tại sao khi những cơn mưa ngưng đọng vào mỗi buổi chiều, khi mà chỉ còn những giọt nước rớt xuống vũng nước, thì hoàng hôn lại xuất hiện, những đám mây đỏ ối lại xuất hiện, như mang một màu bi thương khó xóa nhòa.

Vào các buổi chiều như thế, tôi ra ban công ngắm nhìn, và chỉ khi nào những ngôi sao bắt đầu xuất hiện thì tôi mới lê bước vào nhà. Nhưng có những ngày, chẳng có ngôi sao nào cả, mà chỉ có mây che phủ bầu trời, và tôi cũng không rõ những đám mây ấy có xanh ngắt hay không nữa. Những buổi chiều như thế, tôi lại nhận được tin nhắn từ Nguyên. Cậu ta lúc nào cũng nhắn tin cho tôi vào buổi chiều, mà cảm xúc trong tôi bao giờ cũng trở dậy vào những buổi như thế, là thế quái nào cơ chứ? Tôi không phủ nhận là tôi thích Nguyên, ngược lại, tôi luôn cố bám đuổi theo cậu ấy. Mặc kệ cho rằng cậu ta nói dối, mặc kệ biết bao bạn thân khuyên nhủ, tôi vẫn

dành tình cảm của mình cho Nguyên. Vì tình cảm luôn là những điều khó nói, không phải sao?

Tôi gặp Nguyên vào một buổi chiều, khi mà bầu trời âm đạm trong lớp mưa rào dày đặc. Tôi cầm ô ra khu vui chơi của khu nhà, những giọt nước nhỏ từng giọt xuống chiếc xích đu ướt nhẹp, tôi ngồi xoay vòng vòng, bầu trời trên không cũng xoay vòng vòng... Ngược mặt lên trời cho những giọt mưa tuôn xuống mặt, tôi thấy lòng nhẹ đi. Rồi có người đưa tay lên mặt tôi, khẽ ngăn những giọt nước rớt xuống:

- Điên à?

Cậu ta đã làm quen tôi như thế, sau này có kể lại tôi mới biết, Nguyên nói chưa thấy ai điên như tôi vào một buổi chiều mưa nặng hạt. Rồi kể từ đó, tôi biết những giọt mưa đã len vào phía trái tim khiến nó chệch đi một nhịp.

Vào ngày mưa hôm ấy, Nguyên chuyển nhà tới khu tôi ở, chuyển tới khu nhà chếch về hướng Tây và hướng về phía hoàng hôn đỏ rực. Cậu ta chuyển tới lớp tôi trong một ngày mưa nhẹ bất ngờ. Có những ngày mẹ tôi để quên ô ở chỗ làm, Nguyên lại qua chở tôi cùng tới trường, và những lúc như thế, tôi chỉ mong cái ô đừng bao giờ trở về. Những khi đi ngược chiều gió, hai chúng tôi dầm mưa ướt nhẹp, tiếng cười khúc khích của cậu ấy khiến tôi muốn ở bên cạnh mãi như thế này. Nhưng chẳng được bao lâu khi mà một ngày Nguyên trao trả cho tôi tình bạn và đón nhận lấy một tình yêu mới. Kể từ ngày ấy, tôi phải mua một chiếc ô mới phòng những ngày mẹ để quên ô, vì chẳng còn ai để tôi đi nhờ nữa, và cái chỗ lúc xưa tôi ngồi ấy, giờ đã được người khác làm chủ rồi. Tôi đã từng nhắn tin hỏi rằng tại sao cậu ta lại đối xử với tôi như thế, nhưng Nguyên chỉ bảo:

- Người tớ thích không muốn hai chúng ta đi cùng nhau!

Nghe có nực cười không? Trong khi tình bạn còn không giữ nổi, thì tôi lấy gì làm cơ sở để nói tôi đã thích cậu ấy lắm, rất rất thích... Tôi biết những tháng ngày của năm mười bảy tuổi này sẽ trôi đi nhanh thôi, và những cảm xúc này chỉ là thoáng qua rồi lại biến mất, nhưng với Nguyên, tôi nghĩ chắc là chẳng thế nào. Và rồi những cơn mưa ứ đọng, và những buổi chiều những giọt nước đọng lại trên những đám mây đỏ ối cứ thế trôi qua...

2.

Tôi ở cách xa nhà Di hai khu phố. Không hiểu sao tôi lại để ý tới Di. Chắc là vì cô ấy luôn lạ lùng. Vào những ngày mưa dai dẳng như thế, tôi đi theo phía sau cô ấy trên những vũng nước ướt nhẹp. Tay cầm ô nhưng không mở, Di cứ đi như thế cho tới khi đến nhà, và rồi tôi chỉ nghe những lời trách mắng của mẹ Di vọng ra từ khu nhà. Tôi biết Di từ lâu rồi, biết từ khi cô ấy bắt đầu ra ban công hưởng về phía hoàng hôn mỗi ngày. Học lớp bên cạnh nhưng tôi chẳng bao giờ tỏ ra hứng thú cả, mà thực sự thì đâu phải lúc nào cũng như thế. Tôi biết cả Nguyên. Biết vì chúng tôi chung đội bóng rổ, cậu ta lúc nào cũng thích tán tỉnh người khác. Và tôi biết cả việc Di thích Nguyên, cái cách cô ấy nhìn Nguyên là tôi đã hiểu ra rồi. Tôi thích cả cái cách Di ngồi trên ban công đưa mắt nhìn về phía hoàng hôn mỗi buổi chiều.

Những lúc như vậy, tôi thấy cô ấy buồn một cách lạ kì. Tôi không hiểu vì sao con gái cứ hay đặt niềm tin và đưa lòng mình cho người không thích họ như thế? Mỗi người con gái đều có vẻ đẹp tiềm ẩn mà chắc chính họ còn không biết. Con gái đúng là lúc nào cũng khó hiểu.

Mỗi ngày tôi đặt trước cửa nhà Di một bức thư, để hỏi xem tại sao cô ấy cứ mãi đứng ở ban công vào những buổi chiều buồn, tại sao cô ấy không che ô mặc dù đang cầm ô trong tay? Và đối với một cô gái lạnh lùng như Di thì tôi chẳng nhận được bức thư hồi âm nào cả. Có khi tôi còn không rõ cô ấy có nhận được những bức thư của tôi nhét vào hòm thư vào mỗi buổi chiều hay không nữa. Mùa hè tôi hay ra ngoài, hưởng thụ cái lạnh thoáng qua và ẩm đậm của những ngày mưa, mặc dù tôi không thích một chút nào cả. Haizz... Thôi được, tôi chỉ muốn nhìn thấy Di, tôi chỉ mong một ngày Di nhìn về phía tôi, chạy xuống lầu, tận tay đưa tôi bức thư hồi âm trả lời những câu hỏi khó hiểu và thôi nhìn về những đám mây đỏ rực mỗi khi mưa tan đi.

Đã hai tháng kể từ những ngày mưa dai dẳng, bây giờ đã có vài tia nắng khê chiếu xuống mặt đất vào những buổi chiều tàn, nhưng chẳng có gì là rực rỡ cả vì tôi thấy nó chẳng đủ át đi thứ ẩm đậm của mùa hè. Đã gần hết hè rồi mà tôi chẳng thấy bầu trời đổi thay, và cả Di cũng thế. Cô ấy vẫn

ngồi ở đó và đôi khi chạy ra ban công ngay lập tức khi thấy Nguyên chở một ai đó. Những bức thư vẫn được gửi đi vào mỗi buổi chiều, nhưng lòng tôi đã đi nơi nào rồi, chẳng rõ nữa.

Tôi đi xe đạp chạy qua nhà Di, với cái cơ mua đồ dùng cho năm học tới, dù thật ra là chỉ để muốn thấy cô ấy đang làm gì. Tôi lựa đại tất cả ném vào giỏ hàng, rồi bỗng khựng lại khi thấy những con búp bê treo lủng lẳng trên khung hàng.

- Cái gì thế này chị ơi? - Tôi hét lên với chị chủ hàng bằng cái giọng khó hiểu kì lạ.

- Búp bê!

- Búp bê gì kì cục vậy? - Tôi đưa tay mân mê những khuôn mặt tươi cười và chiếc nơ xinh nhỏ bé - Cái này để làm gì? Hay nhi?

- Búp bê cầu nắng, cầu cho nắng tới sớm trong những ngày mưa.

Tôi bước ra khỏi cửa hàng, tay cầm nắm cửa và ngoái đầu lại nhìn con búp bê cầu nắng tươi cười trong khi ngoài trời thì mưa lạnh buốt.

3.

Hôm nay trời lại mưa nữa, tôi nghĩ có lẽ sẽ mãi không bao giờ mưa ngừng được mất, bỗng nhiên mẹ mang lên phòng tôi những bức thư lạ. Lại là vào những buổi chiều. Lần đầu tiên trong đời tôi nhận được những bức thư vào buổi chiều, không phải người ta hay gửi thư cho nhau và mỗi buổi sớm lại được gửi tận tay nhau hay sao?!

Hôm qua tôi thấy Nguyên chở người mà cậu ấy thích, bầu trời sau mưa thì vẫn đỏ ối nhuộm màu bi thương.

Những bức thư hăng ngày vẫn ở trên bàn, chẳng hiểu ai viết thư cho tôi vào những ngày hè. Mùa hè là lúc ít gặp nhau nhất, mà tôi cũng chẳng hứng thú với việc tìm hiểu ai là người viết những bức thư ấy. Sau mỗi ngày học, tôi chỉ đóng cửa phòng ngăn cho những giọt nước không bay vào và chỉ ra ngoài khi bầu trời dần chuyển sáng bởi những ngôi sao.

Đã hai tháng kể từ khi bầu trời bắt đầu những ngày mưa dai dẳng, những bức thư vẫn tới. Đôi khi tôi chạy ra ban công chỉ để ngó xem có ai đang lén lút nhét vào hòm thư nhà tôi những bức thư khó hiểu hay không, nhưng lại chẳng thấy ai cả, mà thỉnh thoảng lại còn thấy Nguyên chở một ai

đó khác với những người con gái trước đó nữa. Tôi muốn mỗi lúc như thế, mình có thể chạy ngay xuống trước mặt cậu ấy, nói rằng tôi thích cậu, thích lắm lắm.

Nhưng đó chỉ là những suy nghĩ thôi, suy nghĩ mà không hành động thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ngày mai, ngày mai nữa, bỗng nhiên tôi chẳng còn thích những ngày mưa, mà mong nắng mau tới thật nhanh.

Ba ngày tiếp đó, những bức thư chẳng tới, mặc cho tôi cứ chạy xuống hòm thư mà bối tung hết cả lên.

4.

Những ngày cuối hè, khi mà mưa vẫn tiếp tục tuôn, tôi vẫn gửi những bức thư đi mặc dù chẳng bao giờ có câu trả lời. Hôm qua đi qua nhà Di, tôi thấy Nguyên chở một cô bạn nào đó, con người như cậu ta mà lúc nào cũng làm Di thơ thẩn, hay thiệt. Tôi hiểu cảm giác của một người khi thích người khác, nhưng dù có hy vọng hay chấp tay cầu nguyện hứa hẹn thì cũng chẳng bao giờ được hồi đáp, những cảm xúc ấy thật khó tả mà.

Tôi chạy đến cửa hàng trong một ngày mưa. Mưa to là đằng khác. Đi ngang qua khu vui chơi của khu nhà, tôi thấy Di ngồi trên chiếc xích đu giậm chân xuống những vũng nước tung tóe. Cô ấy chẳng cầm ô, lúc nào cũng như thế cả. Tôi ngồi chỗ cầu trượt nhìn Di, cho tới khi cô ấy chạy về thì tôi mới trở về. Ngày hôm sau, tôi ốm nặng. Có lẽ học cách bắt chước dầm mưa nhưng chẳng chống chọi nổi, vậy mà sao một cô gái như Di lại có thể làm quen với nó không biết nữa. Tôi ốm, và chẳng ai viết thư, những bức thư cũng chẳng được gửi đi nữa.

Sáng thứ Tư, tôi cầm món quà đã giấu kỹ trong ngăn tủ suốt mấy ngày mưa ứ đọng, đặt trước cửa nhà Di. Lúc đầu tôi định nhét vô hòm thư như cái cách mà tôi vẫn gửi những bức thư cơ, nhưng tôi muốn làm điều gì đó đặc biệt.

5.

Ngày hôm sau, trước cửa nhà tôi có một món quà. Có lẽ là của người gửi thư.

- Cầu nắng tới sớm trong những ngày mưa! Tôi treo con búp bê lên khung cửa sổ phòng ngủ. Ngày mai bắt đầu chấm dứt kì nghỉ hè, nhưng sao những ngày mưa chẳng chịu dứt gì cả. Hôm nay tôi không ra ban công nữa, mặc dù ngó ra cửa sổ vẫn thấy những đám mây, nhưng sao chẳng còn màu đỏ. Những gợn mây trên trời trôi bình lặng, mưa cũng ngọt, quang đãng hơn mọi ngày.

Tôi thức dậy thấy ánh nắng xuyên qua ô cửa. Nắng to lắm, rọi vào con búp bê cầu nắng xoay vòng vòng...

Hình như trời đã chuyển sang mùa nắng rồi...

*Tôi không hiểu vì sao con gái cứ hay đặt niềm tin và đưa lòng mình
cho người không thích họ như thế?*

Cango

Tên thật: Lê Thị Ngọc Dung

Sở thích: Đọc sách, làm bánh, móc đồ handmade.

Câu nói yêu thích: Thất bại là một sự kiện, không phải là một con người.

UYÊN NGUYỄN

ĐỪNG LƯỚT QUA NHAU

"**C**ó khi nào anh nhớ một người, người đã đến bên anh, như em, bước về nơi cuối đường này?"

Say.

Chị viết một vài dòng lên Facebook. Viết rồi lại xóa. Chị nói chị cố vờ như mình đang say, chệnh choáng và mơ màng. Chỉ có như vậy chị mới kìm nén được cơn ngọt ngào bởi mùi nước hoa phụ nữ lạ nơi anh.

Cứ mỗi đêm anh về muộn, chị lại nói, chị chỉ đang say thôi...

...

Hôn nhân của chị, mỗi nhân duyên nợ nần dai dẳng ấy gánh trên mình cái tình yêu nặng nề, chúng bám lấy chị cũng được tròn vẹn hai năm. Kỷ niệm ngày cưới, anh về muộn, anh say khướt, người mềm nhũn, dựa vào đôi vai gầy của chị, anh cười thật tình - cái nụ cười mây gió mà chị biết anh sẽ chỉ trao cho người con gái khác.

Chị có giống cô ấy không? Không, chị rất khác, chị không đẹp mỏng manh như cô ấy, chị cũng chẳng quyến rũ như cô ấy. Vậy tại sao anh cưới chị? Vì chị yêu anh. Ngày cô ấy bỏ anh mà đi, chị bước vào cuộc tình dang dở của hai người, chấp nhận đóng vai "kẻ cơ hội", "người thứ ba", "người thay thế"... gì cũng được, ừ, chỉ cần bên anh thôi, gì cũng được. Chị không giỏi ngọt nhạt những lời lẽ đường mật, chị đến với anh chỉ bằng thứ tình cảm một chiều kiên trì tới mòn mỏi. Anh cũng luôn nghĩ bản thân nợ chị một tình yêu, nợ chị chính thứ tình cảm chị đã đánh đổi cả tuổi xuân của

mình để dành cho anh. Anh nghĩ lấy chị, đối tốt với chị chắc có lẽ cũng đủ để trả cho chị “món nợ” tình cảm này.

“Món nợ” của chị, anh trả bằng thái độ thờ ơ cho cuộc hôn nhân được đóng dấu bằng hai từ “gượng ép”. Anh trả cho chị những món quà đắt tiền do thư kí thay anh chọn, cửa hàng thay anh gói và shipper thay anh gửi đến tay chị. Anh trả cho chị bằng những đêm say dài mệt mỏi, những nụ cười tình và cái tên thân thuộc với anh, quen tai với chị nhưng chẳng phải tên của cả hai người. Sau cơn say anh chẳng có một lời giải thích, dù chỉ là một câu biện minh vô lý đến ngu si anh cũng chẳng buồn mở miệng. Lần đầu tiên sau khi cưới nhau về, anh say, anh tỉnh, chị chỉ mong anh có một lời giải thích với mình, chị tự nhủ, dù lời nói đó có mười mười đối trá thì chị vẫn sẽ tin, chỉ cần là lời anh nói, là gì chị cũng tin. Nhưng rồi nhiều lần như thế, chị lại nghĩ, chỉ cần anh im lặng thôi cũng là đủ rồi, chị sẽ tự vẽ ra một lý do nào đó, sẽ tự dối mình thêm nhiều lần nữa, sẽ giả như mình câm điếc cũng được. Bởi chị yêu anh, chị yêu anh tới ngu ngốc mất rồi.

...

- Bố mẹ giục chúng ta mau có con.

- ...

- Ý em sao?

- Em không muốn. Em không muốn một ngày cô ấy trở về, anh sẽ phải dẫn đo lựa chọn giữa cô ấy và đứa con của chúng ta.

Chị biết, sẽ có một ngày cô ấy trở về, anh vẫn luôn đợi ngày ấy, suốt hai năm nay, chưa một phút anh thôi suy nghĩ về ngày họ trở về bên nhau. Ngày cô ấy trở về, chị sẽ đóng lại giấc mơ có thật đã ghé qua cuộc đời chị, chị biết anh sẽ chẳng dẫn đo gì chị để chọn ngay cô ấy. Chị sẽ không ràng buộc anh, bằng bất cứ phương thức nào.

...

Sinh nhật chị.

Anh đi công tác. Chị cũng nghĩ rằng anh sẽ không nhớ ngày hôm nay. Hai năm qua chị quen rồi, quen những ngày kỷ niệm chỉ mình chị thôi nấn, mình chị cắt bánh, mình chị chúc mừng. Nói rằng quen nhưng hỏi làm sao chị không buồn?

Hôm nay chị cho phép bản thân rời nhà, khoác thêm chiếc áo rồi đi khỏi căn nhà lạnh ngắt sự cô đơn ấy.

Chị bước từng bước thật chậm, cúi đầu xuống đếm từng viên gạch lát vỉa hè, khẽ xuýt xoa một chút khi gió thổi qua đôi má ửng đỏ lên vì lạnh. Ngày xưa chị cũng đã gặp anh như thế.

...

Kỷ niệm.

Chị bước từng bước thật chậm chạp như muốn đếm hết chỗ gạch lát vỉa hè, khuôn miệng nhỏ xinh đang lẩm nhẩm một câu hát nào đó nghe không rõ lời. Chị cứ đi chậm chạp như thế vậy mà lại đâm được vào người ta. Xoa xoa cái trán vừa bị cụng, chị nghe có tiếng nói vang lên từ phía trên đầu mình:

- Cô... không sao chứ?

“Cô không sao chứ?”

Câu hỏi ấy đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần trong mỗi giấc mơ của chị, nó mơ hồ xuất hiện mỗi khi chị nhớ về anh. Lúc đó chị thật muốn nói với anh rằng, cái trán của chị không sao nhưng trái tim của chị có sao mất rồi. Anh cứ mạnh mẽ đẩy cánh cửa trái tim chị, xông vào hùnh hổ như một tên đòi nợ thuê, đòi chị trả cho anh món nợ tình yêu từ kiếp trước.

Trong tình yêu, chị như đứa trẻ nhỏ, chị nâng niu thứ tình cảm đến đột ngột ấy trong lòng bàn tay như quả cầu thủy tinh mong manh, dễ vỡ. Chị nửa muốn hét lên, nửa muốn âm thầm, nửa muốn người ta biết, nửa rụt rè giữ lại cho riêng mình thôi. Chị hay lén đặt trước cửa nhà anh một bữa ăn sáng nho nhỏ với một tấm note vàng vàng vẽ khuôn mặt cười thật ngộ. Bữa đầu tiên, anh vứt đi. Bữa thứ hai, thứ ba,... chị vẫn phải ôm bộ mặt buồn như đứa trẻ nhìn công sức của mình bị anh tống vào thùng rác không thương tiếc. Cho tới lúc chị đổi bữa ăn sáng thành cốc cà phê ấm nóng thì anh đã chấp nhận nó.

Sau những cốc cà phê sáng được gửi đến nhà rồi đến văn phòng, anh biết người đó là chị - cô nhân viên mới hay lén nhìn anh qua tấm kính trong suốt ngăn cách phòng trưởng phòng với nhân viên. Anh không ngăn cản nhưng cũng không tiếp nhận, anh chỉ không muốn chị nhìn thấy ý tốt của

mình bị anh vứt bỏ, anh không nỡ để một cô gái đau lòng. Cho tới ngày cô ấy thực sự xuất hiện, cô ấy xinh đẹp, quyến rũ, tinh tế và đầy lôi cuốn. Cô ấy như nhân vật chính trong các bộ phim hiện đại - người con gái mạnh mẽ, độc lập và... đẹp.

Chị như biến mất khỏi cuộc sống của anh. Thi thoảng anh vẫn nhìn thấy hình bóng chị qua tấm kính chắn ngang, nhưng ánh mắt chị đã thôi không còn nhìn lại phía này nữa. Những cốc cà phê sáng cũng mất hút như chưa từng xuất hiện, những mẫu note vàng cũng thôi không còn đến nữa. Chị trầm lặng, nhẹ nhàng rút khỏi tầm mắt của anh như ngày chị đến. Nhưng có lẽ anh chẳng quan tâm. Người con gái hiện đại cuốn anh vào một tình yêu nồng nàn, cháy bỏng. Trong công ty ai cũng biết anh đã mua một chiếc nhẫn nhỏ xinh chờ ngày được đeo nó lên ngón tay thon dài của cô gái ấy.

Anh chẳng để tâm có người thầm thương anh, thầm buồn, thầm khóc đi theo bước chân anh mỗi chiều muộn. Có người lén căn môi nhìn anh ôm cô ấy, có người nắm chặt bàn tay không cho tiếng khóc bật tan ra khi nhìn thấy anh cầu hôn cô ấy, có người khẽ ôm anh khi anh say khướt tại quán bar ngày cô ấy rời đi, có người yêu anh tới ngu muội rồi.

...

- Chị cứ định sống như này mãi sao? - Cậu ấy áp vào má chị một cốc cà phê giấy ấm áp.

Cậu nhỏ hơn chị hai tuổi, em họ của anh, đóng vai trò kẻ đứng bên cuộc đời chị. Cậu cứ xuất hiện như chiếc phao cứu sinh mỗi lúc chị thấy mình bấp bênh tưởng ngã. Đưa tay nhận lấy cốc cà phê, chị mỉm cười, cậu bé này luôn tìm được nơi chị đứng, nhắm mắt lại cũng biết chị đang ở đâu, chị đang nghĩ gì, cứ buồn cười đưa bàn tay về phía chị như thế này thôi.

- Chị đã nghĩ nếu cô ấy quay lại cũng tốt, chị có cái cơ cho mình mệt mỏi mà dừng lại. Không phải chị mạnh mẽ không chịu buông tay mà là chị không buông được.

- Chị không cô đơn à?

Chẳng phải lần đầu cậu hỏi câu hỏi ấy, nhưng cứ gặp chị cậu lại không kiềm được mà muốn hỏi chị rằng “Chị gái, chị không cô đơn à?”.

- Sống chung một mái nhà với anh ấy đã chẳng còn lý do gì để chị cô đơn nữa rồi. Khi anh ấy ở đây, anh ấy là tất cả, khi anh ấy rời đi, tất cả là anh ấy.

Hai người cứ im lặng như thế cho tới khi bước chân dừng lại trước cánh cổng lớn. Chị chột thở dài, đã bao ngày chị đứng phía sau cánh cổng ấy chờ anh trở về? Hôm nay có lẽ cũng sẽ như bao hôm khác, cứ mặc chị đợi, anh chẳng muốn về.

Một vòng tay lớn ôm trọn lấy đôi vai của chị, vòng ôm thân quen nhưng không phải của anh. Cậu ấy khẽ nói câu chúc mừng sinh nhật, cậu ấy khẽ vỗ nhẹ bàn tay đặt ngang vai chị. Mỗi lần chị buồn, cái người trẻ tuổi này lại làm thế để an ủi chị. Chị ngốc nhưng chị không ngốc tới mức không nhận ra tình cảm của cậu, chỉ là chị không có cách nào đáp trả.

- Em về hơi muộn đấy.

Giọng nói trầm trầm, nhàn nhạt vang lên cùng tiếng mở cổng khiến chị giật mình. Chị vội vàng đẩy cánh tay đang ôm mình ra, quệt nhanh hai hàng nước mắt chực trào khỏi mi. Anh về. Anh đã về và đứng đợi chị khá lâu phía sau cánh cổng lớn ấy. Anh đã chờ hình bóng chị cầm túi bước đi trên từng ô gạch chứ không phải chờ cảnh chị về cùng người đàn ông khác và để người ta ôm lấy mình ngay trước căn nhà của hai người. Cậu ấy chào anh, quay sang chị mỉm cười rồi rời đi. Chị lúng túng trước sự xuất hiện của chính người chị đã trông ngóng cả ngày hôm nay.

Lẽo đẽo bước theo sau anh vào nhà, máy móc tháo giày cất vào tủ, mặt vẫn cúi gằm xuống như đứa trẻ làm sai bị mắng. Anh cứ ung dung như thế ngồi xuống sofa, chẳng hỏi chị một câu rằng chị đi đâu, làm gì? Tại sao lại ra ngoài lâu đến như vậy? Trợ lý nhắc anh rằng hôm nay là sinh nhật của chị, còn hảo tâm mua hộ anh một chiếc bánh sinh nhật cỡ lớn cùng một bó hoa thật to làm quà. Anh trở về nhưng chị không ở nhà, căn nhà lạnh ngắt không một sức sống. Thực tình lúc chờ chị, anh cũng đã phải rùng mình suy nghĩ, hai năm nay chị đã sống trong căn nhà này và đợi anh như thế nào vậy? Anh thấy chút ân hận xuất hiện trong suy nghĩ của chính mình. Nhưng niềm ân hận ấy thoáng phút chốc trở thành sự khó chịu, một vị chua dâng dần trong cổ họng khi nhìn thấy cậu ấy ôm chị. Thì ra lâu nay

căn nhà này không lạnh lẽo như anh đã tưởng, chị cũng không cô đơn tới mức anh phải cảm thấy ân hận.

Nhìn chiếc bánh và bó hoa trên bàn khách, chị rút hết can đảm mở miệng:

- Anh về lâu chưa?
- Có quan trọng không?

Anh nói rồi với điều khiển tắt luôn ti vi, đứng dậy xoay người về phía phòng ngủ, bước được hai bước, như nhớ ra, anh hơi quay đầu lại, nói lạnh nhạt:

- Sinh nhật vui vẻ, không cần phần lại bánh đâu.

Khi anh quay đi, chị vội vàng chạy đến nhưng lại không dám ôm lấy tấm lưng lớn ấy như trong những bộ phim tình cảm vẫn làm. Chị chỉ túm nhẹ một góc áo anh, khó khăn nói từng chữ, thật chậm, thật rõ ràng:

- Em và cậu ấy không có gì cả, cậu ấy chỉ muốn chúc mừng sinh nhật em thôi, không như anh nghĩ...

- Em biết anh đang nghĩ gì sao? Anh cũng không quan tâm tới việc hai người là gì và làm gì với nhau nên không cần nói nhiều như vậy.

Anh nói rồi đi thẳng, bàn tay bé xíu của chị tuột dần khỏi vạt áo anh. Chị ngồi bó gối trên sofa cả đêm, thả hết cây nến nọ đến cây nến kia trên chiếc bánh sinh nhật có hai chữ “Vợ yêu”. Cái tên sến sẩm này chắc chắn do cậu trợ lý của anh đặt rồi, cả bó hoa hồng nhưng to đùng kia nữa, chẳng có lấy một cái thiệp cho ra hồn. Mười lần thì mười một lần món quà từ anh có kèm theo một bó hồng nhưng đỏ thắm. Chị không thích hoa hồng, chị bị dị ứng phấn hoa, mỗi lần tiếp xúc với phấn hoa chị đều bị nổi mẩn ngứa khắp người. Nhưng anh chẳng biết. Vì chị giấu quá giỏi hay vì anh chẳng thèm để tâm? Có gì để buồn? Hai năm qua cái nỗi buồn với chị mà nói đã trở thành tri kỉ, lẽ ra chị nên làm quen với nó rồi mới phải. Chị mặc cho những giọt nến màu mè, nóng rực chảy vào đầu ngón tay, chị kiểm cái cố bóng rít mà để nước mắt lạnh lẽo chảy dài trên hai gò má ửng đỏ vì lạnh. Người chị bắt đầu nổi mẩn ngứa ngứa, chị chậm chạp đứng dậy tìm thuốc uống rồi lại trở lại sofa nằm co ro cố vỗ giấc ngủ dài.

Ngày hôm sau anh rời đi lúc nào chị không hay biết, lúc tỉnh dậy chị thấy mình vẫn co ro đáng thương như một con mèo trên chiếc sofa lạnh ngắt, chiếc bánh trôi thật thảm hại bởi sáp nến chảy nhoe nhoét trên bề mặt, bó hoa im lìm nằm ở góc bàn không hề suy suyển. Anh rời đi và mọi thứ vẫn nguyên vẹn thế, vẫn căn nhà trống, vẫn cô vợ nhỏ ngu ngốc chờ đợi anh.

...

Hiện thực.

Giấc mơ nào cũng có điểm dừng của nó, hạnh phúc này là chị đi mượn của người ta, rồi sẽ tới ngày chị phải trả lại.

Cô ấy quay về. Chị nghe kể cô ấy còn khóc rất lớn khi biết tin anh đã cưới chị. Cô ấy rất đau khổ vì ngày cô đi anh đã không đuổi theo níu giữ cô ở lại.

Cô gái ấy là người con gái hiện đại, muốn bàn tay mình tự gây dựng một sự nghiệp riêng không thua kém bất kì ai rồi mới tính tới chuyện lui về ở bên người đàn ông của mình. Nhưng điều cô không ngờ tới là người đàn ông ấy chẳng những không hèn mọn níu kéo bước chân tự do của cô, mà còn không chờ đợi cô trở về. Cô muốn hét vào mặt người vợ hiền lành của anh rằng vị trí người phụ nữ của anh vốn dĩ không thuộc về chị ta, nó là của cô, từng là của cô thì sẽ mãi là của cô.

Cô hẹn gặp chị vào buổi chiều giữa đông lạnh cắt da cắt thịt. Đối diện với người phụ nữ hơn tuổi mình nhưng cô không thể phủ nhận rằng chị ta rất trẻ, rất xinh, nét xinh của chị ta thật buồn, đôi mắt sụp xuống, khóe môi cũng trĩu xuống tạo cảm giác dù chị ta có cười thì cũng là nụ cười buồn tới nao lòng. Chị nhẹ nhàng hỏi cô trở về được bao lâu rồi, đã kịp quen khí hậu trong nước hay chưa, cuộc sống bên đó của cô như thế nào? Cô nhìn chị thật lâu rồi mở miệng:

- Cuộc sống bên đó của tôi là những ngày chật vật khi không có anh ấy, hai năm qua là quá đủ để tôi hiểu mình không thể mất đi anh ấy như thế này.

- Vậy nên...?

- Chị hãy ly hôn đi. Anh ấy là người trọng chữ “nghĩa”. Dù không yêu thương gì chị, nhưng vì chị đeo bám anh ấy quá lâu rồi, lại là lúc tôi rời bỏ anh ấy nên hai người mới trở thành vợ chồng. Với con người như anh ấy, chắc chắn sẽ không ly hôn với chị nhưng tôi biết cuộc sống vợ chồng của hai người chẳng dễ dàng gì. Chị hãy ly hôn đi.

...

“Một khoảnh khắc hạnh phúc mà đời đâu như thế, Rồi em bỗng thức giấc và em bỗng nhận ra, với em, chẳng có ngày mai...”

... Người hãy cho em được yêu, được sống một lần, Được kề bên anh để thấy tình yêu rất gần...” Chị mệt mỏi với vai người ác trong câu chuyện tình yêu của họ, những lời đàm tiếu của hàng xóm, đồng nghiệp, bạn bè truyền đến tai chị mỗi ngày một nhiều. Chị đã từng nghĩ mình cứ sống đi, sống vì tình yêu của mình là được rồi, nhưng chị lại không biết nếu chỉ mình chị trao yêu thương là không đủ. Chị chẳng thể cả đời này giấu bệnh dị ứng vờ mình yêu những bông hồng nhưng đáng sợ ấy, chị chẳng thể cả đời này đứng sau lưng người đàn ông ấy lén lút khóc rồi lại đợi sự cứu mang thương hại từ người khác, và chị, có lẽ cả đời này không thể tiếp tục việc chỉ mình chị nhìn về phía anh nữa. Cảm giác ấy đau chết đi được, cô đơn chết đi được, chị chẳng chịu nổi nữa. Mỗi lần chị cười với anh, anh đâu biết đằng sau nó là một nỗi đau dài mà anh cứ vô tình mỗi ngày lại rạch nó sâu thêm một chút?

Cơn bí bách không cho phép chị ngồi yên một chỗ, đột nhiên chị muốn gặp anh, muốn nhìn thấy anh, dù chỉ là đứng từ xa nhìn anh thôi cũng được. Hãy cho phép chị làm cái việc ngu ngốc ấy thêm một lần cuối cùng rồi chị hứa, chị sẽ rời xa anh, xa nhất mà chị có thể, để quên đi anh, để có thể buông xuống được tình yêu này.

...

Chị bắt xe tới công ty anh, bước vào trong ánh mắt soi mói của mọi người, đứng trước cửa thang máy, những lời xì xào cứ thấp thoáng nhảy múa bên tai. Chị biết người ta thấy chị nực cười lắm, người phụ nữ sống đeo bám vào vị trí vốn dĩ thuộc về người khác có mặt mũi nào mà xuất hiện trước mọi người cơ chứ? Thời gian đứng chờ chiếc thang máy như thời

gian dài và bí bách nhất trong cuộc đời chị. Nỗi ám ức bị chặn trong lồng ngực chị suốt hai năm qua như muốn nổ tung, chị gần như hét lên:

- ĐI HẾT ĐI!!!

Mọi người nhìn chị với con mắt thương hại, rồi tản dần đi cho đến khi trước cửa thang máy chỉ còn lại mình bóng dáng lẻ loi của chị.

Có lẽ con người bạc bẽo ấy thấy chị chưa chịu đủ những tủi hờn nên khi chiếc thang máy dừng lại, cánh cửa thang máy mở ra như một thước phim quay chậm, hai con người ấy như quăn chặt vào nhau, môi kề môi, má kề má. Nhận ra sự xuất hiện của chị, anh vội vàng đẩy thân hình đang bám chặt lấy mình ra. Bộ dạng lúc này của anh thật chẳng khác lúc chị bị anh bắt gặp cùng với cậu trai trẻ tuổi kia ở trước cổng nhà là bao nhiêu. Nếu có khác thì là chị vô ý, còn người ta hữu tình. Không biết chị lấy hết can đảm ở đâu ra, thật bình tĩnh, nước mắt không rơi, môi không run mà nói:

- Tôi đến để nói rằng tôi đồng ý với cô. Anh, chúng ta ly hôn đi, em buông tha cho anh từ lúc này.

Chị nhanh chóng quay người bỏ chạy, anh vội vàng chạy theo, bắt lấy cổ tay mảnh mai của chị nhưng chị lại hất ra. Anh thấy chị nói trong nước mắt rằng: “Xin anh, đừng để em hối hận vì đã buông tay anh”.

Chị lại bỏ chạy nhưng không chạy được bao xa thì gặp tai nạn.

...

Có lẽ cô ấy chẳng thể quên gương mặt cắt chằng còn một giọt máu của anh lúc chị được đưa vào phòng cấp cứu. Cô chẳng dám nhìn sự sợ hãi tràn ngập khuôn mặt anh khi hơi thở chị yếu dần, khi anh nhìn lại chiếc áo mình đang mặc, nó nhuộm kín màu máu của chị.

Ngày cô trở về, anh đã nói giữa họ là không thể nữa. Cô đã nghĩ anh không muốn phản bội chữ “nghĩa” mà anh tôn thờ, cô đã nghĩ chỉ cần chị ấy là người yêu cầu ly hôn thì mọi thứ sẽ trở về đúng chỗ của nó, cô đã nghĩ anh vẫn luôn chờ cô trở về, cô đã nghĩ mọi chuyện đơn giản quá.

Hai năm qua, với anh thì chị là gì?

Chị là vợ. Chị là người cam chịu sự lạnh nhạt của anh, luôn cười với anh thật xinh xắn. Chị là người chờ anh trong câm lặng, tin anh vô điều

kiện.

Chị là thói quen. Chị là con mèo nhỏ hăng đêm lén từng chút một nằm lại gần tấm lưng của anh, mím cười ngậy ngốc rồi ngủ ngon lành.

Và chị là an yên. Chị là nơi anh thấy tim mình lắng lại, cái đầu cũng thôi mệt mỏi nghĩ suy, là sự bình yên anh muốn ôm mãi vào lòng.

Bấy lâu nay anh ích kỷ chỉ mong nhận mà chưa hề đáp trả lại tình yêu tội nghiệp ấy của chị. Anh đã ý lại cái trái tim ấy sẽ yêu anh mãi chẳng rời xa, sẽ bên anh không đòi hỏi lấy một lý do, sẽ là của anh mãi thôi.

Anh đã không nói với chị mỗi ngày anh lại thấy mình thêm nhớ chị nhiều hơn một chút, anh cũng không nói với chị rằng anh ghen chết được khi nhìn thấy cậu em họ của mình ôm chị, anh không nói với chị là anh yêu người ấy mất rồi, vợ anh ấy, anh yêu chị mất rồi.

...

Cậu lao đến như một tên điên, cậu điên cuồng đánh anh, cậu gào tên chị. Cậu ấy muốn bên chị mà chị chẳng cho phép, cậu ấy sẽ là người bảo vệ chị tốt hơn bất kì người đàn ông nào vậy mà chị chẳng tin. Tình yêu cậu dành cho chị không ít hơn một chút nào so với tình yêu chị dành cho anh. Mỗi lần ôm chị, cậu đều siết chặt vòng tay hơn một chút, cậu sợ chỉ trong phút chốc thôi, người con gái ấy sẽ tan biến mất, sẽ quay lưng trở lại với tòa lâu đài lạnh lẽo của cô ấy. Anh là người có tất cả mọi thứ, anh là người đàn ông duy nhất được “thế giới” của cậu yêu thương và chờ đợi. Cậu hận anh, cậu hận anh có mà không giữ, cậu hận chị yêu anh, hận mình yêu chị.

...

Cô ấy đã quay trở lại với khung trời nước Mỹ của mình, để lại cho anh một lời tạm biệt và một lời xin lỗi gửi tới người vợ bé nhỏ của anh.

Anh ở bên chị trong suốt thời gian chị nằm viện. Đây cũng là thời gian anh đã suy nghĩ rất nhiều. Anh nhận ra chị đã đau khổ biết nhường nào khi sống cùng anh, nhận ra chị đã cô đơn biết bao nhiêu trong khi anh cứ nghĩ mình đã cho chị một cuộc sống sung túc, nhàn rỗi. Chị tỉnh lại, anh nói với chị:

- Anh đồng ý ly hôn.

...

Hai anh chị ly hôn vào một ngày nắng nhạt.

Nhìn vẻ mặt nhẹ nhõm của anh, chị nghĩ có lẽ anh cũng thấy bản thân mình được giải thoát. Chỉ cần anh thấy vui là được, dấu cho tình yêu với anh mang mệt mỏi, đơn côi thì chị vẫn không thể giấu được trái tim mình rằng chị còn yêu, chưa một phút giây nào chị ngừng yêu anh.

Bước chân ra khỏi tòa án, chị cố kéo khóe miệng mình lên, nụ cười xinh xinh như nắng ngọt đầu mùa nhảy nhót trong tim anh rạo rức:

- Anh... phải sống hạnh phúc đấy.

Nói rồi chị vội quay đi, để rồi có một bàn tay giữ chặt bàn tay chị, xoay chị quay lại, đối diện với mình, anh nói:

- Chúng ta kết thúc để bắt đầu lại lần nữa, lần này tới lượt anh yêu em.
Ngày cô ấy trở về, chị sẽ đóng lại giấc mơ có thật đã ghé qua cuộc đời chị.

Uyên Nguyễn

Tên thật: Nguyễn Bảo Uyên

Sở thích: Viết - Vẽ - Đi.

Câu nói yêu thích: Nothing is impossible.

Các tác phẩm đã xuất bản: Truyện ngắn "*Tóc ngắn vai gầy*" in trong tập "*Yêu một nửa tim thôi*".

Đang làm việc tại Showroom Cococherry Hà Nội :')

ANGELLA

NGƯỢC CHIỀU CHÊN VÊN

Phong quyết định nói chia tay khi tôi từ chối lời cầu hôn của anh. Anh bảo, anh yêu tôi, nhưng gia đình không cho phép anh chỉ dừng lại ở giới hạn yêu đương bình thường. Mẹ Phong muốn nhìn thấy anh thành gia lập thất trước khi căn bệnh ung thư của bà trở nặng. Phong thương tôi nhiều và anh nghĩ tôi chính là niềm hạnh phúc mà ông trời mang đến cho cuộc đời anh. Nhưng rồi tôi lại né tránh, rút ngón tay đang chờ được lồng nhẫn ra khỏi tay anh, lắc đầu một cách buồn bã.

"Em chưa sẵn sàng." Bốn từ một ý, tôi chối bỏ lời cầu hôn chân thành của Phong bằng chất giọng lãnh đạm.

Việc gò bó chính mình vô cái khuôn khổ hà khắc của luật lệ gia đình và chức danh vợ hiền dâu ngoan khi chưa thực sự nghĩ tới, là lý do đáng để tôi từ chối Phong thay vì đeo vào ngón tay xinh đẹp của mình chiếc nhẫn cầu hôn, hoặc sẽ khiến mình hối hận suốt quãng đời còn lại, hoặc sẽ đem đến cho mình thật nhiều hạnh phúc vô tận. Nhưng theo thực tế khách quan và hiện thực cuộc sống đang mỗi ngày nhịp nhàng trôi đi, cái "hoặc" đầu tiên luôn chiếm tỉ lệ đến con số xấp xỉ chín chín phẩy chín trên một trăm phần trăm.

Bất ngờ trước kết quả Phong không dám nghĩ tới, anh mỉm cười chua chát thôi không nhìn tôi nữa. Tôi nhận ra một giọt nước mắt trào ngược nơi khóe mắt anh, tiếng vỡ giòn tan của một cuộc tình cứ ngỡ sẽ trọn vẹn vang lên trong sâu thẳm tiềm thức. Phong lặng người, cất hộp nhẫn vào túi áo rồi lạnh lùng thả ra từng chữ.

"Chúng ta chia tay đi."

Hôm ấy gió thổi rất mạnh, tôi nghe loáng thoáng bên tai tiếng leng keng nhịp nhàng của những chùm chuông ngân ngân. Một cảm giác lạnh cóng bao bọc lấy thân thể run lẩy bẩy mỏng manh trong gió, tôi gượng cười, nén cái chênh vênh nửa đau nửa bình song hành nơi cảm xúc, bình thản gật đầu, rồi bước qua một mối tình đáng ra nên hoàn mỹ.

***

Ngày Phong lấy vợ, tôi lặng lẽ trốn lên sân thượng của tòa nhà cao nhất thành phố hút thuốc, khói thuốc dội ngược khiến khoang phổi tôi ngộp úng, cay rát và đẩy ra từng cơn ho sặc sụa. Giữa đầu ngấm nền trời trong veo tinh khiết, lưng thừng những cụm mây trắng xô bồ đùn đẩy nhau như cách dòng đời đưa đón số phận con người, tôi thầm nhếch môi tự cười nhạo bản thân, khước miệng mở rộng hà ra một làn khói trắng đục ngầu, đặc sệt.

Cánh cửa tầng thượng hé mở. Tôi quay đầu nhìn kẻ phá đám, bàn tay lắc lư điếu thuốc còn tàn lửa đỏ đang dần cháy lụi trong không khí hanh khô của tiết trời tháng Sáu nực nội.

Kiên bước đến cạnh tôi, tựa thân hình cao lớn vào thành lan can ánh bạc. Cái nắng mùa hạ làm cậu nheo mày khó chịu, tấm lưng ướt đẫm mồ hôi minh chứng cho việc thang máy tòa nhà đang bảo trì hoàn toàn đúng sự thật và cậu đã phải rất vất vả mới leo được lên đây. Vẫn giọng điệu dừng dừng khiến người ta phát ghét ấy, Kiên nghiêng đầu sang tôi, cười cợt nhả.

"Yêu người ta sao còn từ chối? Bây giờ người ta lấy vợ lại trèo lên đây buồn một mình. Cháu biết cách hành hạ bản thân thật đấy."

"Cháu không buồn." Tôi bướng bỉnh quay qua Kiên phản pháo, chợt thấy bàn tay cậu đặt nhẹ lên gò má mình, nâng niu như một cách an ủi mùi mẫn. Trong chốc lát, tôi đứng chôn chân nhìn cậu, nhìn bàn tay cậu khẽ vỗ về tôi, một cảm giác an yên xâm lấn toàn bộ ý thức, trái tim tôi đập chậm đi vài nhịp.

Chao đảo.

Kiên hướng ánh mắt xuống tàn thuốc vương vãi dưới chân lan can, thờ dãi nheo mắt bẹo má tôi một cái đau điếng, danh thép nhìn tôi bằng đôi mắt người ông dữ dằn.

"Lần sau đừng thế này nữa. Ông đã dạy cháu tránh xa rượu bia thuốc lá rồi mà không chịu nghe lời hả?"

Tôi khúc khích cười thầm, ném điếu thuốc hút dở xuống chân di di mạnh. Kiên thở dài, tặng tôi một cặp mắt hằm là hài lòng.

Hoàng hôn buông xuống như bức tranh sơn dầu mới vẽ, vạt nắng thừa thốt tắt dần nhường chỗ cho đám tinh tú lấp lánh chen chúc. Xoay người về phía mặt trời lặn, tôi và Kiên im lặng chờ nắng tan biến giống những viên đường ngọt ngào nằm dưới cốc nước. Tự nhiên ý thức mách bảo, tôi hãy rạch lồng ngực mình ra cho trái tim đập thoải mái, cho xua đi cái nửa vời chênh vênh lệch lạc, tháo ra hai chữ tình yêu luôn dính vào Phong. Kiên lặng lẽ liếc tôi không nói, cảm giác bình yên và an toàn quen thuộc tựa một người bạn thân khóa lấp nỗi buồn của tôi. Như một hồi chuông lớn gõ mạnh vào tâm khảm ngủ say bấy lâu nay, tôi nhận ra một điều đáng ra mình phải nhận ra ngay từ ban đầu, suốt những chuỗi ngày tôi đột ngột biến mất, người tìm ra tôi đầu tiên, luôn là Kiên.

***

Học chung với nhau trong những năm tháng cấp III vô tư vội vã, Phong, Kiên và tôi là nhóm bạn thân duy nhất còn giữ liên lạc mật thiết cho đến lúc tốt nghiệp cấp III và bước qua cánh cửa đại học. Chúng tôi cùng học, cùng chơi, cùng dìu dắt nhau qua mọi khó khăn vấp ngã của sóng gió cuộc đời, may mắn hơn thấy, cả ba đều thi đỗ một trường đại học nằm chung trong thành phố lớn.

Rồi vào một ngày nắng vàng như rót mật, Phong hẹn tôi đi chơi riêng, đây là lần đầu tiên chúng tôi đi chơi mà thiếu mất một người trong ba đứa. Phong bảo Kiên còn bận nhiều việc nên sẽ đến sau. Thế là tôi cứ vậy mà ngây thơ tin lời

Phong cho đến lúc anh nhẹ nhàng đặt lên môi tôi một nụ hôn vội và ngỏ lời yêu. Ngày hôm ấy tôi không biết mình nên vui hay nên buồn, sự thay đổi mối quan hệ bạn bè đột ngột khiến tôi choáng váng, tôi do dự, hàm răng bầu vịu làn môi tới bật máu đỏ. Phong nắm chặt tay tôi với cái nhìn kiên quyết, tôi cảm nhận được tình yêu mãnh liệt anh dành cho tôi to lớn tới chừng nào, thực tế tôi chưa sẵn sàng chào đón một cuộc tình dễ khiến

người ta đau khổ hoặc thậm chí ngụp lặn giữa yêu thương, tôi còn nhiều thứ muốn làm, nhiều mục tiêu muốn thực hiện, nhưng sự chân thành tha thiết đan xen những cái nhìn khấn khoản của Phong lúc ấy lại gây cho tôi một cảm giác yếu lòng tới gục ngã. Tôi chấp nhận Phong như một thử thách đầu đời sinh viên.

...

Tôi gọi Kiên là ông tổ. Kiên khá trầm tính, ít nói, lạnh lùng và đôi khi là xa cách. Chúng tôi thân nhau qua những tiết kiểm tra trên lớp, cậu là phần tử chép tài liệu khét tiếng của khối tôi lúc bấy giờ. Hồi đó vài bạn nữ trong lớp vì ghét thái độ già nua lãnh đạm của Kiên mà gán cho cậu cái mác "Ông tổ". Không hiểu sao tôi lại thích mê cái tên đó, sau này hễ gặp nhau là suốt ngày một tiếng "tổ tổ, cháu cháu", lắm lúc tôi còn quên mất tên cậu là Kiên và nhầm cậu là bạn thân, chứ không phải tông chi họ hàng gì với tôi cả.

Ngày tôi kể Phong nói yêu tôi, Kiên chỉ xoa đầu tôi, trầm lặng bảo cậu biết lâu rồi. Chẳng rõ Kiên khi ấy cảm thấy thế nào, nhưng trong tôi lúc đó bỗng hụt hẫng vô cùng, cứ như mình đang cố bẻ gãy một cành cây to và vô tình bị nó cứa chảy máu.

Tôi luôn vạch ra ranh giới bạn bè và tình yêu thật rõ để không phải đánh mất thêm bất kỳ người bạn thân nào khác, điển hình là Kiên - anh chàng luôn thấu hiểu và bên cạnh tôi mỗi khi tôi gặp một rắc rối khó giải trên đường đời.

Quãng thời gian thất tình là chuỗi ngày dễ khiến con người ta muốn đi chết nhất, cô đơn bủa vây, bóng tối bao trùm, hằng đêm làm bạn với nước mắt, thả cửa bản thân và cho phép tâm hồn ngã gục trong khoảng trống lạnh lẽo nào đó. Mặc dù đã chấp nhận chuyện mình buông bỏ Phong như thả ra cơn gió lớn nhất trong cuộc đời hai mươi này, nhưng tôi luôn có cảm giác thâm tâm còn bị một chút dư tàn của nó càn quét và xáo động đến tung tóe.

Kiên khuyên tôi nên bảo lưu điểm và đi đâu đó một thời gian, để nghỉ ngơi, thư giãn, hoặc quên đi ai đó đã làm tôi tổn thương thật nhiều.

Thế là quyết định tham gia khóa huấn luyện đào tạo du học sinh đi Nhật Bản mà tôi chần chừ bấy lâu nay được khoan đở trong sổ ghi chép, tôi lao đầu vào học và tìm cách xóa bỏ hình bóng Phong ra khỏi trí nhớ. Sự biến mất của Phong để lại một lỗ trống to đùng giữa trái tim tôi, không làm sao lấp đầy được. Kiên biết, nhưng cậu chỉ im lặng, cùng tôi song hành qua chuỗi tháng ngày bình dị mang tên “Độc thân”.

Ngày giấy báo du học được gửi về, Kiên đèo tôi bằng chiếc Cup đở cũ kỹ hồi cấp III, chạy một lèo từ quận 3 sang quận 1, lượn đở các quán ăn vặt dân dã. Cậu tặng tôi một con gấu bông lớn ngộ nghĩnh, ở cổ đeo chiếc nơ hồng xinh xắn thay cho quà chúc mừng. Suốt đêm hôm đở, chúng tôi rong ruổi mãi tới tận khuya muộn. Kiên đưa tôi về phòng trọ, không quên bồi thêm vài câu dặn dò, bảo tôi cố gắng thả lỏng đầu óc đở cơn gió kia lặng lẽ bước ra.

Quãng thời gian ngắn ngủi còn ở Việt Nam, tôi dành phần lớn sự rảnh rỗi đở cùng Kiên đi thăm thú một vài địa điểm thú vị mà chúng tôi chưa từng đặt chân đở. Vẫn như thường lệ, Kiên đèo tôi sau yên xe cót kết, băng qua hàng dặm nẻo đường mà mình không thể ước chừng. Lâu lâu, tôi ngửa đầu nhìn bầu trời trong xanh lặng lẽ thả mấy đám mây mềm xốp như bầy cừu đang gặm cỏ, vu vơ lẩm bẩm một bài hát quen thuộc nào đở mà cả hai chẳng thể nhớ tên. Gió đi qua đem tới cho tôi cái an yên bình lặng, không còn vòng tay ôm siết, không còn nụ hôn vội vã, tất cả những thứ thuộc về Phong dần dần nép gọn vào ngăn trống ký ức trong tôi, ngủ ngoan như chú mèo biết nghe lời chủ.

Đôi lúc Kiên tò mò nhìn tôi, không ngừng lặp đi lặp lại hàng chục lần câu hỏi.

"Còn yêu người ta sao lại từ chối?"

Và thỉnh thoảng tôi lại phát khùng vì tính hiếu kỳ vô duyên đở chạm vào vết thương tâm lý người khác của Kiên. Thế nhưng, tôi càng lảng tránh trả lời cậu, cậu càng dồn ép tôi vào góc chật hẹp nhất của cái xó xinh điểm đậm màu hồng một thời quá khứ. Cho đở cái đêm trước ngày tôi sang Nhật nhập học, tôi rủ Kiên lên tầng thượng cao nhất thành phố, mua bia và

gà rán trực sẵn. Đợi phở xá đồng loạt lên đèn, tôi bật lon bia, giờ cao nhìn Kiên hí hửng, hô lớn.

"Chúc mừng cho quãng đời độc thân sắp tới của Hoàng An Di. Tạm biệt cơn gió của tuổi thơ đầy hứa hẹn. Hy vọng ông tổ đẹp trai của cháu sẽ sớm thành gia lập thất trong thời gian tới.

Và cầu nguyện cho tương lai chúng ta sẽ ngập tràn niềm vui thật rực rỡ."

Kiên cười như có như không, bàn tay trái nâng lon bia vừa khui chạm nhẹ vào lon bia tôi cầm một cách có lệ, rồi cậu lại đặt lon bia về vị trí cũ, trong khi tôi sung sức uống cạn hơn một phần tư thể tích chiếc lon. Xé cẩn thận giấy gói bạc óng ánh bọc lớp thịt gà rán thơm lừng béo bở, Kiên giúp tôi gấp một phần cánh gà vàng ươm, mịn màu mỡ thịt bỏ vào đĩa giấy, tôi bốc chúng bằng năm đầu ngón tay ăn ngon lành. Chúng tôi cứ như vậy cho đến nửa đêm, khi tiếng chuông đồng hồ điểm giờ lọ lem phải về nhà, Kiên thu dọn đồng rác thừa mang xuống khu vực vệ sinh, tôi nhàn hạ tựa người lên lan can bạc phéch, đầu óc có chút lâng lâng bởi men còn, hơi choáng nhưng đủ tỉnh táo để tận hưởng cảm giác gió lùa qua kẽ tóc, đùa giỡn với làn da đang dần tím tái vì lạnh.

Kiên bước tới, bàn chân khê khàng như không muốn làm phân tán sự tập trung của ai đó, thoát đầu, vài ý kiến sẽ cho rằng người kia là đang ngắm cảnh thành phố đêm lung linh thơ mộng nhưng thực chất trong đôi mắt ấy vốn chứa đựng hàng ngàn nỗi trống trải chưa được khỏa lấp.

Từ đằng sau, tôi nhận ra vệt ấm áp kỳ lạ lan rộng hai bả vai, truyền dẫn xuống tấm lưng phẳng rồi lan ra khắp cơ thể, chiếc áo khoác mỏng thơm mùi vani tinh tế của Kiên bao trọn tôi như chiếc bánh kếp nguội sắp bị mang quăng vào sọt rác. Tôi hơi nghiêng đầu nhưng không dám nhìn cậu, hai tay vô thức vòng lại ôm lấy thân thể run rẩy.

Bất giác, Kiên choàng tay quấn chặt tôi từ sau, cái ôm bất ngờ khiến tôi ngạc nhiên tới trợn mắt. Một cơn gió thốc thổi mạnh tựa con dao vô hình cửa ngang qua lớp da mặt mỏng manh tê tái ở tôi, tôi cười gượng, hơi áp phần đầu vào vòm ngực ấm sức mùi vani tinh khiết.

An yên đến lạ kỳ.

***

Hôm tôi bay, trời đổ mưa lớn.

Kiên ghé chỗ tôi trợ hồi sớm, giúp tôi thu xếp vài vật dụng cần thiết cho quá trình nhập học ở bên. Chúng tôi không nói với nhau tiếng nào cho đến khi cậu ngỏ ý muốn đưa tôi ra sân bay. Tôi gật đầu thay câu đồng ý, khoảng không tĩnh lặng lại bao trùm lấy chúng tôi. Kiên bình thản chở tôi trên con Cup quen thuộc, ngoài trời mưa rả rích, tôi không vòng tay ôm Kiên mà dang rộng chúng thành đôi cánh, đón gió mơn trớn trên từng tắc thịt. Mát rượi và khoan khoái.

Đến trước cổng soát vé, Kiên nhìn tôi, mắt buồn khôn siết.

"Yêu người ta sao còn bỏ đi?" Cậu hỏi, giọng thủ thỉ qua cuống họng nhưng đủ để khuếch đại tới màng nhĩ tôi.

Bàn tay toan xách hành lý của tôi thoáng khựng lại, đôi mắt né tránh cả sáng dần dần ngẩng lên đối diện với cậu. Kiên vẫn thế, vô tâm và có gì đó xa cách, thế nhưng giờ đây dưới đáy mắt, đôi đồng tử tĩnh mịch mà dịu dàng ấy lại là khoảng trống yêu thương tha thiết chực chờ được đong đủ và lấp đầy.

Gượng cười chua chát trước sự đổ vỡ của mảnh tình bạn cuối cùng tôi luôn cố gìn giữ, bồi đắp bấy lâu nay, tôi nghe trái tim mình xáo động một hồi chuông lớn, mọi cảm xúc bị đè nặng bởi những mối quan hệ rối rắm chẳng chịt lên nhau, giống hết một cuộn len lù xù hàng tá sợi dây mảnh dẻ, làm cách nào cũng không sao tháo gỡ được.

Kiên luôn đặt tôi vào những câu hỏi không tên do cậu đưa ra, và tôi không bao giờ trả lời, hoặc tìm đủ mọi lý do nhạt tẻch thay cho sự trốn tránh dễ nhận. Thế nhưng Kiên vẫn cứ lặp lại câu hỏi ấy hàng tá lần, còn tôi thì luôn chọn cách im lặng cho tới khi thấy cậu chán ngấy. Nhưng lần hỏi này, tôi không thể mãi câm lặng nữa.

Kiên là một người bạn thân mà bất kỳ cô gái nào trên đời này cũng ao ước muốn có, thật ích kỷ khi tôi thuộc hàng tí ti số con gái đó. Tôi có thể mở lòng sà vào Phong theo một nhịp độ vội vàng, không cần biết lúc anh tỏ tình, tôi có yêu anh hay không. Nhưng đối với Kiên, cậu quá chân thành đến nỗi tôi không nỡ buông bỏ hai tiếng bạn bè để xây dựng mối quan hệ

yêu đương. Tôi thích Kiên, điều này là thực tế, nhưng việc chấp nhận mình đến bên cậu với tư cách một người bạn gái, tôi không đủ khả năng. Và không đủ dũng khí.

Nhìn Kiên bằng ánh mắt sâu thẳm, miễn cưỡng bản thân phải dối lòng, đem tình cảm hiện tại một lần nữa chôn sâu vào hồi ức, tôi vỗ vai cậu phình phịch, hớn hờ cười thật tươi, thế sao khóe môi và đầu lưỡi cứ đượm vị đắng ngắt.

"Vói cháu, người ấy chỉ là bạn bè thôi. Sẽ tới ngày có một cô gái khác xứng đáng bên cạnh người ấy hơn cháu nhiều lần, ông tổ ạ."

Lời tôi vừa dứt, giọng cô phát thanh hối thúc hành khách vang lên đều đều, xé tan bầu không khí bất bình thường giữa tôi và Kiên. Kiên tiễn tôi một đoạn nữa, không nói thêm câu gì. Đến khi làm xong thủ tục qua cửa hải quan, cậu mới mỉm cười, bẹo má tôi một cái đau điếng như hồi xưa, dặn dò đủ thứ trên trời dưới đất, và hầu hết chúng đều có ích cho tôi.

Tôi biết Kiên đau nhưng phải làm sao khi tôi không thể xóa nhòa nỗi ám ảnh về cuộc tình chóng vánh bên Phong, tôi sợ mất Kiên, mất đi một nghĩa tình bạn thiêng liêng bền bỉ như tôi và Phong đã từng có.

...

Đôi khi hạnh phúc rất mỏng manh và khó nắm bắt, và đôi khi nó nhạt nhòa đến mức chỉ cần ta lơ đãng chút đỉnh, ngay lập tức sẽ tuột khỏi tay ta, bay về một phương trời mới xa lắc xa lơ ở đâu đó mà ta không thể níu kéo được. Tôi đồng ý thả lòng để cơn gió cũ bước đi, bởi ngay từ ban đầu, ý thức tôi đã mách bảo Phong chỉ có thể yêu chứ không thể tiến xa hơn, giữa chúng tôi còn quá nhiều thứ mơ hồ chưa xác định rõ, tôi không muốn đẩy cuộc đời mình vào một mối quan hệ mà ngay cả bản thân cũng chưa hiểu hết, thứ tôi cần là thời gian, thời gian để suy nghĩ và thời gian để đưa ra một quyết định đúng đắn, ấy thế mà điều tôi cần đó không đủ lớn lao để vượt qua rào cản gia đình và trách nhiệm một người con đẽ trên đôi vai trần trụi vô hình của Phong. Chia tay Phong, lòng tôi bình lặng tới nỗi đáng sợ, thảng hoặc có chút chên vênh, tâm hồn hơi trống trải, buồn man mác và muốn làm điều gì đó phá cách, điên rồ. Nhưng Kiên luôn là người xuất hiện đúng lúc, kịp thời và chặt phăng đi mớ suy nghĩ được coi là khủng khiếp

của tôi, cậu bên tôi như một người thân tâm lý, xoa dịu tôi bằng những buổi ăn vặt tẹt ga, những món quà nhỏ xinh ngộ nghĩnh hoặc những cái xoa đầu trấn an dịu dàng. Mặc dù đôi lúc tôi không thích tính tò mò tọc mạch chuyện riêng người khác của Kiên, nhưng thực tế mà nói đã nhiều lần tôi muốn kể với cậu tất cả, về cuộc sống hối hả và bụi bặm nơi thành thị, về kế hoạch trở thành nhà văn trong tương lai, hoặc hơn cả thế, chính là hình mẫu bạn trai lý tưởng tôi hằng mong ước. Thế nhưng, kể từ khi tôi bắt đầu mừng tượng ra cái quả đà nằm dưới bản ngã tình bạn, sợi dây kết nối giữa chúng tôi dường như cũ kỹ tới mức sẵn sàng chực chờ đứt đoạn.

Tôi và Kiên biết rõ cảm giác đối phương với mình là gì, nhưng không một ai dám lên tiếng trước, bởi cả cậu và tôi đều sợ, chỉ cần nói ra, sự mong manh bám trụ cuối cùng của tấm gương tình bạn trong sáng sẽ ngay lập tức vỡ vụn, tan nát và không bao giờ có thể hàn gắn.

Đó là quy luật căn bản mà trò chơi tình ái nào cũng cần phải nắm bắt.

***

Kiên bắt chuyến xe gần nhất trở về quê thăm gia đình vào đầu mùa mưa tháng Bảy.

Ông trời mếu máo rồi đổ xuống vạn vật hàng lít nước mắt, mưa lớn, gió thốc mạnh như cơn cuồng phong rít gào trong tầng không ẩm ướt, sấm chớp lập lòe muốn trêu ngươi thính giác người dân phố núi chất phác đang cố tình ẩn nấp trong nhà. Ngoài đường nước trắng xóa, đục ngầu cả một khoảng trời bao la xám xịt.

Kiên chui ra từ chiếc chăn bộ đội xanh rêu, cuối giường quạt vẫn mở quay tít mù. Bất giác cậu nheo mày, lắc lắc cái đầu bù xù cho tỉnh táo. Nhà trên yên tĩnh đến kỳ lạ, Kiên xuống giường, vòng ra khu bếp hay có mẹ nấu nướng.

Đồng hồ điểm năm giờ chiều. Kiên nhận ra mình là kẻ duy nhất bị cả nhà bỏ rơi khi đã ngủ một mạch từ giữa trưa đến chạng vạng chiều tối. Bụng đói mồm meo, bao tử đòi hỏi một bữa ăn, Kiên thở dài lò dò lục thùng mì gói, mái tóc bung xù như ổ quạ, chưa chải nên dựng ngược nom vào khá bắt mắt. Bắc nước bật ga, một tay cậu dùng miệng hợp sức xé bao gói mì, tay còn lại vươn cao với lấy cái tô sứ nằm trên góc chạn.

Bất giác, một vòng tay mềm mại ấm áp ôm chầm cậu từ sau lưng. Mọi vật dường như ngừng chuyển động trong chốc lát, tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường rơi vào không gian yên ắng, mưa lộp bộp ngoài mái hiên tựa bản tình ca giao mùa cổ điển, du dương nhưng không kém phần lãng mạn, trời nổi sấm xé ngang bầu không khí âm u tĩnh lặng.

Kiên thôi động tác đứng chôn chân, thả gói mì bóc dở xuống, xoay lưng, rồi nhìn tôi đầy yêu thương, ánh mắt cậu mơ màng niềm vui khôn tả, đôi tay lạnh lẽo áp nhẹ lên hai gò má ửng hồng của tôi. Cậu hỏi.

"Bảo người ta chờ đợi cô gái xứng đáng, sao giờ lại ôm thế này?"

Tôi thơ thẩn lắc đầu theo phản xạ, khóe mắt cay mù, nhạt nhòa một tầng nước mỏng.

"Hình như em yêu anh mất rồi, Kiên ạ." Tôi nói, đưa tay gạt đi giọt nước mắt xúc động sắp sửa rơi vỡ.

Kiên mỉm cười, nụ cười tươi tắn và hạnh phúc nhất ở cậu mà tôi từng thấy. Cậu thả tay, kéo tôi ôm chặt vào lòng, sợ hãi tôi sẽ đột ngột biến mất, sợ rằng tôi bây giờ chỉ là một giấc mơ mau chóng phai tàn.

Cho dù là trốn chạy hay lẩn tránh, điều cuối cùng tôi nhận ra trước khi lên chiếc máy bay định mệnh đó chính là tình yêu tôi dành cho Kiên, không do dự chần chừ giống lúc đáp lại lời tỏ tình của Phong, mà chỉ nhẹ nhàng đến đổi thừa nhận. Tôi cần Kiên, cần cậu với vai trò là một điểm tựa trong cuộc sống mệt mỏi này.

Và không đợi chờ thêm giây phút nào, bất chấp cơn mưa như trút nước, tôi lao ra khỏi sân bay, vội vàng tìm kiếm bóng hình Kiên trong dòng người tấp nập, trái tim một lần nữa lên tiếng gõ từng hồi mãnh mẽ. Trực giác mách bảo, cho dù có không tin hay sợ hãi đánh mất thứ gì đó quan trọng, tôi cũng phải giữ chặt sợi chỉ tình đo đỏ mới chớm xuất hiện, giữa tôi, giữa Kiên và giữa một mối tình vừa bước vào trang đầu tiên.

Yêu. Đơn giản chỉ là thừa nhận.

Quãng thời gian thất tình là chuỗi ngày dễ khiến con người ta muốn đi chết nhất, cô đơn bủa vây, bóng tối bao trùm, hăng đêm làm bạn với nước mắt, thả cửa bản thân và cho phép tâm hồn ngã gục trong khoảng trống lạnh lẽo nào đó.

Angella

Tên thật: Hoàng Thị Lan Anh

Sở thích: Nghe nhạc, đọc sách, viết lách.

Câu nói yêu thích: Đừng chờ đợi những gì bạn muốn mà hãy đi tìm kiếm chúng.

Hiện tại đang học tập tại trường THPT Buôn Ma Thuật và là CTV của Đi và Viết.

HOÀNG KIM NGÂN

KHÔNG YÊU ANH NHIỀU NHƯ CÔ ẤY

Hà Nội về đêm mát mẻ và yên bình. Ngay từ lúc đặt chân xuống sân bay, sau ba năm xa cách lại được trở về Hà Nội và hít thở bầu không khí nơi đây, mọi cảm xúc đã ùa về làm Hạ sướng rơn như một đứa trẻ. Cô nghiêng người sát ô cửa kính, mở hé một chút để hương gió của ngày xưa tràn vào mơn man khuôn mặt mình. Những đèn xe lấp lánh, những dòng người tấp nập, những tiếng rao trong đêm, những gánh hàng rong bận rộn... mọi thứ với cô sao giờ này đáng yêu đến thế!

Chiếc taxi luồn qua những con đường rợp bóng cây. Dù là đang đêm, Hạ vẫn mừng tượng ra những màu xanh tươi mát dưới ánh mặt trời rực rỡ, những hàng băng lăng tím ngắt, những tán phượng đỏ rực bồi hồi, tất cả dưới ánh đèn mờ ảo càng trở nên đẹp một cách mộng mị và xuyên xang hơn bao giờ.

***

- Mai này xa Hà Nội, em sẽ nhớ gì nhất? Hạ đi bên cạnh anh, tình nghịch:

- Em sẽ nhớ rất nhiều thứ, bố mẹ này, đám bạn thân này, nhớ những con đường Hà Nội, những góc phố, những quán cóc, những món ăn,...

- Còn gì nữa?

- Còn, nhớ món cốm rất thơm, nhớ phở rất ngon, nhớ hoa sen, nhớ nón lá, nhớ áo dài, nhớ hoa phượng đỏ, hoa băng lăng tím, hoa sữa ngào ngọt,...
Em sẽ nhớ hết tất cả!

- Không được! Em còn bỏ sót một thứ rất rất quan trọng! - Vũ dừng lại, nhíu mày nhìn cô.

- Là anh á? - Hạ định giả bộ ngây thơ một chút, nhưng nhìn đôi mắt ngây ngô của anh lại khiến cô cứ thế phá lên cười.

Anh bặm môi:

- Em cười vậy là sao hả?

- Là em không biết. Phải để xem sao đã.

Hạ nheo mắt cười rồi chạy đi thật nhanh. Vũ cũng í ới đuổi theo.

Cũng là mùa hạ, những cánh hoa bằng lăng nhẹ nhàng rơi, bay hiền hòa trong gió...

***

Tối nay nhóm bạn của Hạ tổ chức một buổi tiệc nhỏ mừng cô trở về tại nhà riêng của một người. Đứng trước cánh cổng buông dài những nhánh hoa vàng sậm, cô lại không thể nào bước thêm được nữa. Ngôi nhà này so với ngôi nhà của ba năm trước quả là rất khác, chỉ có những dây hoa leo là vẫn yêu kiều và thướt tha như thế. Lọn tóc xoăn dài buông hờ xuống bờ vai khẽ ôm lấy khuôn mặt thanh thoát, cô mặc một chiếc váy màu tím nhạt. Hạ của hôm nay khác ngày xưa rất nhiều, bên cạnh vẻ trầm lặng của một cô gái phương Đông, giờ cô cũng mang một chút gì đó phóng khoáng mà trang nhã của đất nước Anh xa xôi, lịch lãm. Dù đã trau chuốt và chuẩn bị tinh thần khá kĩ, mà sao cô vẫn lưỡng lự trước cuộc tái ngộ này?

- Mới ba năm mà mọi thứ khác quá phải không? - Hưng - cậu bạn thân đi cùng Hạ - lên tiếng.

Phải rồi, đã ba năm qua đi, có gì mà không dám đối diện chứ?

BÙM!

Vừa bị Hưng đẩy vào, tiếng sâm-banh bật nắp, tiếng pháo giấy nổ tung làm Hạ giật nảy mình. Khi chưa kịp định hình mọi thứ xung quanh, cô đã bị vây tròn bởi đám bạn.

Một ai đó lưỡng lự phía trước. Đôi mắt nâu hiền hòa và mùi hương của những cơn mưa mùa hạ thoảng qua chợt làm cô thảng thốt.

- Mừng em trở về. - Vũ đưa tay ra, từ tốn.

- Chào anh.

Tim cô bỗng nhói lên khi nhận cái bắt tay từ anh, nhưng vẫn mỉm cười.

Chỉ một giây thoáng qua, ánh mắt hai người gặp nhau cũng đủ khiến Hạ nhìn ra trong ánh mắt ấy, thứ dành cho cô bây giờ dường như là cả một biển xa cách nghìn trùng. Vẫn đôi mắt đó nhưng cái nhìn đã không còn như xưa nữa rồi. Quá khứ, cô tự nhủ, cô với anh cũng chỉ còn là quá khứ thôi, một cái thờ dài và ánh mắt còn lại chút vấn vương, dù tình đầu không dễ quên.

Mọi người ngồi rôm rả quanh một bàn tiệc nhỏ. Có một cô gái mà Hạ chưa từng nhìn thấy trước kia đang ngồi kế bên Vũ. Với đôi mắt đen láy, mái tóc dài bồng bênh và chiếc váy trắng mềm mại, trông cô gái đó thật tinh khôi. Cô ấy cười khá nhiều, nụ cười khiến Hạ cảm thấy có gì đáng yêu và dễ mến.

- Cũng không biết họ có phải là một đôi không... - Hưng nhìn theo hướng mắt của cô.

- Ai? - Hạ vội vàng cụp mắt xuống.

- Vũ và Liên. Hạ cố gắng tỏ ra không hề bận tâm tới những gì Hưng đang nói. Để ý nhiều đến những người không còn và không có can hệ gì đến mình đâu giống phong cách kiêu ngạo của cô xưa nay. Vũ chẳng chặc và tài giỏi, anh có bạn gái cũng là điều đương nhiên. Chẳng phải anh và cô đã chia tay từ ba năm trước rồi sao? Nghĩ đến đây cô chột giật mình. Chia tay ư? Hai người đã bao giờ thực sự yêu nhau hay chưa?

Dòng suy nghĩ của Hạ bị cắt ngang bởi tiếng piano vang lên phía cuối phòng. Đôi tay cô gái lướt đều mềm mại. Tiếng nhạc du dương, lại cũng thật reo vui và lay động. Hạ sửng người. Cô gái ấy... là ai? Piano ư? Anh đâu thích piano, giờ lại đặt nó trong phòng từ khi nào?

Đáng lẽ cô không nên cảm thấy trái tim mình bị bóp nghẹt đến không thở được như thế này. Vì còn yêu, vì tiếc nuối hay vì bản tính hiếu thắng trong cô?

Hưng cho Hạ xuống cách nhà cô một đoạn khá xa. Cô muốn đi một mình và hít thở bầu không khí của Hà Nội về khuya.

Những bông hoa bằng lăng rụng đầy dưới lòng đường hợp với màu váy của cô thật dịu nhẹ. Hạ cảm giác như mình đang tan ra trong cơn gió mát lành của Hà Nội. Đây không phải là lần đầu tiên cô đi dưới con đường này, càng không phải là lần đầu tiên gặm nhấm cảm giác vắng lặng của một phần Hà Nội yên bình và trầm mặc, nhưng bây giờ trong cô không được nhẹ lâng như cảnh vật xung quanh, cô đi một mình, không có anh.

***

- Anh là đồ tồi! - Hạ quát lên, mắt ngân ngấn nước - Nếu anh với cô ta đường đường chính chính thì tại sao anh phải giấu em việc đi gặp cô ta? Đã muốn che giấu thì sao không chọn một nơi kín đáo một chút, sao còn để em nhìn thấy?

- Anh không làm gì sai cả! Sao em chỉ tin những gì cô ta nói, còn anh thì sao? Sao em không tin anh? - Vũ không giữ nổi bình tĩnh, mặt anh đỏ lên giận dữ.

- Đúng! Tôi không tin! Anh là đồ tồi!!!

Hạ bật khóc rồi chạy đi trong tiếng nấc, để lại Vũ chôn chân phía sau lưng.

***

Cô ngửa mặt lên để nước mắt khỏi rơi. Lâu lắm rồi cô không quen khóc trước mặt người khác, trừ anh. Bây giờ cô cũng chỉ có một mình nhưng vì một lí do không đáng, cô không muốn nước mắt mình phải rơi. Cô nhớ là trong ba năm qua, hình như cô đã thôi yêu anh. Vậy cảm xúc của ngày hôm nay là vì điều gì? Giờ suy nghĩ lại, cô tự hỏi hai người đã bao giờ thực sự yêu nhau chưa? Một mối tình trẻ con của hai kẻ nông nổi, ngạo mạn. Anh và cô quá giống nhau, cả hai đều quá tự đề cao bản thân, kiêu căng và ích kỉ, không ai trong hai người có thể hạ thấp cái tôi của mình để nhường nhịn người kia. Những nghi ngờ, những ghen tuông, những cuộc cãi vã, tính hiếu thắng của cả hai đã đẩy họ dần ra xa.

***

Hạ có hẹn với nhóm bạn đến giúp Hưng chuyển nhà mới, nhưng xem ra cô là người đến sớm nhất.

- Nhà mới rộng quá! - Hạ ngó nghiêng qua các phòng rồi dừng lại trước một bức tranh hoa hướng dương đặt nghiêng bên góc tường - Từ bao giờ cậu thích hoa hướng dương thế?

- Tớ làm gì có khiếu thưởng hoa, nhưng vì cô bồ thích nên mua về treo cho có tí màu sắc!

Câu nói của Hưng khiến Hạ nhớ đến chiếc piano hôm nọ.

- Mọi người đã ai tới chưa? - Là Vũ.

- Hai người sớm nhất đấy, các cậu dưới này chờ mấy người kia nhé! - Hưng cười, đập vai Vũ - Tớ lên tầng xem, còn một số thứ khác nữa.

Hạ đứng bên ban công, tay vuốt nhẹ những cánh hoa mưa nhỏ xinh màu tím nhạt. Vũ đứng cạnh cô, cũng lặng yên. Dường như cả hai không biết nói gì với nhau, đúng hơn là không biết bắt đầu câu chuyện từ đâu, những câu hỏi thăm họ đều đã tươi cười xã giao hết rồi.

Mưa bắt đầu rơi. Hà Nội mùa này hay mưa vào buổi chiều, những cơn mưa rào kéo đến nhanh chóng và ồn ào, cuốn đi hơi nóng và bộn bề của một ngày nắng dài. Giống như lối thoát cho sự căng thẳng và ngột ngạt, mưa rào những ngày này bao giờ cũng mang lại cho Hạ một cảm giác tươi mới và say sưa lạ lùng.

Vũ cũng thích mưa.

Hạ tần ngần cầm chậu hoa mưa tím ngắt, định đưa ra cho những hạt mưa rớt xuống tấp táp lên mình nó. Đó là thói quen, cũng là sở thích của cô, hoa mưa... trong mưa, có lẽ những cánh hoa nhỏ bé kia sẽ đẹp và đầy sức sống nhất khi ấy. Nếu là trước kia, có lẽ cô hoặc anh đã tự nhiên làm thế, rồi cả hai sẽ cùng cười giòn tan. Cô từng yêu loài hoa mang tên anh. Nhưng bây giờ lại chỉ có thể mân mê chậu hoa rồi để nó nguyên tại vị trí mà thôi.

- Hoa mưa nở nhiều nhất vào mùa hạ, đặc biệt là sau những cơn mưa. - Vũ lên tiếng.

- Mùa đông cũng có nữa. - Hạ mỉm cười, cô vẫn chẳng bao giờ chịu thua thiệt nửa lời.

- Thế à? Vũ im lặng một lát, rồi đưa mắt ra xa nơi cơn mưa đang giăng đầy - Mấy năm nay em sống bên ấy tốt chứ? Có nhớ gì Hà Nội không?

- Mọi thứ đều rất ổn. Em đi xa quen rồi nên không cảm thấy nhớ gì nữa cả.

- Thế thì tốt quá.

Hạ không lảng tránh cái nhìn của anh. Cô lại cười, hình như đó chính là việc cô giỏi nhất, để che giấu đi những lộn xộn trong lòng.

Liên có việc bận nên đến sau cùng một số người khác. Mọi người lại ồn ào. Mỗi người giúp một việc âm ỉ cả căn phòng.

- Anh thấy treo chỗ này nhưng cao hơn một chút được đấy! - Vũ hết nhìn xuống bức tranh lại ngắm nghía bức tường trước mặt.

- Vâng thử xem sao ạ, để em gọi anh Hưng.

- Không cần đâu, em giúp anh là được.

Ánh mắt Liên tìm đến Hưng, anh gật đầu ý bảo không sao.

Hạ có để ý họ một chút nhưng lại nghĩ không nên để đôi mắt mình lạc hướng sang bên đó nhiều đến vậy, người khác bắt gặp sẽ không hay.

RẦM...!!!

Đang sắp xếp giá sách, khi nghe tiếng động mạnh, quay lại Hạ đã thấy Vũ ngã dưới sàn. Cô hoảng hốt chạy tới thì những người khác cũng đã vây quanh Vũ.

- Anh có sao không? Có bị thương chỗ nào không?! Anh đừng làm em sợ! - Giọng Liên run lên vì sợ hãi.

- Không sao, anh không sao. - Mặt Vũ tái đi nhưng vẫn gượng cười - Mọi người đừng làm như cháy nhà thế, tở vào nhà vệ sinh một lát sẽ ổn.

Hạ thấy mắt Liên ầng ậng nước như chực khóc.

- Cậu ấy treo bức tranh không cẩn thận bị ngã thôi, không sao đâu. - Hưng trấn an cô.

Hạ cũng rất lo cho Vũ, giống như Liên, nhưng lại chẳng thể, cũng chẳng còn lí do gì để có thể sốt sắng cho anh như cô ấy.

Trời mưa khá to nhưng sau khi xong việc mọi người vẫn kéo nhau đi ăn. Vũ cũng góp mặt mặc mọi người khuyên về sớm mà nghỉ. Liên ngồi kế bên anh, còn nguyên ánh mắt bồn chồn, lo lắng ban chiều.

- Vũ! - Một cậu đã ngà say, cầm lon bia hướng về phía Vũ - Khi nào cậu và Liên định mời bọn tớ bánh kẹo đây? Ha ha.

- Đúng rồi, hai người định khi nào mới chịu ra mắt? - Một người khác hào hứng nói thêm.

Hạ nghe thấy đột nhiên khựng lại. Cô nhận ra không chỉ mình cô, Vũ và Liên hình như cũng giật mình trước lời đề nghị đột ngột. Một thoáng lặng yên.

- Hôm nay đến đây là để mừng nhà mới của tớ cơ mà! - Hưng cắt ngang, anh cầm lon bia đứng lên mời mọi người - Chuyện khác để hôm khác nói, tối nay mọi người phải uống với mình nhé. Nào!

Tất cả bỏ quên câu chuyện ban nãy nhanh chóng nhập cuộc. Hạ cũng cầm lon bia lên uống cạn. Cô thích uống, nhưng lại chưa bao giờ “được” say, từ nhỏ đến lớn cũng chưa bao giờ bị một trận ốm chí mạng đến mê man bất tỉnh. Giờ thì cô muốn thử cảm giác một trong hai thứ đó.

Muốn uống say một lần, say thật say để không còn biết gì nữa, muốn một lần “được” mất đi lí trí, con người lúc nào cũng tỉnh táo suy cho cùng cũng là một bất hạnh.

***

Mọi người đã về hết, còn lại Hạ và Hưng. Xoay xoay lon bia trong tay, cô không nói gì, chỉ thi thoảng mỉm cười. Hạ biết lúc này Hưng cắt ngang là vì không muốn ba người trong cuộc khó xử. Cô là quá khứ, còn Liên là người đang yêu Vũ hiện tại. Nhưng không nhất thiết phải như vậy, Hạ và Vũ bây giờ chỉ còn là những người bạn cũ, đó là sự thật, hà tất gì không thể chấp nhận?

Hạ ngồi với Hưng thêm một lúc lâu, hai người uống khá nhiều nhưng chẳng nói ra chuyện nào nên hồn. Vài câu bông đùa, thậm chí những mẩu chuyện nhạt như nước ốc cũng khiến cả hai cười âm lên sáng khoái.

Hạ đâu có buồn, chỉ là chút hồi tưởng cộng thêm một ít phân tích thấu đáo mà thôi. Cô nhận thấy mình là kẻ cứng đầu và cũng giỏi nói dối nhất thế gian.

Bên ngoài những con phố, mưa vẫn ồn ào cuốn đi mọi thứ.

***

Một buổi chiều dạo quanh phố phường, Hạ tình cờ gặp Liên. Nếu không phải Liên nhận ra Hạ trước thì có lẽ cô cũng cứ thế mà đi mất. Thì ra

Liên đang trên đường đi đóng khung tranh. Chỉ sau vài phút, cô gái lanh lợi này đã nhanh chóng cuốn Hạ vào câu chuyện của cô ấy. Hai người nói chuyện hợp nhau như đã quen biết từ lâu lắm rồi. Hạ nhận ra Liên giống như một đóa sen đẹp gần gũi và luôn tỏa hương thơm vậy, thật ấm áp. Có lẽ nào trước kia cô ấy cũng đến với Vũ bằng một cách nào đó nhẹ nhàng như vậy?

- Tức là chị chỉ về có hai tháng rồi lại bay ạ? Vậy thì nhanh thật đấy. - Liên dừng quấy quấy ly kem trước mặt, tiếc nuối.

- Công việc thôi em, mà em vẽ tranh à?

- Vâng ạ. - Liên cười ngượng nghịu - Sắp tới sinh nhật anh Vũ nên... Em cho chị xem trước nhé, nhưng chị không được nói với ai đấy!

À phải rồi, sinh nhật Vũ. Không biết là vô tình hay cố ý nhưng cũng lâu rồi hai người đã lãng quên cả những lời chúc dành cho đối phương.

Liên mở cuộn giấy được bọc cẩn thận cho Hạ xem với khuôn mặt vẻ nguyên nụ cười.

- Đẹp không chị?

Tim cô như có sét đánh đoàng một tiếng.

Người trong tranh chẳng phải là Vũ sao?

- Không biết em phải xé đi bao nhiêu bức rồi mới được một bức này ưng ý. Đôi mắt của anh ấy vừa sâu lại buồn, thật khó vẽ, chị nhìn xem có giống chút nào không? Trông cũng có hồn chị nhỉ?

- ...

- Em định tập một bản nhạc mới, đến bữa đó sẽ chơi tặng anh ấy nữa, chị thấy có nên không?

Hạ cười với Liên nhưng lại cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹt, quặn thắt.

Vì sao lại đau thế này.

Cô nhận ra.

Giờ đây đã có một người con gái khác yêu anh nhiều hơn cô từng yêu mất rồi.

Tối nay mưa lại rơi rất nhiều, tạt vào những tấm cửa kính đầy da diết.

Hạ lấy tay lau nhẹ những giọt nước mắt lăn trên má. Lần đầu tiên sau một quãng thời gian quá dài, cô để cho nước mắt mình được phép tự nhiên rơi.

Cô quen Vũ bảy năm, tình cảm không thể bằng một cô gái mới bên anh hơn một năm. Cô chưa từng dẫn vật mấy tháng trời chỉ để nghĩ ra một món quà ý nghĩa tặng anh. Anh thích những cô gái có thể nhẫn nại bên anh, cô lại ưa bay nhảy. Với anh, Liên có thể ân cần săn sóc, còn cô lại sẵn sàng tranh cãi chỉ vì một chuyện vặt.

Tình đầu khó quên, có phải cũng đến lúc để thời gian vùi lấp đi rồi không...

***

Gần một tuần về thăm quê ngoại, khi Hạ đáp chuyến bay xuống Hà Nội thì trời đã tối, lại gặp ngay một cơn mưa lớn. Cô định vẫy một chiếc taxi thì điện thoại đổ chuông, là Liên.

Vũ gặp chuyện rồi!

Hạ vứt lại mọi thứ, vội vã chạy đến bệnh viện trong sợ hãi.

Mọi người đều ở đó, Hưng gục đầu bên dãy ghế chờ, còn Liên ngồi ôm mặt khóc run rẩy. Là chuyện gì đã xảy ra? Cảnh tượng này, là thế nào...

Một cơn mưa nữa lại tới.

Ánh đèn trước cửa phòng mổ vẫn day dứt không ngừng.

Hạ để cơn mưa tạt vào mặt mình, để tiếng xối xả của nó lấp đầy nỗi day dứt và gào thét trong lòng. Là cô vô tâm vô tình. Là cô đã sai rồi.

“Cậu nhớ hơn ba năm trước, trước khi cậu sang Anh chứ? Trong thời gian cậu rời Hà Nội, Vũ đã bị tai nạn phải phẫu thuật nhưng vì không muốn cậu lo lắng làm ảnh hưởng đến công việc, Vũ nhất quyết bắt mọi người giấu không cho cậu biết. Cậu ấy nghĩ rằng phẫu thuật xong là có thể trở lại bình thường, khi ấy sẽ vừa lúc cậu trở về. Gần đây do di chứng của vụ tai nạn, mắt cậu ấy đau và ngày càng mờ đi. Dù lần này cậu về nước, sức khỏe của Vũ xấu đi nhiều nhưng vẫn không cho phép ai nói gì với cậu.”

Thì ra trước nay cô là một kẻ vô tâm và tàn nhẫn như thế! Thì ra một người luôn cho mình là tinh táo như cô lại ngu ngốc đến vậy suốt hơn ba

năm trời ư?! Phải làm sao đây? Cơn mưa rất lớn nhưng làm sao cuốn hết những đê nặng trong lòng cô?

***

Nắng miên man trong gió, phản chiếu lên gương mặt thanh thoát và mái tóc mùa hạ buông dài.

Vũ nhẹ nhàng đưa tay luồn qua tóc cô, đôi mắt anh ấm áp và nụ cười thật nồng nàn như những cơn mưa đầu mùa.

- Với anh, em là tình đầu, nhưng anh không cần mỗi tính thứ hai nào nữa. Sau này dù em có đi đâu, cũng nhất định phải trở về với anh.

Anh hôn nhẹ lên trán cô và ôm cô vào lòng. Hạ cũng mỉm cười hạnh phúc, nép vào anh. Tình yêu ấy đã nồng nàn như hương hoa mùa hạ...

***

- Hạ, sao em chuyển giờ bay mà không nói gì với anh? - Vũ chạy đến sân bay kéo lấy tay cô.

- Đến giờ em phải đi rồi!

- Rất cuộc thì... anh có là gì với em không? Vì sao em luôn như thế, anh yêu em, làm sao anh mới có thể giữ em đây?

- ...

- Em đã bao giờ thực sự yêu anh chưa? - Vũ nhìn sâu vào mắt cô, cố tìm kiếm một câu trả lời.

- Chưa. - Hạ dứt khoát - Chỉ là bông bột thôi, em nhận ra tất cả giữa em và anh, chỉ là tình cảm bông bột của tuổi trẻ mà thôi.

Vũ không thể tin vào những gì anh vừa nghe thấy. Tình yêu bốn năm qua, cuối cùng với cô chỉ là

“bông bột của tuổi trẻ” thôi ư? Anh buông tay cô, rã rời.

Vũ không biết rằng khi nói ra điều đó cô đã phải tàn nhẫn với bản thân thế nào? Khi bỏ mặc anh phía sau mà quay lưng đi, cô cũng đã đau đớn lén lau nước mắt. Anh kiêu ngạo, cô còn kiêu ngạo hơn. Những hiểu lầm, những trách cứ, rốt cuộc chẳng ai có thể tha thứ cho ai. Đến sau cùng thì cô đã đóng quá đạt vai diễn của mình, cho đến bây giờ mới phát hiện ra vở kịch tàn nhẫn và ngu ngốc đó cô diễn, từ đầu tới cuối cũng chỉ cho mình cô xem mà thôi.

***

- Hôm nay em mang táo cho anh này, anh phải ăn thật nhiều thật nhiều vào để chóng khỏe nhé!

- Ủ, nhất định là anh sẽ ăn hết rồi.

- Mai em sẽ mang mấy đĩa nhạc anh thích, còn hôm nay em đọc sách cho anh nghe nha!

- Cảm ơn em, y tá Liên chăm sóc bệnh nhân chu đáo quá!

- Bệnh nhân biết vậy thì nhanh chóng khỏe lại để trả công y tá chứ. Hi hi.

Nhìn Liên ở bên chăm sóc Vũ, thấy anh cười tươi vui vẻ như vậy, Hạ nhẹ nhõm trong lòng. Ở bên cô ấy, anh thoải mái như vậy, không phải là một điều rất tốt sao?

- Bác sĩ nói không còn nguy hiểm gì nữa, mắt cậu ấy cũng sẽ sớm khỏe lại. - Hưng ngồi cùng Hạ bên ngoài khuôn viên bệnh viện - Nhưng cậu có thể chờ tới khi cậu ấy bình phục hẳn rồi mới đi không? Người đầu tiên cậu ấy muốn nhìn thấy sau khi tháo băng có lẽ là cậu đấy.

- Chỉ cần biết anh ấy sẽ khỏe lại là được rồi.

- Hạ mỉm cười, như thể nói với chính mình - Dù gì mình cũng sẽ đi, thà đi sớm hơn một chút.

Những hạt mưa lắt rắt, nhẹ nhàng rơi.

Cô đã từng day dứt, cũng từng nuối tiếc, nhưng giờ đây cô hiểu rằng có những thứ không bao giờ còn có thể nguyên vẹn sau cơn giông. Một khi đã bước chệch dù chỉ một bước, cũng không cách nào quay lại nơi bắt đầu, càng không thể kéo gần khoảng cách đã vô tình tạo ra được nữa.

Ngày cô đi, trời lại đổ mưa, nhưng cơn mưa không ồn ào mà lặng lẽ lướt qua.

Hoa bằng lăng không còn tím ngắt như ngày cô trở về, hoa phượng cũng không còn rực đỏ, nhưng trên khắp các con phố những cánh hoa vẫn lặng lẽ rụng đầy mặt đất.

Mưa nhạt nhòa mà xa xôi, bất tận.

Có những màu sắc đã phai tàn không thể nào làm cho thắm hồng trở lại, có những cơn mưa đã qua không thể tìm về cảm xúc đầu mùa. Cũng

như những con người đã một lần nói chia ly thì rất khó để trở lại bên nhau.
Khoảng cách vẫn chất chồng khoảng cách, quá khứ vẫn lạc loài quá khứ.

Nhưng rồi sớm thôi, sẽ lại bắt đầu một mùa mới.

Mùa hạ, với những cơn mưa mát lành thoảng hương hoa sen.

*Anh và cô quá giống nhau, cả hai đều quá tự đề cao bản thân, kiêu
căng và ích kỉ, không ai trong hai người có thể hạ thấp cái tôi của mình để
nhường nhịn người kia.*

Hoàng Kim Ngân

Sở thích: Âm nhạc và Du lịch

Câu nói yêu thích: Success follows doing what you want to do. There
is no other way to be successful. (Malcolm Forbes)

Đang học tập và làm việc tại Hà Nội.

Table of Contents

SAO MÀ TRONG TRÈO THẾ!

CUỘC THI CHO NHỮNG NIỀM ĐAM MÊ

NẮM MỘT BÀN TAY ƯỚT

CÁI NÀY KHÔNG PHẢI TẬP LÀM VĂN

THANH XUÂN KHÔNG BAO GIỜ KHÓA CỬA

AI CŨNG SẼ CÓ NGÀY LẠC BƯỚC

KÍ ỨC HOA ANH ĐÀO

MOCHA

CÓ CHÚT NẮNG TRONG MƯA

ĐỪNG LƯỚT QUA NHAU

NGƯỢC CHIỀU CHÊNH VÊN

KHÔNG YÊU ANH NHIỀU NHƯ CÔ ẤY